

STÊRKA CIWAN

Kovara
Ciwanan
a Mehane

Hezîran 2020
Hejmar: 205

DI SOSYALÎZMÊ DE ISRAR DI MIROVAHIYÊ DE ISRAR E

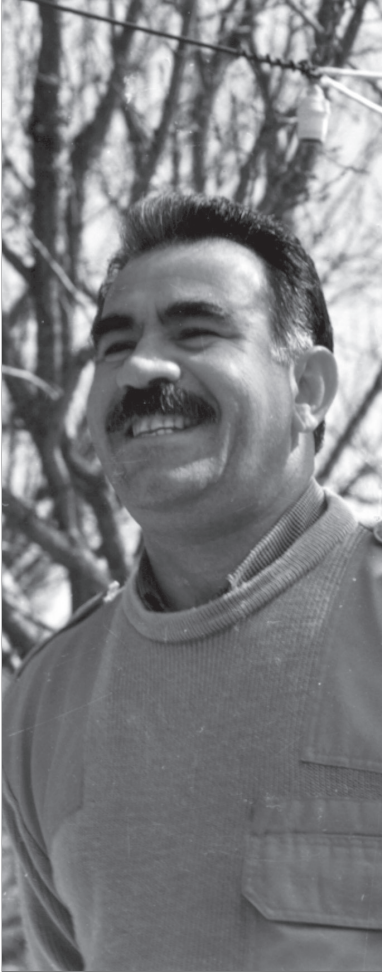
ŞERÊ GEL Ê ŞOREŞGERÊ
BILIND BIKIN,

MÊTÎNGERÎ Û KAPÎTALÎZMÊ HILWEŞÎNIN!

AVESTA FİRAZ
HEREKOL
(HAZAL KİL)

Merhaba Güneş'in genç yoldaşları...

Mücadele tarihimiz açısından önemli bir ay olan Haziran ayında tekrar sizlerle. Özgürlük mücadelesi 40 yılı aşkın mücadele içinde sayısız şehitler vermiştir. Bu şehadetler içinde döneme damgasını vuran ve mücadelede bir dönemi kapatıp, yeni bir dönemin kapılarını açan öncü şehitler vardır. Zeynep Kınacı-Zilan Yoldaş bu şehitlerden biridir. Geliştirdiği fedai eylemiyle öncelikle düşmanın Rêber APO'ya yönelik saldırısını boşa çıkarmış ve eylem tarzıyla, gerilla savaşı ile Özgürlük Mücadelemize yeni bir ivme kazandırmıştır. Zilan Yoldaşın ardılı Sema Yüce Yoldaş 8 Mart'tan Newroz'a ateşten bir köprü kurarak PKK'nin zindan direnişine yeni bir halka eklemiştir.

2004 yılında tasfiyeciliğe ve sömürgeci sisteme karşı ideolojik, örgütsel ve askeri hamle olarak ilan edilen 1 Haziran Atılımı, 2010 yılında ise Devrimci Halk Savaşı Stratejisi yeni stratejik mücadele hamlesi olarak başlatılmıştır.

Biz de bu ay dergimizde Haziran şehitlerini, Devrimci Halk Savaşı ve kapitalist modernitenin toplum üzerinde geliştirdiği politikaları ele aldık. Sistemin topluma saldırı amacıyla bilim, sanat, eğitim sistemi, sosyal medya ve cinsellik gibi alanları nasıl kullandığını, bu alanlar üzerinden nasıl bir toplum yaratmak istediğini irdeledik. Yine kapitalist modernite sisteminin kadın üzerinde uyguladığı politikaları ele aldık. Ve son olarak bu saldırılara karşı alternatif bir sistem olarak sosyalizmi işledik. Sistemin bu saldırılarına karşı sosyalizmin neyi ifade ettiği, önem ve anlamı üzerinde durduk.

Rêber APO'nun 'benim komutanımdır, bizler de O'nun emir erleriyiz' sözleriyle tanımladığı Şehit Zilan'ın ve "Düşmanı değil çıkarmak, Kürdistan'dan söküp atacağız" sözüyle kararlılığın ve ısrarın adı olan Devrimci Halk Savaşı'nın öncü komutanı Reşid Serdar arkadaşların izinde, Önder APO ile özgür Kürdistan'da yaşama yeminimizi tekrarlıyoruz.

"Yaşama büyük
saygı duymak
sosyalizmin
özüdür"

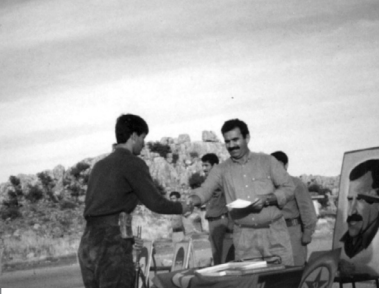
Amed'de buluşmak dileğiyle
Genç kalın...

TÊKILÎ

sterkaciwankovar@gmail.com

Hevalên hêja, hûn dikarin berhemên
xwe, wekî wêne, nivîs, helbest û hwd.,
bişînin me! Ger ku pirsên we hebin jî,
ji me re binivîsin.

RÊBER APO

Sosyalist ütopya, umut ve
iddia başarı için esastır

03

Das gesellschaftliche Problem
von Moral und Politik

07

PERSPEKTÎF

Ya gidecekler ya da yok
olacaklar!

11

Jin ti carî tola xwe ji bîr nake

13

JINÊN CIWAN

Kapitalist sistem tüm
kötülüklerin ana kaynağıdır

16

Wir sind die Gesellschaft-
Die Gesellschaft sind WIR

19

LÊGERÎNA AZADIYÊ

Unter dem Sternenhimmel
und auf dem Aufleuchten
der Sonne

22

BÎRANÎN

Die Frauen des Aufstandes:
Zilan und Sema

25

Sema barışın
ve ateşin tanrıçası

27

DÎROK

Hepsexanî'den Destina'ya
Güney Kürdistan kadın tarihi

29

NIRXANDIN

Von der Pandemie
zur gesellschaftlichen
Veränderung

31

Kapitalist sistem hastalıklı bir
toplum yaratmıştır

34

Brazil, Covid-19
and Capitalism

38

Robotergesellschaft oder
freie Gesellschaft?
Auf welcher Seite stehst du?

41

44

Comment le coronavirus aide
l'état?

46

Özel savaş topluma karşı ilan
edilmiş bir savaştır

49

Toplum karşıtı kapitalizme
karşı toplumcu sosyalizm

51

Die kranke Gesellschaft im
Kapitalismus

55

Wachsende Unterdrückung
oder Kampf für Freiheit?

58

Kapîtalîzm bêexlaqî ye

61

Devrimci eylem, fikrin
sınandığı, kanıtlandığı,
doğrulandığı yerdir

ÇAND Ê HUNER

Kurdistan Städte: Mexmûr

65

Gedicht: Wer zu Hause bleibt

68

ÇALAKÎ

Avrupa gençlik eylemleri

69

PIRTÛKXANE

Kavramlar: İktidar ve Yönetim

70

Pirtûkên ku
em pêşniyar dikin

72

Sosyalist ütopya, umut ve iddia başarı için esastır

Bu yazı Rêber APO'nın "Sosyalizmde ısrar insan olmakta ısrardır" adlı kitabından alınmıştır. Kitabın ilk baskısı Şubat 1998 yılında çıkmıştı. Bu ay seçtiğimiz yazıda özellikle PKK'nin sosyalizme olan katkısı değerlendiriliyor.

PKK, özellikle sosyalist bir parti olma, dönemin tartışmalarına açıklık getirme, sosyalist tartışmalarına cevap verme anlamında iyi bir örnek olabilir. PKK bu özelliği giderek geliştiriyor. Ayrıca politik bir taktik olarak da başarıya ulaşabilir. Bu anlamda Ortadoğu'da çelişkilerin ne kadar yoğun olduğu göz önüne getirilirse, çözümde son derece iddialı bir gelişme olabilir.

Demek ki PKK'nin hem sosyalizm için, hem Ortadoğu politik halk demokrasileri için böylesi gelişmelere öncülük etmesi, evrensel değerini kat be kat ortaya çıkarabilir.

Bu gerekli midir? Evet, son derece gereklidir. Özellikle günümüzün sosyalist tartışmaları için gereklidir. Ezilenlere, sömürülenlere kapitalizmin büyük tehlikelerine karşı bir ufuk olarak, bir

umut olarak böyle sosyalist bir iddia çok gereklidir. Ortadoğu halkları için de politik bir gelişme olarak çok gereklidir. Demokrasiye, özellikle emperyalist işbirlikçilere karşı bu halkların şiddetle kurtuluşa ihtiyaçları var. PKK buna da önemli oranda katkı sunuyor.

Demek ki, pratik-politik olarak da PKK çok gerekli. Hem ufuk ve umut olarak insanlık için anlamlı olmaya doğru yüz tutuyor, hem de bölge halklarının şiddetle -belki tüm dünya halklarından daha fazla- ihtiyaç duydukları demokratik kurtuluşları, işbirlikçilerden kurtulmaları için, yüzyılların, hatta bin yılların tarihi uygarlıklarına yaraşır bir biçimde tekrar tarih sahnesine çıkmaları için, PKK oldukça gerekli. Bu iki amaç nedeniyle PKK üzerinde durmak hem kutsal bir

yurtseverlik görevi, hem de bir enternasyonal görev oluyor. PKK bütün iç dış yetersizliklere ve dayatmalara rağmen, bu konudaki iddia ve pratik adımları atmaktan alikonulamamış, geriletilmemiştir.

PKK ufku ve umudu sürekli diri tutmuştur

Bunun tam başarısını sağlamaya çalışıyoruz. Tam başarı için, günümüzde özellikle politik ve askeri taktikler üzerinde yoğunca duruyoruz. Buna gereksinim vardır. Ama unutmamak gerekir ki, PKK esas itibariyle insanlığın ufkunu açma ve umudunu güçlendirme hareketidir.

Özellikle reel sosyalizmde ufku kararan, ufuk-suz kalan, yine sosyalist iddialardan yoksun kalan partilerin düştüğü durumu tersine çevirmeye çalışan bir güçtür. Nitekim bu, çözülüşün, başarısızlığın veya kendini yenileyememenin en temel nedenidir. Bu anlamda ufuk olmazsa, iddia biterse, moral de yok olursa, o sistem dünya sistemi de olsa çözülmeye mahkumdur. Olan da buydu.

Dolayısıyla PKK'nin bugün birçoklarına anlamsız da gelse ufku, umudu sürekli diri tutması, genişletmesi çok önemlidir ve bu devam ediyor.

Bunu sonuna dek de böyle götürmek, PKK'nin en temel bir özelliği olsa gerek. Bazı örnekler verirsek; bugün İran bile eğer tüm eleştirilere rağmen biraz sağlam yürüyorsa, orada bir manevi

da ideolojik önderlik denilebilir. Bunun hiç şüphesiz bilimle, hayalle, maneviyatla ilişkisi vardır. Maddiyatla da ilişkisi vardır, - dengeler hepsini. Ve bu ihtiyaçlar toplumu sağlam ve diri götürmek için ne gerekliyse onu temsil ederler. Tarihte de böyledir. Eğer sosyalizm kendisini yenilemek istiyorsa böyle bir kurumu mutlaka geliştirmek, oturtmak durumundadır. Bir dönemlerin şeyhleri, dervişleri neyse sosyalizm için de kendine göre şeyhleri, dervişleri, pirleri gereklidir. Bunu örnek olsun diye söylüyoruz. Fakat bu yetmez tabii. Bir de onun pratik politikası gerekli. Politikayı, yani taktiği de geliştirmek zorunda.

Bugün PKK iddialı ve yenilmezdir

PKK bu yönüyle de aslında gelişme halindedir. Kendi mensuplarının yüksek ideolojik-moral konumunu sağlam tutmakla ve esas almakla kalmıyor -ki biz bunu büyük bir mücadeleyle yürüttük-, aynı zamanda güncel taktiklere de ne kadar yüklendiğimizi, belki de hiçbir partiye nasip olmayacak tarzda taktikler üzerinde durduğumuzu biliyoruz.

İster örgüt taktikleri, ister gösteri taktikleri, ister bizzat savaş taktikleri olsun, bütün bunları bugün en çok yoğunlaştığımız diğer bir çalışmamız dahilindedir. Bu çalışmaya güncel politik çalışma da diyebiliriz. Askeri taktikler de son tahlilde politik taktiklerdir; politikayı daha şiddetle sürdürme biçimleridir. Özel savaş başka türlü politika yapmaya izin vermiyor; acımasız şiddet uyguluyor. Bu nedenle bizim politik taktiklerimizin şiddet yönü, askeri gerilla yönü daha fazla geliştirilmek zorunda. Bunu yapmaya çalışıyoruz. Bu konularda da ölçüyü kaçırmamak, özel savaş zorunlu bıraktığı oranda politik taktikleri şiddetle geliştirmek, başarı için kaçınılmazdır. Bu konuda da yaşanan önemli yetmezlikler var. Zaten birçok parti, örgüt bunu yapamadığı için Türkiye'de aşıldı, işlevsiz kaldı.

Biz taktikleri biraz zamanında geliştirdiğimiz için, özel savaşa karşı bu konuda taktiksiz kalmadığımız için geliştik. Yani sadece ideolojik-moral üstünlük açısından değil -bu yalnız başına başarı için yeterli değildir-, bir de günlük pratik örgüt çalışması, doğru eylem, askeri eylem faaliyetleri geliştirildiği için bugün PKK iddialı ve yenilmezdir. Bu doğru taktiklerde ısrar edilirse başarıya gitme gerçeği ortaya çıkar.

PKK esas itibariyle insanlığın ufkunu açma ve umudunu güçlendirme hareketidir.

kuvvet vardır. İşte kimi "mollalar", kimi "Ayetullah" der. Bu nedir? Bu bir ufuk, bir moral, bir ideal kuvvetidir. Bu çok gereklidir. Bir rejim yaşatılmak isteniyorsa her zaman bu moral, manevi kuvvet öncü kılınmak zorundadır.

Sosyalist ideolojiye kılavuzluk, öncülük rolü verildi. Bu kesildiği için sistem çözüldü.

Dolayısıyla sosyalist ütopyayı, ideali, morali bugün güçlü tutmak başarı için esastır. Bu konuda bir grup insan yeterli ölçüde nitelik ve nicelette bu işlerin öncülüğünü yapacak, yine moral, iddia ve umut için yaşayacak ve bunun gereklerini düşüncede, ruhta hep geliştirecektir. Yani hem yaşayacaklar, hem de yaşatacaklar. Buna biraz

Bir emekçi hareket olarak PKK'nin hem ulusal düzeyde, hem de uluslararası düzeyde bu kadar yankı yapmasının temel nedeni, evrensel çapta reel sosyalizmin çözülme, aşınma sürecinin sorunlarına iyi bir cevap teşkil etmesi ve bu konuda benzer hastalıkları olmamasıdır. Kendi yaratıcı gelişmesini sürdürmesi, yine pratik politikada da kendisini taktiksiz bırakmaması, bunun direnişini hemen her sahada –zindanda, dağda, ülke içinde ve dışında– göstermesi, onun böyle emperyalizmin en çok korktuğu ve baş etmekte güçlük çektiği baş hareket haline getirebilmiştir.

Hiç şüphesiz bu anlamda bir emekçi hareketi, partisi olarak önemini korumak durumunda.

Bu da ancak başarıyla mümkün olur.

Çünkü kendisine karşı yalnız bir özel savaş gücü, yalnız Türkiye faşistlerinin en azılı saldırısı yoktur. Bunun arkasında bütün uluslararası gericiliğin saldırısını görmek gerekiyor. Dolayısıyla PKK kendini hep ufukta, amaçta, moralde çok çok güçlendirmesi, pratiklerde çok yoğunlaştırması gerekiyor. Varolan, kendisini başarılı kılan gelişmeleri bir sonuç olarak değil, hep bir başlangıç olarak görüp yetkinleştirmek durumunda.

PKK'yi PKK yapan temel bir özellik

Bu anlamda militan çözümleme büyük anlam taşıyor. Bizlerin son dönemlerde örgüt içinde geliştirdiğimiz çözümlemeler aslında PKK'nin başarısı için kaçınılmaz oluyor.

Şunu çok açıkça ortaya koyduk ki; çözümlemek istediğimiz kişilik, oldukça düzenden etkilenen ve çağlar ötesi kalıntıları üzerinde çok güçlü taşıyan bu birey, başlı başına bir özel savaş ögesidir. Şunu da yine gösterdik ki, bunun çözümlenmesi, bundan kaynaklanan direkt-dolaylı tehlikelerin aşılması, PKK'yi PKK yapan temel bir özelliktir. İçinde böyle bir mücadeleyi yürütmesi, hastalıklı bireyi tespit edip aşmaya çalışması, aslında onun başarısının özünü ifade ediyor.

Şu çok açıkça ortaya çıktı ki, ne kadar “mücadeleye ben varım” denilirse denilsin, ne kadar kendini adanmış olursa olsun, kapsamlı olarak kendini çözememiş her birey, her militan, hatta her önder tip, çok kısa bir süre içinde bir engel olmaktan, hatta kendini bir bela gibi

çok tutucu bir öge olarak dayatmaktan kurtarmamaktadır. Zaten bu reel sosyalizme öncülük eden partilerin de çözülüşü burada başlıyor. Bu partilerin politbürosunda, merkezinde tutuculaşma, bürokratlaşma gelişince, ardından dalga dalga bütün devlete, topluma yayıldı. Böylece çözülme, aşamayı yapmama olayı gelişti. PKK'de bu tehlike bin defa daha fazla var.

PKK içindeki tip reel sosyalist ülkelerden kat be kat daha fazla hastalıklı bir tiptir.

En köhne, çapul, bir üçüncü elden kapitalizmin, yani kemalist kapitalizmin etkilediği tiptir. Aynı zamanda çağ ötesi kölelik biçimlerinin; aileciliğin, kabileciliğin, bireyciliğin en geri biçimlerinin çarpıttığı bir tiptir. Bu tipin kendi başına on tane devrimi yerle bir etmeye yeter olduğunu kendi pratiğimizden iyi biliyoruz.

Sosyalizme yanlış yaklaşım

Çözümlemeler bunu çok yüksek seviyede gösterdi. Partimiz içinde herkes şunu iyi biliyor ki, bu tip eğer aşılmasaydı, değil PKK'yi 1995'lere getirmek, 1985'lere bile getiremezdik. Hatta 1975'lerde ortaya çıkaramazdık. Bu kişilik ile mücadelemiz, aynı zamanda sosyalist parti niteliğinde bir gelişmeyi ifade ediyor. Sınıf mücadelesinin sadece sınıfın veya halkın objektif-fiziki ortamında değil, onun örgütü içinde de, beyinde de yürütülmesi şarttır. En kılcal damarlarında, akciğerlerinde, kalbinde yürütmek gerekiyor. Eğer sınıf mücadelesinde tam başarıya ulaşılacak isteniliyorsa, bürokratlaşmaya, tutuculaşmaya karşı iç mücadeleyi, nefis mücadelesini yoğun bir biçimde sürdürmek gerekiyor. Her ne kadar bazı ustalar sosyalist aşamada da sınıf mücadelesi durmaz deyip, daha da geliştirilmek durumunda olduğunu söylemişlerse de bu, çok genel ve çok kısa bazı sözcüklerle değerlendirilmiştir.

Bir emekçi hareket olarak PKK'nin hem ulusal düzeyde, hem de uluslararası düzeyde bu kadar yankı yapmasının temel nedeni, evrensel çapta reel sosyalizmin çözülme, aşınma sürecinin sorunlarına iyi bir cevap teşkil etmesi ve bu konuda benzer hastalıkları olmamasıdır.

Lenin de bundan bahs eder; “Sosyalizmde küçük-burjuva, küçük meta üretiminden adeta fıskırır. Bu da sosyalist düzeni sürekli tehdit edecektir” der. Ama söz bu kadardır. Bunun parti içinde nasıl yürütüleceğini ne kendisi görebilmiş –ömrü buna yetmemiştir-, ne de daha sonra geliştirilmiştir. Stalin’in kaba bir sınıfsal mücadele anlayışı vardır. “Bazı elebaşları” demiştir, abartmalı bir biçimde. Onlar da kendilerini gizlemişlerdir, gizleyenler de kaba bir biçimde tasfiye olmuşlardır. Sonuç; bu yaklaşımın büyük başarısızlığıdır.

Mao da benzer değerlendirmelerde bulunmuştur. Fakat her ne kadar Çin, hâlâ biraz kendisini sürdürüyorsa da, bunu çok yönlü geliştirmiş olmaktan uzaktır. Çin’de bir Sovyet deneyimine benzer gelişmeler yoğunudur. Ama eğer sınıf mücadelelerini yoğunlaştırırlarsa, belki onun da Sovyetler’deki partinin hastalıklarına düşmeden özellikle sosyalist demokrasi ve enternasyonalizm hususlarında ne kadar görevlerini yerine getirdiği tartışılabilir. Eğer halen yaşıyorsa, bu biraz da mücadele ilkesine bağlı kalmalarından ötürüdür.

Sağ ve sol sapmalarla mücadele yetmez

Tabii biz sadece bir devlet kurma döneminde değil, çok erken bir dönemde bunu farkettilik. Bu fark ediş sadece parti içinde bazı sağ ve sol sapmalara karşı çıkma biçiminde değil. Her ne kadar bunu gözdardı etmediyse de, çok kaba sağ-sol yaklaşımlara, onların temsilcilerine yönelik gereken mücadeleyi verdiksek de, bunun yetmediği daha sonra –özellikle günümüze doğru geldiğimizde– çok açık bir biçimde ortaya çıktı.

Sağ ve sol sapmalarla mücadele yetmez.

Sağ ve sol sapmaları besleyen daha derin nedenler var. Bir baktık ki günlük olarak en önder durumunda olan kişi bile mücadeleyi kendi için-

de geliştiremezse, en benim diyen militan yapıda günlük moral, eğitim kadar yeterli pratik yürütemezse, aslında o parti öncü parti olmaktan çıkar. Nitekim PKK’nin bütün dönemsel taktik adımlarına baktığımızda, birkaç kişinin tıkatması büyük başarısızlıkları ve kayıpları beraberinde getiriyor. Bu büyük mücadeleye rağmen eğer bu böyle oluyorsa, tehlike büyüktür demektir.

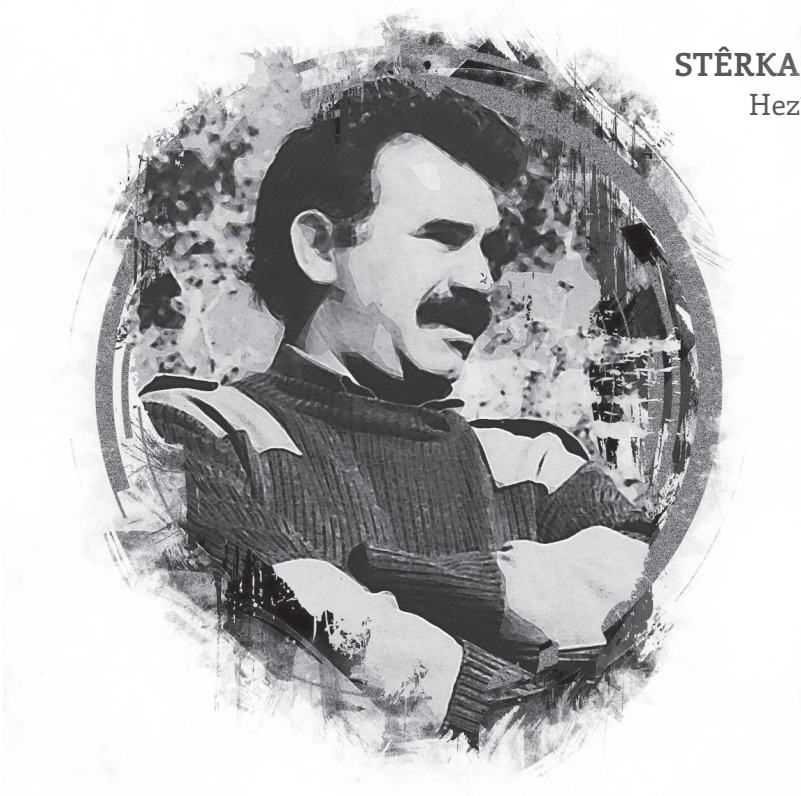
O zaman çare nedir?

Çare; partinin içini hem moral düzeyde, hem de pratik-politik düzeyde yeterli kılabilecek çözümleme gücünü, bunun mücadelesini kesintisiz ve giderek yoğun bir biçimde vermektir.

Günümüzde bir parti sosyalist niteliğini korumak istiyorsa, sadece pratik-politik başarılarla değil, moral üstünlüğüyle kendini yürütmek istiyorsa, biraz PKK gibi olmak zorundadır.

PKK bunu son yıllarda biraz yürüttüğü için gelişmekten alıkonulamadı. Zaten ABD’nin, “PKK en terörist örgüttür” demesi de bu nedendir. Diğer bütün örgüt modelleri aşıldığı halde PKK’nin bu yöntemle aşılmaması, onun özgün yönünü ortaya koyuyor. Yine TC’nin bütün çözdürücü çabalarına rağmen, neredeyse çözmediği tek bir sol Kürt grubu kalmadı. PKK’nin ise tam tersine bu büyük özel savaşa rağmen varlığını daha da etkili kılması, yine bu çözümleme gücünün yetkinliğinden ileri geliyor. Bu anlamda da PKK, sosyalist parti deneyiminde, hatta sosyalizmde, sosyalist partilerde, bunun beyninde sınıf mücadelesi çok ileri düzeyde yürütüldüğü için, denilebilir ki sosyalist partiler tarihinde bir ilerleme, bir geliştirme, bir katkı oluyor.

Günümüzde bir parti sosyalist niteliğini korumak istiyorsa, sadece pratik-politik başarılarla değil, moral üstünlüğüyle kendini yürütmek istiyorsa, biraz PKK gibi olmak zorundadır. ●●●

Das gesellschaftliche Problem von Moral und Politik

Für diese Stêrka Ciwan Ausgabe haben wir uns als Redaktion für den Text „Das gesellschaftliche Problem von Moral und Politik“ entschieden, welcher aus dem dritten Band der Verteidigungsschrift Rêber APOs „Soziologie der Freiheit“ stammt und von der Internationalen Initiative „Freiheit für Öcalan-Frieden in Kurdistan“ ins deutsche übersetzt wurde. Dieser Text behandelt die Methoden des kapitalistischen Systems gegen die Gesellschaft und geht dabei besonders auf die Moral und Politik ein. Der folgende Text wurde redaktionell bearbeitet.

Die Nachteile, die sich durch die Aufteilung des gesellschaftlichen Problems in einzelne Probleme ergeben, sind mir bekannt. Auch wenn diese Methode, die die eurozentrische Wissenschaft entwickelte, indem sie der analytischen Intelligenz keine Grenzen setzte, einige Errungenschaften aufzuweisen hat, lässt sich nicht leugnen, dass sie die Gefahr des Totalitätsverlustes der Wahrheit in sich birgt. Ihre Nachteile stets vor Augen und mir des Risikos, das gesellschaftliche Problem in einzelne »Probleme« aufzuteilen, bewusst, werde ich diese Methode weiterhin anwenden. Später im Epistemologie-Teil werde ich andere Herangehensweisen diskutieren.

Nicht ohne Grund wurden im ersten Kapi-

tel der gesellschaftlichen Probleme Macht und Staat behandelt. Der Hauptgrund dafür ist, dass sie die Hauptquelle der Probleme bilden. Die Macht- und Staatsverhältnisse und -apparate, die mit ihrer ganzen Schwere zunächst über und seit dem sechzehnten Jahrhundert in der Gesellschaft wirksam wurden, haben im Wesentlichen die Funktion inne, die geschwächte und ihrer Selbstverteidigungsfähigkeit beraubte Gesellschaft für die Ausbeutung durch das Monopol vorzubereiten. Diese Definition von Macht und Staat ist von großer Bedeutung. Die Behauptung, Macht und Staat seien ausschließlich die Gesamtheit der Gewaltapparate und -verhältnisse, birgt eine ernsthafte Unzulänglichkeit in sich.

Meines Erachtens ist es die wichtigste Rolle dieser Apparate, die Gesellschaft zu schwächen und ihrer Selbstverteidigungsfähigkeit zu berauben. Diese Rolle nehmen sie wahr, indem sie das ›Daseinsmittel‹ der Gesellschaft, d.h. ihr moralisches und politisches Gefüge, stetig schwächen und ihnen verunmöglichen zu funktionieren und ihre Rolle zu spielen. Die Gesellschaft kann nicht weiterexistieren, ohne den Bereichen der Politik und Moral zur Existenz zu verhelfen.

Die grundsätzliche Rolle der Moral ist es, die Gesellschaft mit Regeln auszustatten, derer sie zum Weiterbestehen und Überleben bedarf, und ihr die Fähigkeit zu verleihen, diese umzusetzen. Eine Gesellschaft, die ihre Existenzregeln und die Fähigkeit, sie umzusetzen, eingebüßt hat, ist nichts als eine Tierherde und kann unter diesen Umständen einfach ausgenutzt und ausgebeutet werden. Die Rolle der Politik ist es, die für die Gesellschaft notwendigen moralischen Regeln zu bieten und zudem ständig die Mittel und Methoden zur Befriedigung der grundsätzlichen materiellen sowie geistigen Bedürfnisse der Gesellschaft zu diskutieren und zu entscheiden. Die Gesellschaftspolitik führt mit den auf dieser Grundlage entwickelten Diskussions- und Entscheidungsfähigkeiten zu einer lebhafteren und aufgeschlosseneren Gesellschaft und bildet den wesentlichsten Existenzbereich der Gesellschaft, der sie die Fähigkeit, sich selbst zu verwalten und ihre Angelegenheiten selbst zu lösen, verleiht. Die unpolitische Gesellschaft ist eine Gesellschaft, die einem enthaupteten Huhn ähnlich hin und her rennt, ehe ihr Tod eintritt. Der effektivste Weg, um eine Gesellschaft funktionsunfähig zu machen und zu schwächen, ist, sie der Politik (mit dem islamischen Ausdruck: der Scharia), also ihrer Gesellschaftlichkeit und der zur Befriedigung ihrer materiellen sowie geistigen Bedürfnisse notwendigen Diskussions- und Entscheidungsorgane, zu berauben. Kein anderer Weg kann für die Gesellschaft zu so großen Nachteilen führen.

Macht- und Staat Beziehungen

Aus diesem Grund ersetzen die Macht- und Staatsapparate und -verhältnisse zunächst die gesellschaftliche Moral durch das ›Recht‹, ihre Politik durch ›Staatsverwaltung‹. Die Moral- und Politikfähigkeit der Gesellschaft, ihre beiden grundsätzlichen Daseinsstrategien, zu verhindern und sie durch das Recht und die Verwaltung der Herrschaft zu ersetzen, bilden jederzeit grundsätzliche Aufgaben von Macht und Staat. Wenn diese Aufgaben nicht erfüllt werden, können weder Kapitalakkumulation noch Ausbeutungsmonopole existieren. Jede einzelne Seite der fünftausendjährigen Zivilisationsgeschichte ist voller Angriffe, die darauf abzielen, die Moral- und Politikfähigkeit der Gesellschaft zu brechen und sie durch das Recht und die Verwaltung der Kapitalmonopole zu ersetzen. So sieht die nackte Zivilisationsgeschichte mit ihren wahren Beweggründen aus und eine richtige Geschichtsschreibung ist nur möglich, wenn diesen Beachtung geschenkt wird. Im Kern aller gesellschaftlichen Kämpfe in der Geschichte steckt diese Tatsache. Soll die Gesellschaft gemäß ihrer eigenen Moral und Politik leben oder lässt man sie gemäß dem Recht und der Verwaltung der ungebändigten Ausbeutungsmonopole wie eine Tierherde leben? Mit den Worten, die unfassbare ›krebsartige Vergrößerung‹ des Rechts und der Verwaltung von Macht und Staat stelle die Hauptursache der Probleme dar, möchte ich eben diese Tatsache ausdrücken.

Es gilt einen weiteren Aspekt zu erhellen. Wenn die Hierarchie zum ersten Mal etabliert wird und ›Erfahrung‹ und ›Expertise‹ gesellschaftliche Bedeutung erlangen, wird von ihnen – unabhängig davon, ob man sie Staat oder Autorität nennt – ein Nutzen erwartet. Dass die Gesellschaft den Staat und die Autorität (Macht) nicht als gänzlich negativ betrachtet, rührt von diesen Nutzenserwartungen her. Die Gesellschaft erwartet von der Macht und dem Staat Erfahrung und Expertise

und bildet sich ein, dadurch werde sie sich ihre Angelegenheiten erleichtern. Die Gründe, aus denen sie die Existenz des Staa-

Soll die Gesellschaft gemäß ihrer eigenen Moral und Politik leben oder lässt man sie gemäß dem Recht und der Verwaltung der ungebändigten Ausbeutungsmonopole wie eine Tierherde leben?

tes erträgt, sind diese beiden Faktoren. Erfahrung hat nicht jeder. Auch Expertise kommt nicht jedem zu. Der Staat und die Autorität, die im Laufe der Geschichte diese berechnete Erwartung ausnutzten, verwandelten allerdings die Verwaltung in einen Bereich, in dem die inkompetentesten, unerfahrensten und jeglicher Expertise fernen Personen beschäftigt werden, in dem gefaulenzt wird, anstatt das Recht umzusetzen, intrigiert wird, anstatt erfahrungsbasiert zu arbeiten. Große Degenerationen und Katastrophen hängen eng mit diesen großen Abweichungen und Verkehren zusammen.

Die Bourgeoisie und ihr egoistisches Interesse

Dass die Bourgeoisie, die historisch vor allem einen Ausdruck der krebserartigen Entwicklung der Mittelklasse darstellte, sich mitten in der Gesellschaft, in ihrem ›Schoß‹, positionierte, ihre egoistischsten Interessen als ›Recht‹ und ihre äußerst degenerierte Verwaltung als ›konstitutionelle Re-

Begriffe dysfunktionalisiert, ist die materielle Beschaffenheit der Mittelklasse, ihre Existenzweise. Wie soll die Gesellschaft, die im Altertum über sich einen König, eine Dynastie mit Ach und Krach ertragen konnte, die grenzenlos gewordenen bürgerlichen Apparate und Dynastien ertragen können? Absichtlich verwende ich den Begriff ›bürgerliche Familie und Dynastie‹. Denn beides teilt denselben Ursprung. Die Bourgeoisie übernahm ihre ganze Verwaltungs- und Regierungskunst von ihrem Vorgänger, den großen aristokratischen und monarchischen Kräften. Sie besitzt keine Fähigkeit zur Selbstschöpfung. Die krebserregende Auswirkung der Macht- und Staatsverhältnisse sind auf die Klassennatur der Bourgeoisie zurückzuführen. Die Natur der Mittelklasse ist faschismusgeladen.

Folglich gehört es zu den grundsätzlichen Problemen, dass die Bourgeoisie die moralischen und politischen Gefüge der Gesellschaft verkrüppelt und dysfunktionalisiert. Zweifellos lassen sich die moralischen und politischen Gefüge und Bereiche nicht gänzlich vernichten. Solange die

Dass die viel diskutierten und wahren herrschenden Mächte der Gegenwart, die ›globalen Konzerne‹, also die ewigen Monopole, den größten Kapitalboom der Geschichte in dieser Ära erzielten, hängt eng damit zusammen, dass die Gesellschaft in diese Lage versetzt wurde.

gierung‹ präsentierte und aus diesem Grund die Macht und den Staat in unzählige

›Apparate‹ und angebliche Expertisefelder aufteilend vermehrte, war eine regelrechte Katastrophe. Die Gesellschaft kam vom Regen in die Traufe.

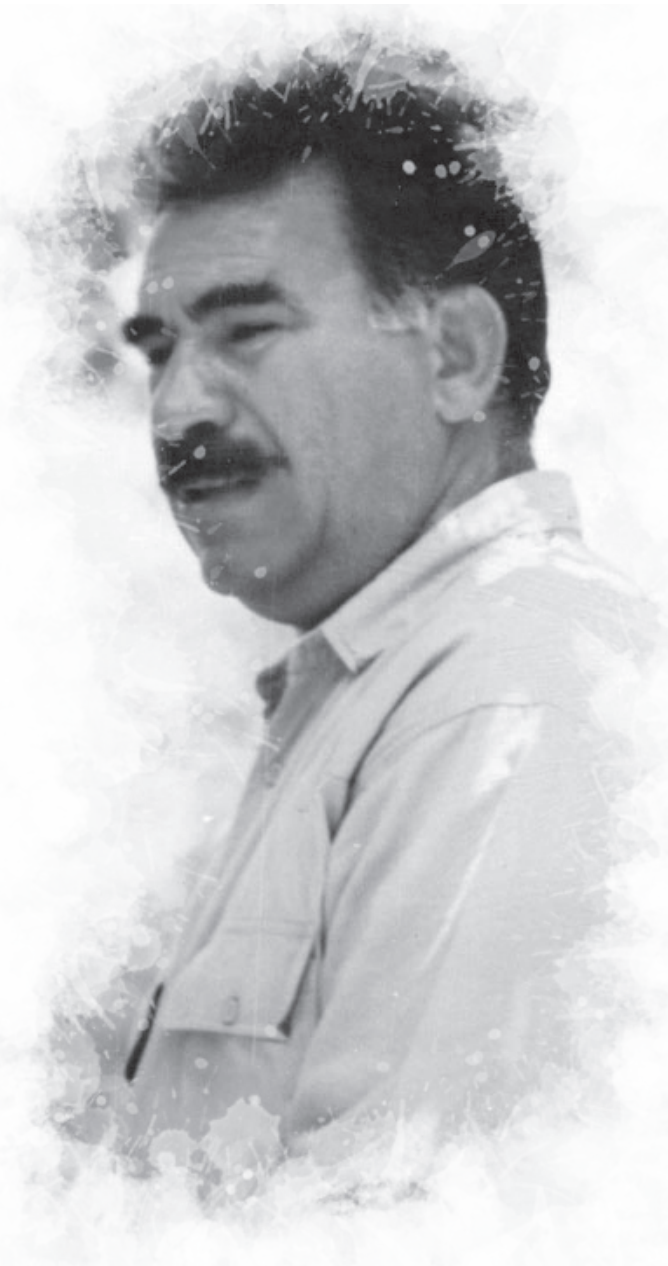
Die grenzenlosen Diskussionen des Liberalismus, der feinen Vernunft der Bourgeoisie, über Themen wie ›Republik‹, ›Demokratie‹, ›Verfassung‹, ›Verkleinerung der Verwaltung‹, ›Einschränkung von Macht und Staat‹ verschleiern nicht nur die Wahrheit, sondern sind zudem noch Träger von gegenteiligen Inhalten. Die Fähigkeit der Bourgeoisie, die Verfassung, Republik und Demokratie zu entwickeln, die Verwaltung zu verkleinern und die Macht und den Staat einzuschränken, ist nicht einmal so groß wie die der Mittelklasse in der Antike. Denn, was diese edlen

Gesellschaft existiert, werden auch Moral und Politik existieren. Da aber Macht und Staat aufhören, Expertise- und Erfahrungsfelder zu sein, können Moral und Politik nicht mehr ihre kreative und funktionale Fähigkeit wahrnehmen. Es ist offensichtlich, dass die Macht- und Staatsapparate und -verhältnisse (Medien, Nachrichtendienste und spezialisierte Operationstruppen jeglicher Art, ideologische Lehren usw.) heute der Gesellschaft, die sie bis in ihre feinsten Poren durchdrungen haben, die Kehle abschnüren, sie in eine Lage versetzen, in der sie sich nicht mehr wiedererkennen, keine ihrer moralischen Prinzipien umsetzen, über ihre grundsätzlichen Bedürfnisse weder politisch diskutieren noch Entscheidungen treffen (demokratische Politik) können. Dass die viel diskutierten und wahren herrschenden Mächte der Gegenwart, die ›glo-

balen Konzerne«, also die ewigen Monopole, den größten Kapitalboom der Geschichte in dieser Ära erzielten, hängt eng damit zusammen, dass die Gesellschaft in diese Lage versetzt wurde. Ohne den Verfall und die Zersplitterung der Gesellschaft könnte man auf virtuellem Wege, d. h. ohne jemals irgendein Produktionsmittel zu berühren, niemals aus Geld so viel mehr Geld machen. Die Gewinne der Monopole im Laufe der Geschichte und ihre gegenwärtig exorbitanten Gewinne, als wüchse Geld auf Bäumen, werden dadurch erzielt, dass Dasein und Gehirn der Gesellschaft leergefegt werden. Denn »Geld wächst nicht auf Bäumen!«

Die Medien und die ideologische Eroberung der Gesellschaft

Ich muss wiederholen, dass nicht nur die grenzenlos vermehrten Macht- und Staatsapparate und -verhältnisse die Gesellschaft in diese Lage versetzen, sondern dass mithilfe der Medien, die eine zumindest genauso effektive Hauptquelle der Hegemonie darstellen, gleichzeitig die ideologische Eroberung der Gesellschaft vollzogen wird. Ohne sie durch die Ablenkung durch Nationalismus, Religionismus, Sexismus, Szientismus und Artismus (die Industrialisierung der Kunst und insbesondere des Sports) zu verblöden, könnte weder alleine durch die Macht- und Staatsapparate und -verhältnisse ein derartiger gesellschaftlicher Verfall erzeugt werden, noch könnten die virtuellen globalen Konzerne (gemeint ist das Finanzkapital, das Geldkapital) und die historischen Monopole die Gesellschaft ihrer Gesellschaftlichkeit berauben und sie einer grenzenlosen Ausbeutung aussetzen, die einem Sozioid gleichkommt. ●●●

Ich muss wiederholen, dass nicht nur die grenzenlos vermehrten Macht- und Staatsapparate und -verhältnisse die Gesellschaft in diese Lage versetzen, sondern dass mithilfe der Medien, die eine zumindest genauso effektive Hauptquelle der Hegemonie darstellen, gleichzeitig die ideologische Eroberung der Gesellschaft vollzogen wird.

YA GİDECEKLER

YA DA YOK OLACAKLAR!

Özgürlük Mücadelemiz tarihinin hem en zorlu hem de en önemli aşamalarından birini yaşamaktadır. Hem düşmana karşı yürüttüğümüz savaşın hem de Kadın Özgürlükçü, Ekolojik ve Demokratik Toplumu inşa etmenin öncüsü olan gençliğin rolü ve misyonu böylesi süreçlerde zafere ulaşmada en belirleyici bir konumdadır. Gerek özgürlük dağlarında, gerek sömürge zindanlarında, gerek metropollerde; her nerede olursa olsun Kürt gençliği zamanın ruhunun bilinciyle tavizsiz bir direniş ve mücadele içerisinde. Avrupa'da yaşayan Kürt gençleri olarak bizler de bu sürecin en önemli parçalarından biriyiz.

Değerli Yoldaşlar,

Düşman gerçekliğini kavramadan bu sürece anlam vermek, eylemsellik ve örgütlenme çalışmalarımızı ele almak mümkün değildir. Kürt varlığının

her yer ve zamanda düşmanı olan faşist Türk devletinin saldırıları giderek boyutlanmakta ve çeşitlenmektedir. Önderliğimizin, 21 yıl aradan sonra ailesi ile gerçekleştirdiği telefon görüşmesinde "Sağlık durumum bugün için iyidir, fakat gelecekte ne olacağı belirsiz." demesi düşmanın Önder APO'ya yönelik tehditlerinin olduğu boyutları işaret etmektedir. Kapitalist modernite, doğa düşmanlığının ve azami kar hırsının bir ürünü olan Koronavirüs salgını fırsat olarak kullanıp toplumların özgürlük taleplerini bastırmayı ve toplumları daha fazla kontrol altına almayı amaçlamaktadır. Toplum ve insan düşmanı bu sistem, içinden çıkamadığı derin kriz ve çaresizliğe "daha fazla devlet, daha fazla askerileşme ve faşizm" diyerek cevap vermektedir. Kapitalist modernitenin Kürdistan'a hakim kılmak istediği Türk devlet faşizmi de bu salgını bir fırsat bilerek hem Önder APO'ya hem de hal-

kımıza karşı bir silah olarak kullanmak istemektedir.

Yurt dışından uçaklarla getirilen Türk vatandaşları Kürdistan şehirlerinde karantinaya alınmakta, eğer hasta iseler bu virüsü Kürdistan'da yaymalarının zemini hazırlanmaktadır. Moğolların mancınıklarla Venedik surları üzerinden attığı vebalı cesetler gibi bu insanlar Türk faşizminin Kürdistan'da yürüttüğü özel savaşın canlı yemleri olarak kullanılmaktadır. Halkın sağlık ihtiyaçlarına cevap olmak için çalışma yürüten ve bu halkın tüm baskı ve hilelere karşı özgür iradesiyle seçtiği belediyelere sömürge valileri atayan faşist devlet, halkımızın sağlık ve maddi yardım hizmetleri almasını ve kendi kendini yönetmesini engellemektedir. Şehitlerimiz kargolarla annelerine gönderilmekte, mezarlıkları yağmalanmaktadır. Gençliğin Kürdistan'da çeteleşmesi, fuhuş ve uyuşturucu bataklığına gömülerek mücade-

**Kürt gençliği olarak faşizme ve onun
tüm tehditlerine cevabımız nettir:
Bu yıl ya gideceksiniz ya da yok olacaksınız!**

le gerçekliğimizden uzaklaşması için devletin tüm imkanları kullanılmakta, insanlarımıza ajanlık ve ihanet dayatılmaktadır. Düşman, Kürdistan tarihinin en acı gerçeklerinden olan ihanet gerçekliğini KDP üzerinden örgütlemekte, halkımızın tüm kazanımlarını yok etmek ve ümitsizlik yaratmak için Kürt'ü Kürt'e kırdırmayı hedeflemektedir.

İşte karşı karşıya olduğumuz düşman gerçekliğinin tüm saldırıları toplumda umutsuzluk, mücadeleye güvensizlik, moralsizlik ve ahlaki çöküntü yaratmayı amaçlamaktadır. Toplumumuzun en büyük moral ve umut gücü olan, yaşamıyla ve savaşıyla ahlaki-politik toplumun öncüsü olan Gerillaya ve Partimize yönelik saldırılar da bu temelde anlaşılmalıdır. Faşizmin maşası Süleyman Soylu'nun Kürdistan dağlarının isimlerini tek tek saydıktan sonra "2020 yılında buralarda ya olacağız ya da öleceğiz" demesi, kendi açılarından durumun vahametini anladıklarını göstermektedir. Kürt gençliği olarak faşizme ve onun tüm tehditlerine cevabımız nettir: Bu yıl ya gideceksiniz ya da yok olacaksınız!

Değerli Yoldaşlar,

Tarihte başarısız devrim süreçleri faşizmin, başarısız faşizm süreçleri ise devrimlerin önünü açmıştır. Türk devlet faşizminin geliştirdiği tüm sal-

dırlar can havliyle ve sonunun geldiğinin bilinciyle gerçekleştirdiği saldırılardır. Fakat faşizmin kendi kendine yıkılacağını sanmak en büyük hayalcilik olur. Eğer Kürdistan'da varlığını sürdürmek isteyen işgalciliğe, faşizme ve sömürgeciliğe "Ya gideceksiniz ya da yok olacaksınız!" diyorsak, bunun gerektirdiği örgütlenme ve eylemselliği bulunduğumuz her yerde pratiğe geçirmeliyiz. Önderliğimizden haber almadığımız her gün; her bir şehadet haberi; şehitliklerimize, Kürt kimliğine, coğrafyasına, kültürüne ve varlığına karşı yapılan her bir saldırı; kaybedilen, şiddet uygulanan, katledilen her kadın; polis kurşunlarıyla korkutulan ve vurulan her bir çocuk; KDP'nin Zine Warte'den çekilmediği her gün bir eylem sebebidir!

Değerli Yoldaşlar,

Örgütlülük, öz güce dayanarak var olmanın; yani hiçbir dış etkenin hakimiyetine ve kontrolüne girmemenin vazgeçilmez bir koşuludur. Eylem ise örgütlülüğün en açık ve net ifadesi, yaşama geçirilmiş hali, öz gücünden beslenen bir özgürlük felsefesinin dost düş-

man herkese ilanıdır. Avrupa gençlik hareketi olarak Nehêle Hamlesi'yle başlattığımız örgütlenme ve eylemsellik süreci mutlaka zirveye çıkarılmalıdır. Her bir eylemimiz "Varlığını koruma, özgürlüğünü kazanma" stratejisinde örgütlülük düzeyimizi ve kararlılığımızı ortaya koymalıdır. Unutmamalıyız ki düşmanımız kendi kurtuluşunu Kürt'ü yok etmekte görmektedir. Fakat yok olmak sadece fiziki bir durum değildir. Bu amaç ve bilinçle hareket eden düşman Kürt halkının ve Özgürlük Mücadelesinin imhasında Kürt gençlerini kendi çıkarları için örgütleyerek bir araç gibi kullanmak istemektedir. O zaman düşmana bu zemini sunmamak için örgütlü Kürt gençleri olarak bizler de tek bir örgütsüz Kürt genci bırakmamayı hedeflemeli ve bunu düşmana vurulacak en büyük darbe olarak ele almalıyız. Önderliğimizin son görüşmelerinde özgüce ve örgütlülüğe dikkat çekerek "Her şey sizin mücadelenize bağlı" belirlemesi biz gençler için dönemin temel perspektifidir.

Hem örgütlenmemizin hem de eylemselliğimizin tek pusulası Önderliğimizin özgür yaşam felsefesi ve O'nun özgürlüğüdür.

**Bijî Serok APO!
Kürdistan faşizme
mezar olacak!**

**Önderliğimizin son görüşmelerinde özgüce ve
örgütlülüğe dikkat çekerek "Her şey sizin mücadelenize bağlı"
belirlmesi biz gençler için dönemin temel perspektifidir.**

JIN TI CARÎ TOLA XWE JI BÎR NAKE!

Di şerê cîhanê yê seyemîn de 2 alî li ber xwe didin. Yek hêzên hegemonîk û dagirker, yê din jî hêzên berxwedêr, ku her li ber xwe didin, radibin ser piyan û rapêrînan pêk tînin. Di sedsala 21. de jî her du hêz di nava şerekî mezin de ne, ku şewazê şer jî ji berê cuda ye. Di şerê cîhanê yê yekemîn û duyemîn de hêzan di asta dewletan de û li ser esasê berjewendiyên xwe şer dikir. Di heman demê de jî gel ne di asta yekemîn de berpirsyarê van şeran bûn. Ji derveyî gel ango gelan çek diaxivîn, ji dêvla kesên ku bîryarên şerî didan bên qetilkirin, gel dihat qetilkirin. Ji ber ku karakterê şer ji xwe di vê astê de ye. Di sedsala 21. de jî karakterê şer neguheriyê lê ji şerên din cudatir, hêzên demokratîk (gel) bi pêşengtiya gelê kurd, bi taybetî jî bi felsefe û ramanên Rêber APO re jiyanekê alternatîf didin avakirin. Ji xwe di vê serdemê de pergala kapîtalîst ku di serî de di qadên civakî, polîtîk, ekolojîk û aborî

de di nav qeyranekê de ye. Ji bo ku vê qeyranê derbas bike û hê bi hêztir derkeve, pergala kapîtalîst di nav dek û dolaban de ye. Ji ferasetên berdewamiya hebûna xwe û hesabên plansaziyên nû ti carî gel ji xwe re esas nagire. Ji xwe di karakterê kapîtalîzmê fikirîna li ser gel nîn e. Dijberî gel e û zirar dide civakê. Ne ku derfeta wê nîn e, heye, lê ji xwe kapîtalîzm li ser metînge-riya civak, jin û xwezayê hatiye avakirin. Di xwezaya (qaşo xweza) xwe de kapîtalîzm dijberî van her sê xalan e. Bi derketina nexweşiya Covid-19ê re, ku jê re dibêjin virusa koronayê, baş tê xuyakirin ku çeka nû ya kapîtalîzmê ya dijberî civakê ye. Bi awayekî şerê taybet tê bikaranîn. Di be ku berteka xwezayê jê be jî lê pergala kapîtalîst êdî vê nikare bixe nav kontrola xwe. Yan jî hêza ku ji xwe re dibêje ez îlacê hemû derdan im, nekarî li gorî gotina xwe tevbigere. Nexwe ev hêz ewqas jî ne mezin e. Ti lêgerînên wan jî ji bo çareserkirinê nîn in. Di her

aliyê de ji bo berjewendiyên xwe vê bi kar tîne. Hemû pîr, kal û nexweşan terkî mirinê dike. Ji ber vê yekê em dikarin bebêjin, ku bi vê vîrusê re pergala kapîtalîst dixwaze civakê têxe bin kontrola xwe û serdestiyê li ser civakê bimeşîne. Helbet pergala mêtînger ev ne tenê bi vîrusê kir, her bi şewazekî xwest dagirkirina xwe pêk bîne. Her qada civakê ji hêla vê pergale tê dagirkirin, tê perçekirin û rêvebirin. Ji civakekê bigrin heya laşê mirovan jî dixwazin têxin bin kontrola xwe. Ji ber vê yekê hemû rêxistinbûnên civakî tîn belavkirin û civak beramberî van polîtîkayên qirêj nikare parastineke cewherî pêk bîne. Yan jî yên heyî jî qels dimînin.

Ji xwe taybetî di vê serdemê de em weke jin û ciwan yên herî tîn tepisandin in. Ji xwe bipirsin çima herî zêde di vê demê de jin tîn qetilkirin, rastî taciz û tecawizan tîn ango şiddetên derûnî û fîzîkî bi şewazekî tund li ser tîn meşandin. Çima her roj herî kêr jînek tê qetilkirin û

ji destê kê ve ev pêk tê? Çima dewlet mudahale nake? Ew dewletên xwe dixistin şûna her kesî û dermanên derdan bûn, li ku derê ne. Nexwe çima li Almanayê bi taybetî kuştina jinên kurd di vê pevajojê de %30 zêdetir bûye. Çima jinên ciwan bê sebep di krîzên derûnî de dijîn û dikevin nexweşxaneyan. Çima dewlet dikare pir rehet bela xwe bide bûyerên li hundirên malan jî. Mînak li Fransayê ji ber ku ciwanek derdikeve derve, ji bo ku pêwîstiyên xwe bi cî bîne, ji hêla cendermayên fransî ve tê derpkirin. Êdî tu diçî ku, tu dê çi bikî, kengî bikî her tişt bi destûra dewletê pêk tê. Dewlet vê yekê, ne ji ber ku dixwaze tendûristiyê baş bike, dike lê ji bo ku bikaribe hêsan her kesî têxwe nav destê xwe û hêsan bi rê ve bibe dike. Ji xwe em behsa faşîzma dewleta tirk nakin jî, bihêle tehamula kurdên ku dijîn bike, êdî tehamula dewleta tirk ji goristanan re jî nîn e. Di vê pevajojê de her kes ketiye derdê koronayê, d e w l e t a

tirk ketiye derdê, ku çawa bikaribe hê bêhtir li ser xwîna kurdan hebûna xwe bide avakirin. Ji ber vê hevkarîyên pir qirêj jî dike. Di her derî de topyekûn dest bi şer kiriye. Ev ji pergala kapîtalîst qut nabe. Dewletên hegemonîk bi destê dewleta qirker a tirkan dixwazin Tevgera Azadiyê tine bikin, ku bikaribin hespên xwe li gorî xwe bibezînin. Ji bo vê bi xeta dagirkeriyê ya hevkarîyê temsîl dike re bi PDKê re dikeve nav hevkarîyê û tê xwestin ku di şexsê Tevgera Azadiyê de hemû gelê kurd bi destê kurdên hevkarîyê bi dagirkeriyê re di-kin bên tinekin. Ji ber ku ew jî dizanin, heya Rêber APO û Tevgera Azadiyê hebin seg nikarin li gorî berjewendiyên xwe gel û civak bikin xulamên xwe. Nikarin kolebûnê li ser jin û xwezayê pêk bînin. Ji ber vê yekê ewqas har bûne. Dawî ya xwe ew jî baş dibînin. Çawa ku pisîkek tu têxî quncikekê, êrîşî li ser te dike, aniha rewşa kapîtalîzm û bi taybetî jî ya dewleta faşîst û qirker ya tirk jî wisa ye. Êdî nizanîn dê çawa ji nav vê qirîz û kaosê derkevin. Ji ber vê wekî gurê har êrîşî dikin. Bi taybetî jî êrîşî jinê dikin, ji bo ku heke bixwazin civakê tine bikin, pêwîst e çanda wê jî tine bikin, ya ku vê çandê temsîl dike jî jin e. Di şexsê jinê de jî hewildanên tinekirina çand, exlaq û polîtîkaya wê di-kin. Civak bi çandekî exleqî û polîtîk heye. Ti van ji destê wê civakê bistîni, civak ji holê radibe. Yên ku vê weke berdehamiya di nav civakê de diparêzin jî ciwanên vê civakê ne. Weke motorê civakê ne, her hebûnê diparêzin. Êrîşên li ser ciwanan jî tên

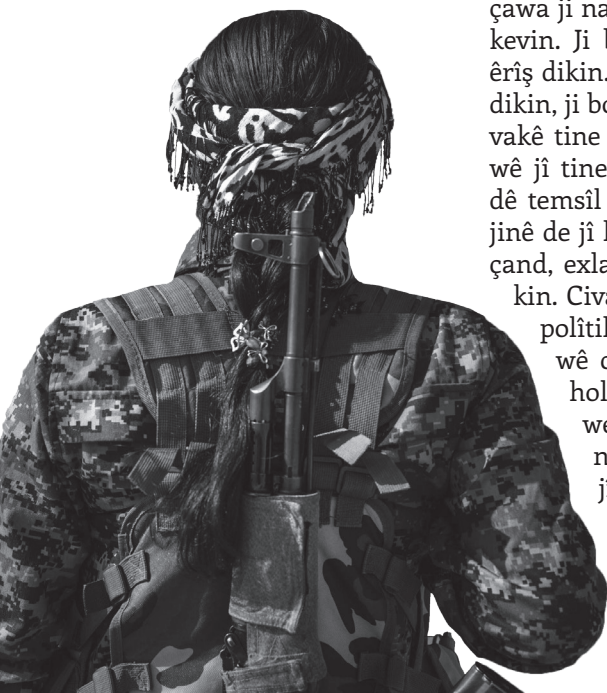
wateya xirakirina vê motorê. Polîtîkayên asimilasyon û ajan-tiyê jî, ku aniha di rojeva taybet ya ciwanên kurd de êrîşên herî mezin in. Mêjî ji kokê xwe tê dûrxistin, îxanet beramberî ci-vaka xwe, ango li xwe tê kirin. Ji ber çi? Ji bo ku kapîtalîzm bika-ribe hebûna xwe berdeham bike her amûrê ji xwe re ferz dike.

Rêhevalên Hêja;

Bê guman di her qeyran û kaosan de bingeha şoreş û ra-perînan tên avakirin. Pêwîst e em vê yekê baş bibînin. Heke çi bibe, bila bibe, heke civak hîs bike ku zirar ji vê pergale dibî-ne, derfetên têkoşînê û şoreşê jî her heye. Têne pêşengti û pê-kanîn hewce ne. Pêşengtiya wê jî ku jiyan azad û alternatîfa kapîtalîzmê daye avakirin, Rê-ber APO û Tevgera Azadiyê ne. Li ser vê bingehe zanebûn, ronî-bûn û rihê têkoşînê jî Tevgera Azadiyê pêk tînin. Bi paradig-maya nû re Tevgera Azadiyê sînore têkoşînê derbas kiriye û bûye tevgera gelên cihanê. Bûye hêvî ji hemû jin û ciwanan re . Beramberî dagirkerî, talankirin, şidet, taciz û tecawizê, jiyanê azad ava dike. Vê jî bi jiyanê demokratîk, ekolojîk û azadiya xweziya jinê re pêk tîne. Ji ber vê, yên ku vê dibînin, hîs dikin, xwesteka azadiyeke rast di tê-koşînê de ye.

Rêhevalên Hêja;

Ji ber vê di demên herî zehmet de ku hewildanên komployê ku li ser Rêber APO dixwestin bi-meşînin de Şehîd Zîlan bersiva herî mezin da. Di xeta berxwe-danî, welatparêzî û azadiya jinê de xetek nû da destpêkirin. Vê

jî di derfetên herî zehmet de pêk anî. Ji bo têkoşînê di her rewşê de derfet dîtîn ne zehmet e. Zîlan bi çalakiya xwe heskirina jiyane çiqasî xweş anî ser zimên. Şehîd Zîlan di nameya xwe de heskirina jiyane wisa bi nav kiribû, "Ez ji jiyane ewqas hez dikim ku, dikarim di oxira wê de bimirim." Hezkirina jiyane têkişîna di riya wê de ye. Azadî jî bi bédengî, ango bendewarî nabe. Ti kes nayê, azadiyê nade me. Heke em bixwazin azad bijîn, di rewşeke wisa de ji riya têkoşînê cudatir nîn e. Di vê riyê de em jî weke tevgera Jinên Ciwan ên Azad, Şehîd Zîlan bi bîr tînin û dibejin têkoşîna Şehîd Zîlan têkoşîna hemû jinên ciwan e.

Weke gel em di pêşketin û di demêke ku derfetên şoreşê dikarin biafirînin de derbas dibin. Lê bi qasî derfetên di demêke zehmet de jî derbas dibin. Ji bêvla ku em xwedî li Rêbertî û paradîgmayeke ku bûye hêviya giştî cihanê, derkevin, em di nav bédengî û bendewariyê de ne, ku têrî şoreşê nake. Divê her jin û ciwan vê şerê taybet ê ku kapîtalîzm dixwaze li ser me bimeşîne qebûl neke. Dem ne dema bédengiyê ye. Dem dema berxwedan û serhildanê ye. Korona ne asteng e, asten-

ga me dewlet bi xwe ne. Ji ber vê jî xwe bipirse, îzolekirina li malê heye ku hebe, ev dibe. Xweparastin bi îzolekirin ango karantînayê re nabe, xweparastin bi tendurîstiyêke xwezayî re pêk tê. 4 diwarên ji beton ne xwezayî ne. Têkeve ferqa xwe, rol û mîsyonên ku dikevin ser milên me, bi taybetî jinên ciwan ku her du nasnameyên pêşengê civakê ne, ji xwe re vê qebûl neke. Ji xwe bawer be. Tu ne bê hêz î ku te tine bike. Zîlanan, Bêritanan, Arînan, Barînan, Delalan û gelek qehremanên din mêze bike. Ew çawa bûn hêvî, xwedawend, bûn mînakên herî mezin. Ev yek bi awayê li malê bisekinin û li bendî bin, ka dê çi bibe, nabe. Bi derketina qadan û çalakiyên herî mezin, dibe. Ji ber vê her jinên ciwan di xwedî hêza Zîlanekê, Bêritanekê ye.

Rêhevalên Hêja;

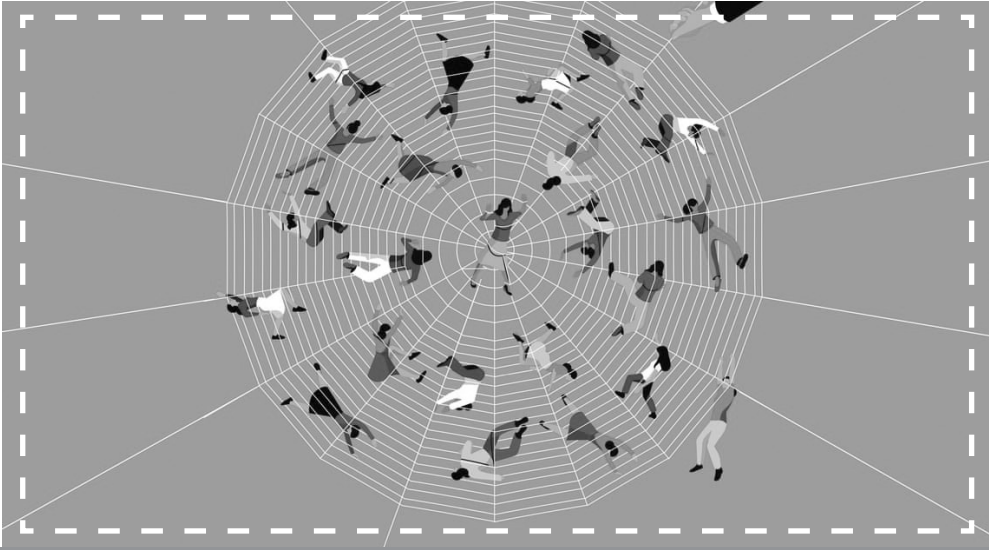
Ji bo wê jî herî dawî bibêjin ku divê hemû jinên ciwan armanca xwe baş nas bike û ji bo xwe bigihîna azadiyê, bi coş û moral têbikoşe. Rêber APO gotiye; "Mirov ji bo ku xwe bigihîne armanca xwe, divê ji xwe bawer be." Pêwîst e em vê yekê baş bizanînin, pêwîst e em baweriya xwe hê xurtir bikin. Bi baweriyeke herî mezin em hemû jinên ciwan bi rihê Şehîd Zîlan silav dikin û dibêjin.

JINÊN CIWAN BI RIHÊ
ZÎLANÊ RE SERKEFTINÊ
TEQES BIKIN!

BIJÎ SEROK APO!
BÊ SEROK JIYAN NABE!
JIN JIYAN AZADÎ!

...

Kapitalist sistem tüm kötülüklerin ana kaynağıdır

Ataerkil sistemin, sömürgeleştirdiği kadının sırtına basarak geliştiği artık bilenen bir gerçekliktir. Kadının bir cins olarak sömürgeleştirildiği dönemin üzerinden ortalama olarak 5 bin yıllık bir sürecin geçtiği belirtiliyor. Bu süreçte ataerkil sistem sayısız evre geçirdi. Her bir evrede sömürü olgusunu daha da derinleştirdi, sermayesini pekiştirdi. En önemlisi de iktidar olgusundaki derinlikti. Öyle ki, sermaye birikimi gibi iktidar birikimi de yaptı.

Bir zamanlar din temelli iktidarlar üzerinden varlığını sürdüren ataerkil sistem, daha sonra dini iktidarlara bilimi ve milliyetçiliği de dahil etti. Zaten varlığını ilk olarak kadın cinsinin sömürülmesi üzerine inşa etmişti. Kadının sömürgeleştirilmesi üzerinden iktidarını ilan eden ataerkil sistem, iktidar olgusunda yaşadığı derinliği din ile pekiştirip, bilim ve milliyetçilikle sömürgeciliğin do-

ruğuna ulaştı. Denilebilir ki, 500 yıldır kapitalist bir evre olarak devamlılığını sürdüren ataerkil sistem en kurumlaşmış dönemini yaşamaktadır. Dincilik, bilimcilik, milliyetçilik ve cinsiyetçilik gibi dört ayak üzerine kurulan kapitalist emperyalist sistem, insanlık tarihi açısından tam bir ucubeliktir. Kapitalist emperyalist sistemin yanından geçtiği ağacın gölgesi bile insanı huzursuz eder, o kadar insanlık karşıtıdır.

Kapitalist sistem: Kanserleşme

Önderlik, kapitalist sistemi tanımlarken, “kanserleşme” kavramını kullanır. Kanser, “Bir organ veya dokudaki hücrelerin kontrolsüz olarak bölünüp çoğalmasıyla beliren kötü urların yol açtığı hastalık” olarak tanımlanır. İnsanın herhangi bir yerinde belirdi mi, oranın kesilip atılması gerekir. Aksi halde tüm bedeni sarar ve öldürür. O yüzden kapitalist sistem için

kanserleşme kavramı öyle sıradan bir kavram değildir. Çünkü kapitalist sistem kötülüğün, ucubeliğin ana kaynağıdır.

Gündelik yaşamın akışına biraz bile eğildiğimizde sistemin bu ucubeliğini, kötülük yayan özelliğini, çirkinliğini ve o iğrenç kokusunu duyumsamak mümkün değildir. Bununla en fazla karşılaşan kadındır. Fakat tüm kadınlar bunun farkındalığını yaşıyor mu, bu kısım tartışmalıdır. Ama farkına varan kadının özgürlük mücadelesi önünde de kimse duramaz. O yüzden de kapitalist sistem en fazla kadını hedef alır, özellikle de genç kadınları.

Bilindiği gibi her sistem önce kendi insanını yaratır. Kapitalist sistem de öyledir. Hatta kapitalist sistem kendi insanını yaratmada tüm sistemlerden daha fazla katıdır. Fakat bunu öyle bir yöntemle yapıyor ki, sanki insanlar “özgür iradeleriyle” hareket ediyor, gönül rızasıyla sistemi kabul edip, yaşıyor...

Kapitalizmin yaratılan izlenim budur. Zaten o yüzden kapitalizme en büyük illüzyonist demek yanlış olmaz. En büyük zalimliği size çok insani bir şeymiş gibi gösterebilir. En büyük zulmü masum, en büyük zalimi mağdur gösterme yeteneğine sahiptir. Buna inanan insan sayısı da az değildir. Çünkü kapitalizm sadece insanın bedenine tecavüz etmez, düşüncesine de tecavüz eder. İnsanın boyunduruk altına alınma hikayesi de böyle başlar. Sistem buna “özgürlük” adı verir. Doğrudur, sistemin boyunduruğuna girmiş her kişi “özgürdür”. Ama kişi sistemin duvarlarını zorladı mı o vakit

sistem her yönüyle varlığını sürdürmek için önce kadını hedef alır ve düşürür. Çarkını düşürülmüş kadın üzerinden döndürür. Buna en iyi örnek geçtiğimiz günlerde bir Türk televizyonunda yaşandı. Genç kadınları hedef alan televizyon programında toplum yönlendirilmeye çalışıldı. Programda sözde “öğretim” üyesi, profesör ünvanlarına sahip erkekler, kadınlar adına konuşarak, “ideal”, “süper anne” adaylarının yaş ortalaması konusunda toplumu “bilinçlendirdi”. Programda konuşan “öğretim” üyesi, “profesör” ünvanıyla konuşan kişi aynen şunları söylüyordu: “Sü-

vüz edilmesini isterken, aynı zamanda bunu televizyon ekranlarından topluma taşıyarak insan zihnine, düşüncesine de tecavüz ediyor. Buna toplumsal algılarla oynamak da diyebiliriz aslında. Fakat böyle söylersek ortalığa saçılan kötülüğü, ucubeliği gerçek manasıyla gösteremeyiz. Sistemin suçlarını deşifre edemeyiz. Çünkü bu zihniyetin sahipler, çocuklara yönelik tacizi, tecavüzü meşru görüyor. Kendi yaptıklarına ya da yapacaklarına meşru zemin yaratıyor. Konuşmada dikkat edilirse bunu tıbbi bilime dayandırarak “istediğiniz doktora sorun” diyor. Yani daha regil bile olmamış kız çocuklarının “evlendirilmesi”, regil olur olmaz da çocuk doğurması bilimsel dayanaklara oturtulmaya çalışılıyor. Kız çocuğunun bedeninden söz ederken, “vücudu mükemmel” diyor, “biraz zekamızı koyalım” diyerek de orada belli bir topluma hitap ediyor. Bir yanılma, kendini yanıltma olmasın, bu tek başına bir şahıs değildir. Bu sistemin ta kendisidir. Kapitalist sistem budur.

Suçlu kaderdir...

Elbette kapitalist sistem tek yönlü iş yapmaz. Genç kadınların bir kısmını böyle boyunduruk altına alırken, diğer kısmını ise yalan, dolan üzerinden çarkına bağlar. Masallarla hayal dünyalarına taşır. “Rüyalarının erkeği” prensler yaratır. Popüler kültüre özendir. Magazin dünyasıyla burjuvasının masallarına taşır. Herkeste bir zengin olma hayali oluşturup, “ya köşeyi dönersem” umudu yaratır. Yine teknolojik gelişmenin esiri yapar. Okullarda daha iyi bir

Kapitalizm sadece insanın bedenine
tecavüz etmez, düşüncesine de tecavüz eder.

hakikatle yüz yüz yüze gelir. Bu hakikat öyle bir çarpıcıdır ki, kişinin karakteri güçlü olmazsa büyük bir çöküntü yaşar ve bunun sonucunda yaşama sevincini de bitirir. O yüzden de sistem kişilikte zayıf, düşüncede dogmatik, inançta bağnaz kişiyi arar. Kirli işlerini yaptıracak ilkesiz ve ahlaksız kişiyi arar. Sorgulamayan, araştırmayan, düşünemeyen, cahil olduğunu dahi bilmeyen okumuş kişiyi arar ve sistem çarkını onlar üzerinden döndürür. Dolayısıyla bu çarkı döndürmek için de kendine göre insan yetiştirir. Bunun için de kadın önemlidir. Çünkü ilk yetiştirme işi önce kadın, sonra aile ve daha sonra da sistemin eğitim kurumları yapılır. Yetiştirme işinde toplumsal ve çevresel etkenler ise sonradan gelir. O yüzden

perman diye bir şey yok hayal kahramanı ama, süper kadın diye bir ırk var. Ve bu da 13-16 yaş arasında, istediğiniz doktora sorun. 12-17 de olur. Çok muazzam rejenerasyon kabiliyeti var, vücudu mükemmel falan. Bu yaş ilk çocuğu doğurmak için ideal bir yaş olarak belirlenmiş. Yani ben diyorum ki; erkekler olsun, kadınlar olsun, biraz zekamızı koyalım.”

İşte kapitalist sistem!

Şimdi bu konuşmadan dahi yola çıktığımızda karşımıza öyle çarpıcı bir gerçeklik çıkıyor ki, insanın akli donuyor. Kapitalizmin kirli sularında, dinin bağnazlığıyla yüzen bu sefil kişilikler bir yandan daha ergenliğe adım atmamış kız çocuklarının bedenlerine teca-

akıllı telefon için bedenini satır. Aynı telefonla kişi internet üzeri kendine “sevgili” yapar. Dikkat edin giyim-kuşamda en fazla genç kadınlar hedef alınır. Avrupa'nın birçok ülkesinde yılda iki kez giyim-kuşamda yapılan “indirimlerde” ortaya çıkan tüketicilik akıl alır gibi değildir. Küçük evlerde dolaplar tıks, tıktır. Ve o kıyafetler gerçekte bir ya da iki kez giyilir. Sonrası ise çöptür. İnsanın elbiseye yaptığını sistem insana yapar. Buna da “özgürlük” denilir. Alırken özgürdü, atarkende özgür! İşte insan buna inanacak kadar büyük bir yanılsam içerisindedir. Çünkü sistem öyle bir ağ örmüştür ki; kişi kendi mezarını elleriyle kazar ve ölü toprağını üstüne serper. Ama yine kişinin aklına sistemi kendi ölümünden suçlu bulmak gelmez. İşte insanın tragedyası budur. 'Suçlu kapitalist-emperyalist sistem değildir, devlet de-

ğildir. Suçlu kaderdir. Her şey alınımıza biz doğmadan önce yazılmıştır. Dolayısıyla yazılan yaşanılacaktır, kaderden kaçılması mümkün değildir.' Bu algı bile tek başına sistemin gerçekliğini ortaya koymaktadır.

Toplumsal cinsiyetçiliğe karşı mücadele

Özcesi, kapitalist sistemin hedefinde sadece genç kadınlar yoktur. Toplumun tüm kesimleri kapitalizm için bir hedeftir. Ama toplumun dokusu kadın tarafından örülmüştür. Bu dokunun tahrif edilebilmesi, dağıtılabilmesi için de önce kadının atomlarına kadar parçalanması gerekir. İşte kapitalist sistem tam da bunu yapmaktadır. Kadını her yönüyle kuşatarak atomlarına kadar parçalamak istemektedir. Bedeninden ruhuna her yönüyle sömürmektedir. Rêber APO bu konu da şöyle

söylemektedir;“ Cinsellik tüm doğada üremeyle ilgilidir. Yaşamın devamını amaçlar. Özellikle kadın tutsaklığıyla birlikte ve ağırlıklı olarak uygarlık sürecinde insan erkeğinde asıl rol sekse, cinsel arzusunun patlamasına ve çarpıkça gelişimine tanınmıştır. Hayvanlarda çok sınırlı olan çiftleşme dönemleri (çoğunlukla yıllık), insan türünde erkek tarafından neredeyse yirmi dört saate çıkarılmak istenir. Kadın günümüzde seksin, cinsel iştah ve iktidarın üzerinde sürekli denendiği araç haline getirilmiştir. Özel ve genelev ayrımları artık anlamını yitirmiştir. Çünkü her yer ve her kadın artık genel ve özel ev ve kadın sayılır.” Yani kapitalist sistem kadını bu düzeye indirgemmiştir. Dolayısıyla sorunların tespitinden yola çıktığımız bu aynı zamanda çözüm yolu da olmaktadır. Dile gelen ve altı çizilen sorunlar, kadınlar açısından özellikle de genç kadınlar açısından bir mücadele alanlarıdır. Toplumsal cinsiyetçiliğe, bağnazlığa, dogmatizme eril aklın yarattığı toplumsal tahribatlara karşı mücadele etmek bir zorunluluktur.

Bunun içinde örgütlenme, bilinçlenme ve harekete geçmek şarttır. Başka türlü sistem karşısında ayakta durmak, toplumsal, komünal değerleri korumak mümkün değildir. Dolayısıyla kadınlar el ele verirse mücadeleyi büyütebilir ve kapitalist sistemi temellerinden sarsabilir. Kadınların buna gücü vardır. Çünkü toplumun dokusu halen kadınının ellerinde can bulmaktadır. Muhtemelen kapitalizmin kadında zapt edemediği en büyük özellik de budur.

Dolayısıyla kadınlar el ele verirse mücadeleyi büyütebilir ve kapitalist sistemi temellerinden sarsabilir.

Wir sind die Gesellschaft- Die Gesellschaft sind WIR

Kein Tag, seit dem Beginn von Corona, vergeht, an dem wir nicht von einer Frau lesen, welche Opfer häuslicher Gewalt, eines versuchten Femizids oder Opfer eines Femizids wurde. Wir können es uns einfach machen und sagen: die Corona-Krise ist schuld. Das Problem ist, dass wir Zuhause eingesperrt sind und keine Möglichkeit haben, der aufkommenden Gewalt aus dem Weg zu gehen.

Aber ist das wirklich der Grund?

Als Frauen führen wir in diesem patriarchalen System jeden Tag einen Kampf und sind mit Problemen konfrontiert.

Die kleinen Imperatoren lassen ihre ganze Wut über ihren Statusverlust im System an ihren Frauen oder die Wut über den Verlust ihres Eigentums an ihren Ex-Frauen aus.

Ein Aspekt davon, die Gewalt, rückt jetzt in den Vordergrund, aber was ist mit den anderen Aspekten?

Wir hören vor allem davon, dass Frauen Opfer werden oder wieder ein Femizid stattgefunden hat und es stimmt, die gewaltvolle männliche Mentalität

des Patriarchats greift um sich und wird in geballter Form sichtbar. Die kleinen Imperatoren lassen ihre ganze Wut über ihren Statusverlust im System an ihren Frauen oder die Wut über den Verlust ihres Eigentums an ihren Ex-Frauen aus.

Wer hält die Welt am Laufen?

Doch sehen wir überhaupt, was Frauen in dieser Zeit vollbringen, trotz der Gewalt, die sie erleben?

Beginnend schon allein mit der Lohnarbeit: Wer steht an vorderster Stelle bei der Versorgung der kranken, alten und

schwachen Menschen? Es sind Frauen. Denn aufgrund unserer Sozialisation sind es immer noch wir, die häufiger soziale Berufe, wie den der Pflegerin, oder der Krankenschwester ausführen. Die Berufe, die jetzt vor allem gebraucht werden und dem höchsten Risiko ausgesetzt sind, mit dem Virus angesteckt zu werden. Trotzdem arbeiten viele tausende Frauen tagtäglich in diesen Berufen und gehen ihrem Verantwortungsgefühl nach, Menschen zu helfen und Menschlichkeit in der Krise aufrecht zu erhalten. Sie sind für Andere da und denken nicht zuerst an sich selbst.

Auch an den Supermarktkassen und in den Drogeriemärkten: Wen sehen wir? Frauen, vor allem auch junge Frauen, die durch ihre Arbeit das System am Laufen halten. Neben all den grausamen Zügen des Patriarchats, welchen wir täglich ausgesetzt sind, übernehmen wir auch noch

diese Verantwortung für die Gesellschaft. Bereits zur Zeit der Industrialisierung befanden sich Frauen in einem brutaleren Ausbeutungsverhältnis, als Männer. Silvia Federicci begründet es in ihrem Buch „Caliban und die Hexe“ so, dass Frauen aufgrund der Versorgungslast, also z.B. Kinder Zuhause zu haben, oder die Familie neben der Hausarbeit auch noch finanziell unterstützen zu müssen, viel härter und länger arbeiteten, als Männer. Auch heute besteht in großen Teilen diese Abhängigkeit noch fort, für alleinstehende Personen oder Familien, die größere Risiken eingehen müssen, wie beispielsweise in Zeiten der Pandemie zu arbeiten. Sie haben nicht das Privileg, Zuhause in Quarantäne zu bleiben. Frauen sind vor allem in den sogenannten systemrelevanten Berufen zu finden, eigentlich könnte man sagen, Berufe, welche vor allem einen gesellschaftlichen Mehrwert bringen.

Zusätzliche Belastung in allen Bereichen

Doch, Lohnarbeit ist nur ein Bereich, in dem Frauen durch die Krise größerer Belastung ausgesetzt sind, als Männer.

Dies zeigt sich mit einem Blick in die Häuser und Wohnungen:

Frauen küm-

mern sich um den Haushalt, übernehmen aufgrund der Schließung der Kinderbetreuung die Versorgung Zuhause. Im schlimmsten Falle, wenn sie sich darüber beschweren oder auf Grund der finanziellen Lage arbeiten müssen, werden sie als unsolidarisch beschimpft oder ihre Fähigkeit als Mutter wird in Frage gestellt. Auch sie sind es, die die Hilfe für ältere oder kranke Familienmitglieder übernehmen und ihre gesellschaftlichen Verpflichtungen nicht aus dem Auge verlieren.

Das System dahinter, das patriarchale System, welches diese Probleme schafft, wird nicht in Frage gestellt. Problemlagen werden individualisiert und im schlimmsten Falle mit einer rassistischen Färbung darauf hingewiesen, dass z.B.: Gewalt gegen Frauen nur ein Problem in migrantischen Communities sei. Das ist es aber nicht, es ist die patriarchale Mentalität!

Frauen waren und sind das Zentrum der Gesellschaft

Heute ist die Rolle der Frau geformt durch den patriarchalen Blick und die toxisch-männliche Mentalität. Wir sollen Karriere-Frauen, Super-Mütter, beste Freundinnen und Supermodels zugleich sein. All diese Dinge werden uns von außen aufgezwungen und irgendwann übernehmen wir dadurch selbst diese Erwartungen.

Wenn wir uns anschauen, was Frauen derzeit leisten und immer schon geleistet haben, dann sehen wir, dass seit dem Neolithikum die Funktion die Gleiche geblieben ist. Frauen sind es, die die Gesellschaft, ob

heute als Kleinfamilie oder auch im Freundeskreis, zusammenhalten und versuchen eine Lösung zu finden für die Probleme des Alltags und die Probleme untereinander. Sie sind weise Frauen, liebevolle Mütter und beste Freundinnen in einem. Sie nehmen jedes Risiko in Kauf die Gesellschaft zu schützen und miteinander zu verbinden.

Wir sind es, die immer wieder den Anstoß geben für Veränderungen, wie zuletzt vor Corona: die hunderttausenden Frauen weltweit auf der Straße, welche Femizide, die Gewalt und das Verschwinden von Frauen nicht länger akzeptieren wollten. Und wir sind es auch jetzt noch, die ihre Leben verlieren, ausgebeutet, unterdrückt wer-

Neben all den grausamen Zügen des Patriarchats, welchen wir täglich ausgesetzt sind, übernehmen wir auch noch diese Verantwortung für die Gesellschaft.

den und deren Mühe unsichtbar gemacht wird und daran ist kein Virus schuld.

Der Staat beraubt uns jeglichem gesellschaftlichen Verantwortungsgefühl füreinander. Nun erwartet ein Großteil der Menschen von ihm, wie von

einem Heilsbringer, die Lösung aller Probleme. Doch sind eigentlich wir Frauen, die wir uns dieses Verantwortungsgefühl erhalten haben, in unserer Rolle und Funktion als gesellschaftliche Kraft auf der einen Seite und unsere Ausbeutung durch dieses patriarchale System auf der anderen Seite, die einzige Grundlage für diese Lösung. Ohne die Aufopferungsbereitschaft, die Abhängigkeit und die Ausbeutung der Frau, wäre es nicht möglich, das System in Zeiten von Corona am Laufen zu halten. ●●●

UNTER DEM STERNENHIMMEL UND DEM AUFLEUCHTEN DER SONNE

Im Kindesalter werden den meisten Kinder zum Einschlafen Märchen erzählt. Bei mir war das jedoch ein wenig anders. Mein Vater wuchs selbst nicht mit Märchen auf und wusste daher auch keine zu erzählen. Doch er wusste sehr gut seine Kindheitserlebnisse zu erzählen. Anstatt Märchen erzählte er mir von der Natur, den Tieren, seiner Familie und anderen Ereignissen, die seine Kindheit prägten. Er erzählte mir von Tierzucht, von Feldarbeit, von harten Naturumständen, von den Repressionen seiner Lehrern, dem Auswandern seiner Familie, sowie auch den Umständen in Europa. Das alles und noch mehr waren meine Märchen.

Ab meinem 7. Lebensjahr reisten wir jedes Jahr in die Heimat nach Dersim. Je älter ich wurde und damit mehr meine Umgebung realisieren konnte, desto mehr nahm meine Liebe zur Heimat zu. Je mehr Zeit ich in unserem Dorf verbrachte, desto

mehr nahmen die Erzählungen meines Vaters Gestalt an. Der Ort wo er und seine Geschwister geboren sind, wo sie wohnten, wohin sie die Herde führten, wo sie als Kind spielten. Ich fing an das Leben zu fühlen. Ich fing an zu verstehen, dass ich lediglich hier glücklich bin, dass ich nur hier wahrhaft frei atmen kann. Ich liebte und lebte die Heimat. Wir erwachten mit der Sonne und schliefen nach dem wir den zum Greifen nahen Mond im Sternenhimmel bewunderten. Jeden Morgen erwachten wir sehr früh und brachten mit meinen Cousins die Kälber auf die Weide. Während dessen erkundeten wir spielend die ganze Umgebung. An manchen Tagen entfernten wir uns Kilometer weit vom Dorf und auf jedem Berg, mit jeder Landschaft, mit jedem Eindruck, fand ich mich selbst in der Natur wieder. Jeden Morgen erwachte ich voller Aufregung mit der Frage, wie mein heutiger Tag wohl verlaufen wird? Nachts

schauten wir uns die atemberaubend leuchtende Sternendecke an. Und manchmal sah ich währenddessen auf den Bergen Blitze schlagen. Auch diese bewunderte ich, denn ich dachte es wären naturbedingte Blitze.

Tausende Fragen im Kopf

Je älter ich wurde, desto mehr erschienen viele Dinge für mich fragwürdig. Ich verstand zum Beispiel nicht, warum ständig Soldaten zu uns nach Hause kamen und uns kontrollierten. Warum meine Eltern und Großeltern so beängstigt waren. Warum wir aufgefordert wurden, nicht zu reden, wenn wir an den Militärstützpunkten vorbeifuhren. Wieso jeden Tag Militärflugzeuge über uns flogen. Wieso es ständig so viele Waldbrände gab. Und überhaupt, warum gab es so viele Soldaten? In Europa ist das alles doch auch nicht so. Wieso dann bei uns in der Heimat? Zu viele Fragen und ungenügend Ant-

eine Dokumentation über den Dersim Genozid von 1938. Ich war erschüttert und außer mir. Drei Tage lang konnte ich nicht mehr klar denken, mein Herz schlug schwer, „Wie konnte so was sein? Wieso hat mir niemand das alles erzählt?“. Ich wollte mehr wissen. „Warum?“. Je mehr ich hinterher grub,

worten. Die Älteren sprachen untereinander: „Vorgestern haben sie wieder den Wald angesteckt.“, „Sie haben die Herde von Apê Xidir bombardiert, viele seiner Kühe sind gestorben.“, „Es wird gesagt, dass sie Raupen in die Wälder gelassen haben“. Unter einander sprachen sie Kirmançkî und mit uns sprachen sie nur Türkisch. Sie wollten uns unsere Sprache, unsere Realität nicht zu verstehen geben. Doch mit der Zeit verstand ich, die Blitze, die ich sah, waren gar keine Blitze, sondern Lichtstrahlen von Gefechten.

Mit 15 Jahren wollte ich mehr wissen. Wieso? Wieso haben sie es auf uns abgesehen? Was wollen sie von uns? Was haben wir denn getan? Mein Vater gab keine Antworten preis. Das Einzige, was ich wusste war, ich bin aus Dersim und Alevitin. Also recherchierte ich im Internet. Ich schrieb „Dersim“ und stoß auf „Dersim 38“. Ich sah

desto fündiger wurde ich. Unzählige Aufstände, Rebellionen und Massaker. Die Antwort war „Kurdistan“. Es ging ums Kurdischsein. Nun verstand ich auch, dass ich nicht nur aus Dersim bin, nein, ich bin aus Kurdistan. Und ich suchte nach mehr. „Was muss ich nun tun?“ Und ich fand hunderte von himmlisch leuchtenden Augen. HüterInnen der Hoffnung und FreiheitskämpferInnen der Menschheit. Sie alle kämpfen für ein Ziel, um die Rache von hunderten Jahren und tausenden von Menschen, die auf dieser Erde ihr Blut vergossen haben. Sie kämpfen für die Freiheit und Gerechtigkeit.

Mein Herz, welches bis zu jenem Zeitpunkt schmerzhaft nach einer Lösung suchte, wurde fündig. Ich wollte auch unter dem Sternenhimmel Ursache dieser Blitze sein. Ich wollte so wunderschön wie sie sein. Ich wollte Rache, ich wollte die

Feinde Kurdistans zerschlagen. Die Frage war nur „Wie?“.

All meine Suche verlief über das Internet, daher hatte ich nichts Greifbares in der Hand, was mich Richtung Freiheit führen könnte. Ich las Nachrichten bei ANF über die aktuelle Situation und wollte auch etwas machen. Ich eröffnete eine Jugendseite auf Facebook, übersetzte die Nachrichten von Türkisch auf Deutsch. Dadurch lernte ich kurdische Jugendliche, die auf Demonstrationen aktiv waren, kennen und wurde selber aktiver. Ich nahm Platz in den Arbeiten ein. Es war sehr spannend und erfüllte mich. Ich fühlte mich freier werden. Doch trotz allem fehlte stets irgendetwas. Ich wollte den FreundInnen auf den Bergen nah sein, eine Stimme werden. Ich glaubte, ich könnte mit den Arbeiten in Europa viel erreichen. Ich sah alles so träumerisch.

Die erste Freundin, die Mitglied der Partei war und die ich persönlich kennengelernt habe, war Heval Ronahî. Sie war mein Vorbild. Sie war so, wie ich mir vorstellte, wie eine Frau sein musste. Selbstbewusst, schlau, wortstark, sehr fleißig und wunderschön. Was sie so ausdrucksstark und anziehend machte, war ihre Art und Weise.

Krieg nur in Kurdistan?

Mein Blick war stets in Richtung Kurdistan gerichtet. Jeden Tag verfolgte ich die Guerilla-Aktionen in Kurdistan und die Angriffe der türkischen Armee auf unsere FreundInnen und dem kurdischen Volk. Ich

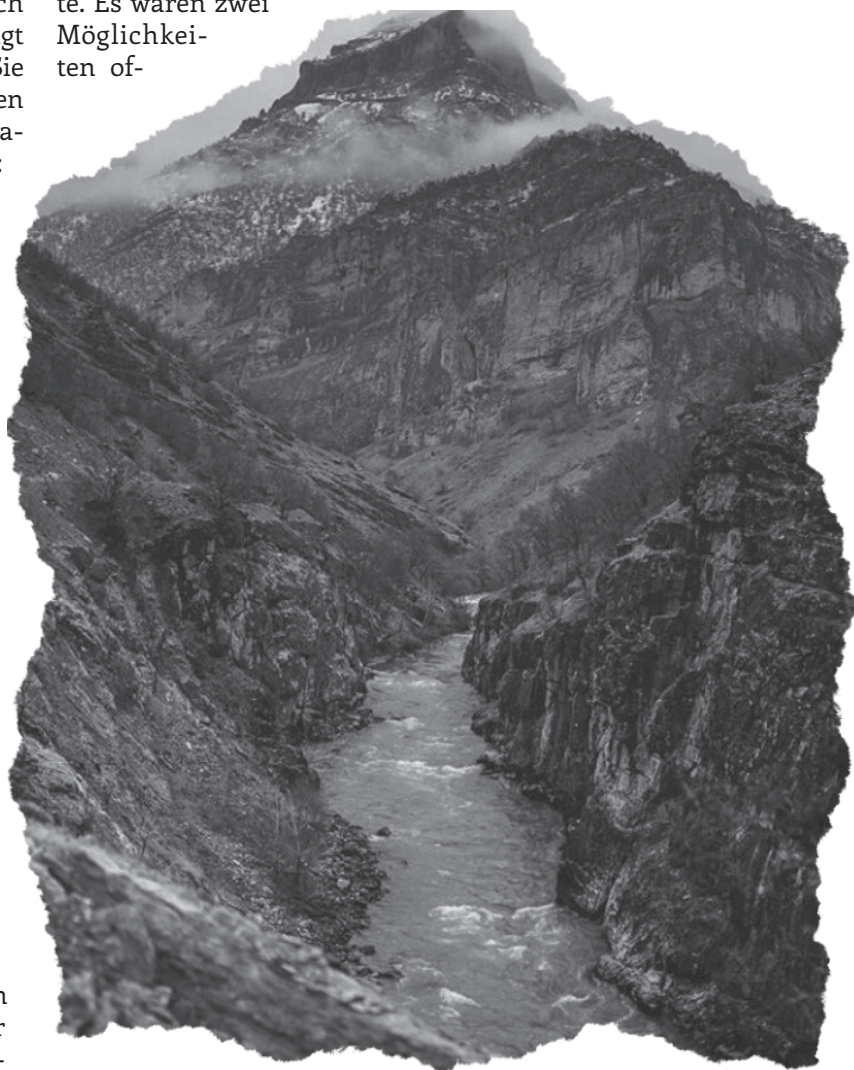
dachte begrenzt. Ich dachte, der Krieg verlief lediglich auf den Bergen Kurdistans ab. Es dauerte nicht lange, bis ich erschütternd herausfand, dass nichts so war, wie ich dachte zu wissen. Der Krieg war schon längst vor der Tür. Es war Donnerstag, der 10. Januar 2013. Früh morgens um ca. 05:50Uhr klingelte mein Handy, ich nahm nicht ab, mit dem Gedanken, dass es der Schulwecker wäre. Als es kurz darauf wieder klingelte, merkte ich, dass es ein Anruf ist. Ich nahm ab, es war eine Jugendliche. Sie sprach, doch ich verstand nichts. Eher gesagt wollte ich nicht verstehen. Sie fragte, ob ich die Nachrichten gesehen habe, ich verneinte natürlich. Daraufhin sagte sie: „Hast du nicht gesehen, in Paris sind drei Freundinnen erschossen worden. Es war ein Mordanschlag. Sie sagen, dass Heval Sara und Ronahî betroffen sind.“ Ich sagte nur „Nein“. Ich legte auf. Ich war am Sitzen, doch mir wurde schwindelig. Ich dachte mir nur „Nein, das kann nicht sein. Mitten in Europa, mitten in Paris kann sich doch niemand trauen drei Freundinnen zu erschießen“. Ich wollte nicht glauben, doch als ich mich mit der Realität konfrontierte, dass sie wirklich mitten in Paris hinterhältig von türkischen MIT Agenten erschossen worden sind, änderte sich alles für mich. Es war für mich unglaublich, dass so etwas mitten in Europa passieren konnte, doch es war wahr. Einige meiner Freundinnen schworen Ra-

che und gingen dem Weg Şehîd Ronahîs nach. Und ich blieb. Blieb alleine, immer mit den Gedanken an sie. Monat für Monat schlossen sich immer mehr FreundInnen an. Mitten in Europa fühlte ich mich plötzlich ganz alleine, ganz im Dunkeln. Egal was ich machte, es war nicht ausreichend genug, ich fand mich immer am falschen Platz. Es war ätzend. Ich war kurz davor zu verirren und an jenem Moment war ich an jenem Punkt, wo sich mein Weg letztendlich spaltete. Es waren zwei Möglichkeiten of-

fen, entweder ich blieb und beschloss meinen Geist, meine Moral zu töten, oder ich ging den entscheidenden Schritt in Richtung Freiheit, um wirklich zu leben. Ich sah Şehîd Ronahî vor mir, die mir stets Mut gab und ich sah Rêber APO, der mir all meine Lebenshoffnung gab und beschloss „Ich möchte in Freiheit leben und leben lassen!“.

BÊ SEROK JIYAN NABE!

●●●

Die Frauen des Aufstandes:

ZILAN UNID SEMA

Mit dem Juni beginnt für uns ein neuer Monat. Jeder Monat hat innerhalb der kurdischen Freiheitsbewegung eine besondere Bedeutung. Was diesen Monat allerdings so bedeutsam macht, ist der Widerstand der Frau, der für diesen Monat kennzeichnend ist.

Es war Şehîd Zilans Schrei im Juni, den tausende junge Frauen wie Şehîd Sema gehört haben und gefolgt sind. Es ist ihr Widerstandsgeist, dessen Augenzeugen wir heute noch sein können. Wir können spüren, was „Şehîd namirin“ wirklich bedeutet.

Sowohl Şehîd Zilan als auch Şehîd Sema haben mit ihrer Aktion eine große Spur in der Parteigeschichte hinterlassen. Und besonders im Herzen des kurdischen Volkes.

Es ist nicht einfach einen Text für die gefallenen FreundInnen zu schreiben, allerdings ist es

unsere Pflicht sie stets in Erinnerung zu holen. Denn vergessen bedeutet Verrat. Es ist unsere Pflicht ihre Wünsche und Träume zum Ziel zu bringen.

Ihre Liebe und ihre Verbundenheit zu Rêber APO und der Freiheit müssen wir als Linie für ein freies Leben nehmen. Dafür müssen wir allerdings ihr Leben und die Bedeutung ihrer Aktion gut verstehen.

Das Feuer von Sema Yüce

Sema Yüce ist auch bekannt unter dem Kampfnamen Serhildan. Sie kommt 1971 in Dutax, in Agirî zur Welt. Für ihr Studium geht sie in die Hauptstadt der Türkei, nach Ankara. Obwohl sie aus einer Welatparêz-Familie stammt, kommt sie dort das erste Mal richtig in Kontakt mit der kurdischen Freiheitsbewegung. Kurze Zeit darauf schließt sie sich in Mêrdîn der Freiheitsbewegung an. Nach

ihrem Anschluss geht sie mit einer Gruppe nach Serhed, um dort die Arbeiten zu führen. Jedoch kommt es auf Grund von Verrat zu einer Festnahme der Gruppe. Heval Serhildan wird zu 22 Jahre Haft verurteilt. Aus Protest gegen die Repression des türkischen Staates setzt sie im Gefängnis von Çanakkale 1998 ihr Körper in Flammen. Sie sagte, „Ich möchte meinen Kopf, meine Seele und meinen Körper zu einer Feuerbrücke zwischen den 8. März und dem 21. März machen, um eine gute Schülerin von Mazlum Doğan und den MärtyrerInnen zu werden. Ich möchte wie Zekiye Alkan brennen, wie Rahşan Demirel zum Newrozfeuer werden“.

Ihre Aktion richtete sich aber nicht nur gegen den faschistischen türkischen Staat, sondern vor allem richtete es sich gegen den Verrat. Sie sagt dazu: „Wir haben nur einen Vorsitzenden; Nur eine Sonne“. Ihre Aktion

sollte der Ausdruck der Liebe zur Freiheit, die nur durch Rêber APO möglich ist, sein. Sie wollte damit ein Zeichen setzen, insbesondere für diejenigen, die versuchten Rêber APOs Platz einzunehmen.

Am 17. Juni schloss sie sich den Karawanen der Unsterblichen an. Bevor sie unsterblich wurde, sagte sie: „Ich bin Newroz geworden, ich bin Mazlum geworden“.

Ihre Aktion war das Echo Zekiye Alkans... Für immer ein Erdbeben. Der Widerstand von Şehîd Sema Yüce war eine große Niederlage für den Feind. Heute kämpfen hunderte Frauen mit dem Namen Sema in den Reihen des kurdischen Freiheitskampfes. Tausende Frauen sind Sema geworden.

In den Zeilen der Geschichte von Şehîd Sema steht Wahrheit, Liebe und Menschlichkeit. Und für diese Wahrheit und Liebe laufen heute tausende junge Frauen und Jugendliche weiter.

Symbol des Widerstands

Wenn wir Şehîd Zîlans Namen hören, kommt uns direkt eine Göttin in den Sinn.

Eine Göttin, die obwohl sie gerade noch am Lernen war, die größte Aktion vollbringen konnte, die selbst den Feind zum Zittern brachte.

1996 fand ein versuchter Attentat auf Rêber APO in Damaskus statt. Şehîd Zîlan wusste, dass sie darauf eine Antwort geben muss. Mit ihrer Aktion, sich in eine türkische Militärparade in Dersim einzuschleichen und ihr Körper inmitten dessen zur Bombe werden zu lassen, wurde sie zur Antwort selbst. Obwohl

sie sich erst neu den Reihen der Freiheitsbewegung angeschlossen hat, war ihr bewusst, dass sie diesem versuchten Attentat eine Antwort geben muss. Sie signalisierte nicht nur die Entschlossenheit der Frau für ihre Freiheit zu kämpfen, sondern vor allem, dass Rêber APO unsere rote Linie ist. Und wenn auch nur ein Haar von ihm gekrümmt wird, ist das für uns ein Grund alles in Schutt und Asche zu legen.

In einem Brief, an Rêber APO gerichtet, schrieb sie: „Ich möchte der Ausdruck des Freiheitskampfes meines Volkes sein. Gegen die Politik des Imperialismus, die die Frau versklaven möchte, möchte ich die Bombe an mein Leib zünden und gleichzeitig meine ganze Wut zeigen und das Symbol des Widerstandes der kurdischen Frau sein.“

Mit ihrer Liebe zu Rêber APO, ihrem Mut und ihrer Willensstärke hat sie den Feind ins Leere laufen lassen. Ihr Aufschrei ist heute noch zu hören.

Ihr Aufschrei ist längst nicht mehr nur in Kurdistan zu hören. Ihr Aufschrei zeigt heute noch tausenden Frauen weltweit den Weg in Richtung Freiheit.

Ihre Aktion ist einzigartig. Zuvor hatte niemand so eine Aktion durchgeführt. So wird sie zum Weckruf des kurdischen Volkes und zur Kommandantin der Frauenbewegung.

An dieser Stelle sollten wir uns fragen: Wie lange wollen wir warten, obwohl wir immer noch ihre bebende Stimme hören können, die den Feind zum Zittern bringt?

Şehîd Zîlan ist eine der hero-

ischen Personen, die sich selbst in historischen und kritischen Zeiten neu erfinden.

Zur bebenden Stimme von Şehîd Sema und Şehîd Zîlan werden

Es war nicht die Bombe von Şehîd Zîlan und nicht das Feuer von Şehîd Sema, die zum größten Albtraum des Feindes wurden, sondern die Furchtlosigkeit und Entschlossenheit in ihren Augen. Wenn wir anfangen würden, unsere Hoffnung als Waffe zu erkennen, könnten wir uns von der Krankheit, Furcht und Selbstzweifel reinigen. Das verlangt allerdings großes Selbstvertrauen und Mut, den wir gemeinsam mit dem Geist von Şehîd Sema und von Şehîd Zîlan entwickeln können. Somit dürfen die Jugendlichen in Europa keine Sekunde kampflös verbringen, denn jede Sekunde in der wir an uns zweifeln oder uns unsicher fühlen, füllt der Feind diese mit seiner liberalen Mentalität und klammert sich an unser Bein und lässt nicht mehr los. Jeder Zweifel an uns selbst entfernt uns von dem Weg von Şehîd Zîlan und Şehîd Sema. Ein Hauch von Mut etwas zu hinterfragen, Verbundenheit zu den FreundInnen in den Bergen zu zeigen, eine Priese Hass gegen die patriarchale Mentalität und Hoffnung reicht aus, um die Mauern des Feindes zu zerschlagen. Und wenn der Freudenschrei unsere Lippen entspringt, werden wir die bebende Stimme von Şehîd Sema und von Şehîd Zîlan in uns spüren. Und diese Stimme ist ein Aufruf des Widerstandes. ●●●

Sema barışın ateşin tanrıçası

Sema Yüce Yoldaş, 1971 yılında Agirî'nin Dutax/Qerxelixa Şêx Remezan (Aşağı Kargalık) köyünde dünyaya gelir. İlkokulu kendi köyünde, ortaokulu Dutax'ta, liseyi Agirî'de başarıyla tamamlar. Üniversiteyi de Ankara'da okur. İlkokuldan üniversiteyi bitirinceye dek üstün bir başarı temposu göstermiştir. Sema Yoldaş, 1991 yılında Ankara'da üniversiteyi okumaya başladığı sırada PKK ile tanışır. Sema Yüce Yoldaş o dönemki yurtsever gençliğin en bilinçlileri içerisinde yer alır. Ve bu bilinçle özgürlüğün, özgürce bulunduğu dağlara yönelir. Sema Yoldaş 1991 yılında Mêrdîn'de partiye katılır. Devrimci olmadan önce, hem aile içinde, hem de tanındığı çevrede büyük bir saygı ve değer gören birisidir. Çünkü edinmiş olduğu toplumsal ahlaki ölçü-

ler herkesi etkiler, O'nu saygın bir insan durumuna getirir. Sema, artık gerillayla birlikte-dir. Bir-iki ay Mêrdîn eyaletinde kaldıktan sonra, eğitim görmek için Önderlik Sahasına geçer.

Önderlik Sahasında kendini yetkinleştirmeye çalışır

Önder APO'nun eğitiminden geçme fırsatı yakalamıştır. Burada bütün yeteneklerini seferber ederek, sürecin ve dönemin ihtiyaçları üzerinde yoğunlaşır, her şeyi anlamaya ve kavramaya çalışır. Hemen hemen her konuda olduğu gibi, cins bilinci konusunda da önemli bir yoğunlaşmaya girer. Kürt kadını kimdir, kadın nedir, kadının rolü nedir, kadın Kürdistan devriminde nasıl bir rol oynayabilir vb. tüm konular üzerinde özel olarak durur ve kendini

yetkinleştirmeye çalışır. İlkeli yaşamak, ölçülü davranmak, yaşamın bir gereği olur onun için. 1992 Mayıs-Haziran aylarında eğitim devresini tamamlayarak bir grupla Serhed eyaletine geçer. Burada da kısa bir süre faaliyetlerde yer alır. Sema Yoldaş burada aldığı görevde başarılıdır. Halka yaklaşımı kazanımcı ve geliştiricidir. Burada da kısa bir süre kaldıktan sonra, örgüt kararıyla kitle faaliyetlerini sürdürmek için, Agirî şehir merkezine gider. İki-üç ay çalıştıktan sonra, görev başındayken, bir ihbar sonucu şehir merkezinde yakalanır. Uzun bir sorgulamadan sonra savcılığa çıkarılır, tutuklanıp cezaevine gönderilir. Mahkemede de Partiyi ve Kürtlerin ulusal kurtuluş mücadelesinin haklılığını savunarak, siyasi savunma yapar. Bunun üzerine mahkeme Sema

Her nefes alışverişinde,
“Zinê’den miras kalma, Zılan’ın
gerçekleştirdiği ve yarattığı “Cennet
Bahçe’sine gitmek istiyorum...”
diyordu annesine... Diğer önemli bir
vasiyeti ise “Eğer bir gün ölürsem
beni ya köyüme dedemin yanına,
ya da şehit yoldaşlarımın
yanına gömün” olmuştı.

Yoldaşa 22 yıl ağır hapis cezası verir ve Nevşehir Cezaevi’ne sevk edilir. Daha sonra oradan da Çanakkale Cezaevi’ne sürgün edilir. Bu sürgünler Sema Yüce için şaşırtıcı olmaz. Sema Yoldaş son eylemini gerçekleştirmeden önce, kendi kendisiyle büyük bir hesaplaşmaya girer.

21 Mart’ı Çağdaş Kawa Mazlum Doğan’ı; Dörtler’i, 14 Temmuz Büyük Ölüm Orucu Şehitleri’ni, Ali Ereki, Cemal Arat’ı ve Orhan Keskin’i düşünür; Zekiye’yi, Rahşan’ı, Ronahî ve Berîvan’ı düşünür. Her birisi bir parça vatandır O’nun için... Her şeye karşın tarihin derinliklerine dalar, Rosa Lüksemburg’u, Clara Zetkin’i, Papaz Bruno’yu ve ateşin sembolü olan Promet-

hus’u düşünür...

**“Ben Zılan,
ben Mazlum olacağım...”**

Zılan, sözcüğü beyninden geçerek dilde ifade bulunca “Ax! Ben yanayım, ben atom parçaları olayım, ben özgürlük ve inancın bilinci olayım; ben saçlarında tel tel olmuş güneş ışınları olayım Zılan’ın; ben, bütün bir ülkenin nefes alışverişi olan Başkan APO olayım ve ben Zılan, Zılan’ın omuzlarıma bıraktığı bir çift göz olayım...” derken, günler öncesinde hazırlamış olduğu kolonyayı, bedeninin üzerine döküp ateşe verirken, tarih 21 Mart 1998’i gösteriyordu. O, ilahi yaşamın tüm ihtişamına kavuştuğu için ateşle saçlarını tarıyor, kıvılcım parçalarıyla gözlerine sürme çekerken; “Ben Zılan, ben Mazlum olacağım...” diyordu mırıldanmaları arasında... Sema Yüce, bu soylu eylemde şahadete kavuşmaz.

“Zılan! Zılan! Tut elimden...”

Yaralı olarak hastaneye kaldırılır. Kendisi üzgündür. Çünkü Sema’nın amacı Zılan’nın ateşinde kıvılcım olabilmektir, ateşle kendini yıkamaktır. Güneşi olan Önderine ateş ola-

bilmektir. Yaralı haliyle tam üç ay yaşam mücadelesi verir. Güçlü ve inançlıdır. Her nefes alışverişinde, “Zinê’den miras kalma, Zılan’ın gerçekleştirdiği ve yarattığı “Cennet Bahçe’sine gitmek istiyorum...” diyordu annesine... Diğer önemli bir vasiyeti ise “Eğer bir gün ölürsem beni ya köyüme dedemin yanına, ya da şehit yoldaşlarımın yanına gömün” olmuştur. Sema Yoldaş, 17 Haziran 1998’de şehadete ulaştı. Biraz gecikmeli de olsa, isteği yerine gelmişti Sema Yoldaşın. Yani Zılan yoldaşına kavuşmuştu. Hatta son nefesinde; “Zılan! Zılan! Tut elimden...” dediğinde bütün bir Kürdistan “Ax! Sema” demişti o gün. Çünkü Sema, yeni bir yaşam olmuştur... Sema Yüce, Kadın Kurtuluş Mücadelesi’ni en iyi anlayanlardan biri oldu. Ve Kürt kadını ve özgürlük mücadelesi veren tüm kadınların özgür yaşam manifestosu olarak tarihe not düştü.

Her yer, her sokak, her zindan direnişin mekanıdır ateşin savaşçılarına

Ardından zafere taşınması gereken bir kavga bıraktı Sema. Ateşin yoldaşı olurken sevdanın koynuna serer saçlarını Sema, ateşiyle sardı Kürdistan’ı Zılan’nın yoldaşı olmak için düşer yola. Zılan’nın güneşinin kutsallığıyla kutsar yaşamını. Sema Yoldaş Tanrıçalar kervanına katılmayı kendine görev bilir. Sonsuza kadar sürecek ateşin bir parçası olur ve sonsuzluğa yol alır. Yolu yüzlerce yoldaş tarafından direnişin yolu olarak sonsuza kadar yaşatılır. Yaşamı sevmek ateşle anlaşılmıştır. Her yer, her sokak, her zindan direnişin mekanıdır ateşin savaşçılarına. ●●●

Hepsexanî'den Destina'ya Güney Kürdistan Kadın tarihi – I

Bir çağı daha geride bırakan ve yeni bir çağa özgürlük mücadelesini taşıran Kürt kadınları, hala bin yıllardır beklediği o özgürlük anının peşinde. Hesabı tutulmaz kaç zulüm kalesi yıktıklarının, kaç zalim Dehaq'ı özgürlük tutkularında boğduklarının. Ama onlar günümüzün Dehaqlaşan zihniyetine karşı halen büyük bir direnişle mücadele yürütmeye devam ediyor. Özgürlük anına yaklaştıkları böylesi bir zamanda, ardlarında insanlığın ve tüm kadınların hiçbir zaman unutamayacağı ve daima hatırlayacağı bir mücadele mirası bıraktılar. Bu mirası oluşturan Kürdistan'ın her parçasının kendisine özgü direnişle dolu bir tarihi, geçmiş ve elbette unutulmayacak öncü-

"Kürt halkının kendi kaderini kendi iradesiyle tayin etme hakkı var." der ve ömrünün sonuna kadar Kürt halkının Özgürlük Mücadelesine aktif bir şekilde katılır.

leri var. Bu mirası birbirinden devralarak ve üzerine ekleyerek yol alanları var. Hepsexanî Neqîb 'ten Destina Kandil'e uzanan bu miras, tarihin farklı dönemlerinde karşımıza hep başka kadın öncüler çıkardı.

Bu tarihe uzanan yolculuğumuzda karşımıza ilk olarak Hepsexanî Neqîp'in (Berzencî) çıkıyor.

Hepsexanî Neqîb (Berzencî)

Hepsexanî Neqîb (Berzencî), Silêmanî'nin tanınan ailelerinden olan Berzencî ailesindedir. Nakşibendi tarikatına men-

sup dindar bir ailede büyür. Ailesi Kürt kültürel değerlerine bağlı yurtsever bir ailedir. Ailesinin siyaset ve Kürt

özgürlük davasına vermiş olduğu destek, Hepsexanî Neqîb'i de etkiler ve daha sonra hem kendisinin hem de çevresindeki kadınların yaşamını değiştirecek adımlar atmaya yönelir. 31 yaşındayken amcasının oğlu Şex Qadir ile evlenir.

Kendi döneminin devrimler yaratan kadını

Hepsexan, kendi döneminin devrimler yaratan kadını olarak da bilinir. İyilikseverliğiyle ön plana çıkan Hepsexan, evini kadınların bilinçlendiği bir ocağa çevirir. İlişkilendiği her

insanla, kadınla bir gönül bağı kurar ve onları özgürlük yoluna sevk eder. Kadınların siyasete, edebiyata ve sanata yönelmesine, iyi bir öğrenim görmesine çok önem veren Hepsexan Neqîb , yaşadığı dönemde kız çocukları okutulmazken, kadınların öğrenimden mahrum bırakılmaması için bireysel çabalar içerisine girer ve kendi evini kadınların okuyup yazma öğrendiği bir eğitim ocağına dönüştürür. Daha sonra ilk Kürt kadın örgütlenmesi olan, Kürt Kadınlar Birliği'ni (Komelî Afretanî Kurd) 28 Haziran 1930 tarihinde kurar. Birlik çalışmasına Silêmanî'nin tanınan ailelerinden gelen Hepsexan İrfan Fanî de dahil olur ve birlikte yürütürler.

Zulme karşı ön saflarda yer aldı

İngiltere siyasetinin ürünlerinden biri olan baskıcı Irak devletinin Kürtlere karşı asimilasyoncu ve soykırımcı politikalarına karşı ayaklanan Kürt halkıyla birlikte en ön saflarda yer alır. Silêmanî'ye kentinde bugün bile hala ismi Dergey Saray (Saray Kapısı) olarak kalan yere kadar yürürler.

Burada İngiliz askerleri ve Irak devlet güçleri tarafından önleri kesilir, kitle silahlarla taranır. Birçok kişi gösteri yerinde hayatını kaybederken, birçoğu da yaralanır ve aralarında Hepsexan'ın eşi Şex Qadir de olmak üzere birçoğu da gözaltına alınarak Kerkûk ve Bağdat'ta bulunan cezaevlerine götürülürler. İngiltere'nin, Kürt halkına yönelik inkarcı politikalarını eleştiren bir mektup kaleme alan Hepsexan, mektubu İngiliz yetkililere ulaştırır. Kürt halkının meşru haklarını talep ettiği barışçıl bir gösteriye böyle vahşice saldırmalarını asla kabul etmeyeceğini ve son nefesine kadar bu politikalar karşısında mücadele edeceğini bildirir. Daha sonra merkezi Cenevre'de bulunan Birleşmiş Milletler'e de bir mektup yazarak, "Kürt halkının kendi kaderini kendi iradesiyle tayin etme hakkı var." der ve ömrünün sonuna kadar Kürt halkının Özgürlük Mücadelesine aktif bir şekilde

katılır. Sadece Başûrê Kurdistan'da başlatılan Kürt hareketine desteklerini bildirmekle kalmaz, aynı zamanda Rojhilatê Kurdistan'da İran rejimine karşı özgürlük mücadelesi yürüten ve Mahabbad Kürt Cumhuriyeti'nin lideri olan Qazi Muhammed'in eşi Mîna Qazi ile de ilişkilendirir, maddi ve manevi olarak destek sunar. Sanat ve kültür çalışmalarına da büyük ilgisi olan Hepsexanî Neqîb Silêmanî büyük şair Pîremêrd ve diğer aydınlarla birlikte Kürt halkının direniş bayramı olan Newroz ateşlerini tutuşturmaktan da geri durmaz. Kendi döneminin Kürt kadın önderlerinden ve devrimcilerinden olan Hepsexanî Neqîb 12 Nisan 1953 yılında 62 yaşındayken hayata gözlerini yumar ve başlattığı mücadele mirasını daha sonraki dönemlerde Kürt Özgürlük Mücadelesinde önemli rol oynayacak olan başka kadınlara devreder. ●●●

Kendi döneminin Kürt kadın önderlerinden ve devrimcilerinden olan Hepsexanî Neqîb 12 Nisan 1953 yılında 62 yaşındayken hayata gözlerini yumar ve başlattığı mücadele mirasını daha sonraki dönemlerde Kürt Özgürlük Mücadelesinde önemli rol oynayacak olan başka kadınlara devreder.

Von der Pandemie zur gesellschaftlichen Veränderung

Besonders in der heutigen Zeit führt die kapitalistische Moderne die Welt in eine weltweite Gesundheitskrise. Nahezu jede Region unseres Planeten ist von der Covid-19-Krise betroffen. Dies ist eine neue Situation für die gesamte Menschheit. Diese Krise, die die meisten Teile des städtischen Lebens gelähmt hat, birgt viele verschiedene Aspekte. Es handelt sich um eine gesundheitliche, soziale, wirtschaftliche und politische Krise, die die Psychologie der Gesellschaft zutiefst berührt und neue wesentliche Lebens- und Sinnesfragen für jeden Einzelnen aufwirft.

Die kapitalistischen Staaten hingegen nutzen den Covid-19, um ihre Macht über die Ge-

sellschaften zu stärken. Eine grundlegende Voraussetzung dafür, die wir in dieser Phase besonders gut gesehen haben, ist die Tatsache, dass insbesondere wir hier im Nationalstaatssystem uns mit jedem Detail unseres Lebens abhängig vom Staat gemacht haben. Rêber APO schreibt dazu im dritten Band des Manifests der Demokratischen Zivilisation – Soziologie der Freiheit: „Die gesellschaftliche Gesundheitsfrage ist ein äußerst sensibles Thema. Es ist von ebenso großer Bedeutung wie die Bildung. Die Basis, Existenz und Freiheit einer Gesellschaft, die ihre Gesundheit mit ihren eigenen Ressourcen nicht schützen kann, sind entweder bedroht oder gänzlich verloren. Die Abhängigkeit im Gesund-

heitsbereich ist ein Indikator für allgemeine Abhängigkeit. Eine Gesellschaft, die ihre physischen und geistigen Gesundheitsprobleme gelöst hat, hält die Emanzipationsmöglichkeit in ihren eigenen Händen.“

Da die Gesellschaft jedoch besonders im Bereich Bildung und Gesundheit auf den Staat angewiesen ist, verfiel sie in Panik und Verzweiflung. Was wäre, wenn wir auch in Europa gesellschaftliche Selbstorganisation von unten aufbauen würden, sehen wir in der Demokratischen Konföderation Nordsyrien/Rojava. Durch ein konföderales, kommunales System in dem die Gesellschaft alle Lebensbereiche selbst organisiert, konnte es trotz geringer materieller Mittel nicht zu

solch katastrophalen Zuständen wie in westlichen Metropolen kommen.

Im Schatten von Corona weiten sich Angriffe aus

Militarisierung, Ausgangssperre, Abschaffung von Grundrechten, zunehmende Monopole und Autoritarismus sind der gemeinsame Maßstab dieses Prozesses gegen das demokratische Leben und die Gesellschaften. Gleichzeitig können wir überall eine sehr starke Zunahme von Femiziden und häuslicher Gewalt beobachten, und auch in dieser Krise sind Frauen wieder einmal die erste Zielscheibe. Und besonders im Nahen Osten geht trotz Waffenstillstand der Krieg gegen die Gesellschaft, die Frauenrevolution und die demokratische Autonomie weiter. Deshalb wächst die Wut der Menschen. Proteste und Aufstände nehmen überall zu. Die Jugend, die Frauen, das Gesundheitspersonal und die wachsende Masse der Arbeitslosen protestieren. In einigen Ländern, wie im Libanon, hat die Corona-Krise die Aufstände nur noch angeheizt. Wir können erwarten, dass sich diese Situation in den kommenden Monaten noch verschärfen wird.

Gleichzeitig verfolgt das AKP-Regime weiter seine Neo-Osmanischen Expansionspläne in Libyen und Idlib und der türkische Staat und ihre Verbündeten nutzen die Situation aus und bereiten die nächste Offensive ihres Krieges gegen die kurdische Befreiungsbewegung vor. Mit Hilfe der kollaborierenden KDP und des Barzanî-Clans werden die militärischen Kräfte darauf vorbereitet, in die freien Berge Kurdistan einzudringen. In der Zwischenzeit werden Vorbereitungen für den Einmarsch in die nordsyrische demokratische Konföderation getroffen. Und die Verhaftungen, Femizide, die Zerstörung von Märtyrergräbern, Verschleppungen und andere Formen der brutalen Repression gegen das kurdische Volk und die demokratischen Kräfte in Bakur und der Türkei gehen weiter. Mit diesen Entwicklungen vor Augen können wir sagen, dass der Krieg noch nicht zu Ende ist und sich in naher Zukunft mit Sicherheit verschärfen wird. Die Corona-Krise hat unsere revolutionäre Arbeit erschwert. Die Schwierigkeiten haben sich vervielfacht. Schwierigkeiten zu reisen, Kontakte zu knüpfen, unsere FreundInnen zu

Diejenigen, die sich nicht anstrengen wollen, finden Entschuldigungen, aber diejenigen, die entschlossen sind, finden auch Methoden und Lösungen.

einzustellen. Viele Menschen waren wie gelähmt und saßen vor den Nachrichten und warteten auf Erklärungen von Merkel, Trump oder Erdogan. In der Zwischenzeit haben verschiedenste Kräfte des revolutionären Volkskrieges in der Türkei und in Bakur einen wiederbelebten Opfergeist und eine Intensivierung der Aktionen gegen den faschistischen türkischen Staat gezeigt. Wir haben diesen großen Widerstand als Auftrag erhalten, unseren Beitrag zur Revolution zu verstärken.

An anderen Orten in der Welt haben wir beobachtet, dass viele GenossInnen Wege gefunden haben, sich auf kreative Weise gegen das System zu organisieren und weiterhin Widerstand zu leisten. Unser Ansatz besteht darin, niemals aufzuhören, für die Revolution zu kämpfen und zu arbeiten. Diejenigen, die sich nicht anstrengen wollen, finden Entschuldigungen, aber diejenigen, die entschlossen sind, finden auch Methoden und Lösungen. Deshalb haben wir im letzten Monat unsere Arbeit in einigen Bereichen sogar noch intensiviert. Vor allem junge Frauen haben eine sehr aktive Rolle gespielt.

Während der Quarantäne sind viele kreative Projekte entstanden, insbesondere in den Bereichen (Selbst-)Bil-

versammeln. Die Angst vor dem Virus hat einige unserer FreundInnen in ihrem Haus eingesperrt, was einige von ihnen veranlasst hat, ihre Bemühungen und Arbeiten

dung, ideologische Forschung, Schreiben und Übersetzung sowie neue Formen des Protests und Nachbarschaftshilfeaktionen. Dies zeigt, wie ein starker Wille, Selbstdisziplin und Gemeinschaftsleben zu einer grenzenlosen Organisationsfähigkeit führen.

Alles hängt von unserem Widerstand ab

Was uns diese Corona-Periode gezeigt hat, ist wie verwundbar und anfällig die Gesellschaft, aber auch demokratische und linke Bewegungen gegenüber der Spezialekriegsführung der kapitalistischen Macht sind. Die Nationalstaaten haben Dystopie-ähnliche Zustände wie in Orwells Big Brother vorstellbar gemacht als je zuvor. Deshalb ist der Aufbau eines freien Geistes, einer freien Mentalität wichtiger denn je. Wir müssen uns vor der Spezialekriegsführung der Staaten gegen unsere Motivation, unseren Widerstandsgeist und unsere gemeinschaftliche Lebensethik schützen. Die Staaten versuchen, uns sowohl mit Zwang als auch mit Angst zu betäuben. Das Vokabular und das Thema dieser Angst ist das Einzige, was sich geändert hat. Dagegen ist die Stärkung von Kommunalität und moralischem Zusammenhalt in der Gesellschaft und (Selbst-)Bildung für ein tieferes Verständnis unseres Paradigmas und der Lebensweise von Rêber APO, der seit 21 Jahren in Isolation auf Imrali Widerstand leistet, die beste Antwort.

Krisen wie diese haben uns gezeigt, was es bedeutet, sich auf die Bewältigung eines Aus-

nahmezustands vorzubereiten und dass wir in der Zukunft für alles Erdenkliche bereit sein müssen. Rêber APO hat uns schon sehr früh vor solchen Krisen gewarnt, wie z.B. im Buch „Jenseits von Staat Macht und Gewalt“: „Chaosartige Krankheiten wie Krebs, AIDS und Stress breiten sich aus. Die Gesellschaft, die sich elementarer Lebensnotwendigkeiten wie Umwelt, Wohnung, Gesundheit, Bildung, Arbeit und Sicherheit beraubt sieht, bemerkt zum ersten Mal in der Geschichte, dass sie keine radikalen Lösungen finden kann, dass sie also im Chaos gefangen ist. Dies ist ein Prozess schwindelerregender Ausweglosigkeit.“

Außerdem stellte er in seinen letzten zwei Erklärungen klar, dass wenn man keine Kraft darstellen, sich auch keine Lösung entwickeln könne. „Alles hängt von Eurem Kampf ab. Wenn Ihr nichts tut, gehen die Isolation und das Blutvergießen weiter. Niemand wird kommen und das Problem für Euch lösen... Wir haben diesem Volk ein Versprechen gegeben. Dieses Volk hat einen so hohen Preis gezahlt. Seit fünfzig Jahren arbeiten wir, es gibt Werte. Wir haben einen sehr hohen Preis gezahlt. Wenn Ihr eine Einheit und stark werdet, könnt Ihr auch das große Problem lösen. Niemand wird kommen und das Problem für Euch lösen. Die wesentliche Lösungskraft seid Ihr.“

Mit Krisen entstehen große Chancen

In der kommenden Zeit werden wir uns außerdem dem tür-

kischen Faschismus in seiner schlimmsten Ausprägung stellen müssen. Die Kriegsdrohungen gegen Rojava und Südkurdistan sollten ein Schwerpunkt unserer Proteste und Aktionen sein. Dabei ist der entschlossene Kampf für die Freiheit Rêber APOs und unserer politischen Gefangenen absolute Bedingung. Dafür zählen wir auf unsere internationalistischen BündnispartnerInnen und werden alles geben, um die Jugend zu mobilisieren, die notwendige Bewegung zu organisieren und Aktionen zu planen. Die Stärke und die Rolle junger Frauen in diesem Kampf ist für unseren Erfolg absolut notwendig und essentiell. Auf diese Weise werden wir ihre Kriegsmaschinerie mit unserer Einheitsfront gegen Faschismus und Patriarchat stoppen.

Auch die aktuelle Situation zeigt uns die klare Notwendigkeit, unsere revolutionäre Struktur lokal und global zu verbessern. Die FreundInnen müssen sich der kommenden Aufstände bewusst sein, die nach den wirtschaftlichen Folgen der Corona-19-Krise entstehen werden. Deswegen geht in die Massen, organisiert die Jugendlichen und stärkt die Selbstverteidigungskräfte und baut internationale Solidarität auf!

In großem Chaos werden sich die größten Umwälzungen ergeben. Die alte Welt stirbt, die neue Welt wird geboren. Lasst uns die Chancen, die diese Krise hervorgerufen hat, nutzen und die Krise zur Revolution führen! ●●●

Kapitalist sistem hastalıklı bir toplum yaratmıştır

İnsanlığın süre gelen toplum-sallığı içerisinde, toplum kar-şıtı olarak varlık göstermiş olan kapitalist sistem, bir kuk-lacı misali insan aklı ve ruhunu avuçlarına almak için her türlü cambazlığı yapmıştır. Görünür-lük içerisinde görünmezliği inşa etmiştir. Görünürlük içinde gö-rünmezliği nasıl var ediyor diye sorarsak: Dünyaya gözümüzü ilk açtığımız zaman henüz üze-rimizde oynanılmamış, yani sis-temin gömleği henüz üzerimize giydirilmemiştir. Tabi bu kısa bir süreçtir. Bazı şeyleri anlaya-bildiğimiz ve kavrayabildiğimiz belirli bir aşamaya geldiğimiz-de, kapitalist sistem artık rolü gereği insan beyniyle oynamaya başlar. Kapitalist sistemin bey-nimizle bu ilk oyunu, oyuncak-lardan başlar. Ne tür oyuncak-larla oynamamız gerektiğini, ne

tür çoraplar giymemiz gerekti-ğini hatta içinde taşındığımız bebek arabasına kadar her şey beynimizin kapitalizme göre şekil almasını sağlar. Fakat biz bunların farkında değilizdir. Bir görünürlük vardır, lakin görünürlük içinde gizli olanın farkına varmak zordur. Dolayı-sıyla görünürlük içinde var olan şeylerin bizi bir görünmezliğe ittiğini ve o görünmemezlikte yok olmamızı isteyen bir sis-tem olduğunu, öyle sanıldığı gibi kolay anlayamayız. Zaten kapitalizmin en büyük özelliği görünür olanın içinde gizle-nebilme yeteneğidir. Kapitalist sistem yaşamımızın derinlikle-rine sızmıştır. Yani yaşamımızı belirleyen ve yaşamımız hak-kında karar alan sistemin ken-disidir. Kapitalizm sözde yaşam olanaklarını en üst 'imkanlarla'

önümüze sunmuştur. Ama aynı zamanda önümüze koyduğu bu 'imkanlarla' kişiliğimizi fark etmeden kendine göre şekillen-dirmektedir. Yani 'imkanlar' gö-rünür olandır, görünmeyen ise gizliden gizliye bu 'imkanlarla' değiştirdiği kişiliğimizdir. Şimdi bu noktada her birimizin kendi kendisini sorgulaması, açığa çı-kan çelişkileri doğru toplumsal bir bilinçle yoğurması ve bu temelde yargılaması gerekir. Baş-ka türlü kapitalist gerçekliği çö-zümlemek, ona göre bir yaşam çizgisi oluşturmak mümkün de-ğildir. Bu sistemin özgürlük adı altında bize verdiği 'imkanlar' dahilinde ne kadar özgürüz? Bunu okul sisteminden tutalım da bilim alanına, sosyal medya ve yaşamımızın içerisindeki bir çok alan üzerinden değerlendi-rebiliriz.

»

Sistem kişinin bilmesi gerektiği kadar öğretir, görmesi gerektiği kadar gösterir ve herkesin her şeyi bilip, öğrenmesini engellemek için de bir üst dil oluşturur.

Okul sistemi

Şu anki okul sistemlerinde ezber bir yaklaşım ve öğretim şekli yaratılmış durumdadır. Sistem kişinin bilmesi gerektiği kadar öğretir, görmesi gerektiği kadar gösterir ve herkesin her şeyi bilip, öğrenmesini engellemek için de bir üst dil oluşturur. Bu aynı şekilde yaşamımızın diğer alanları için de geçerlidir. Sistem sorgulamayan, tek yönlü, dogmatik bir yapı oluşturur. Dolayısıyla sorgulamayan, herhangi bir arayışı olmayan, sistemin sonsuz doğruluğuna inanan bireyler aynı zamanda yönlendirilmeye en açık kişilikler olur. Böyle bir bireyi, toplumu yönetip, yönlendirmek de oldukça rahattır. Dikkat edilirse yaşanan toplumsal sorunlarda önce devle-

tin ne diyeceğine, ne açıklama yapacağına bakılır ve ona göre hareket edilir. Biz buna bir yerde "sürü psikolojisi" de diyoruz. Sistem süreleştirilmiş insan toplumunu böyle bir eğitim sistemiyle yaratır.

Spor

Spor, herkesin yapabileceği bir şey olmasına rağmen sistem tarafından öyle bir algı yaratılmıştır ki, sanki herkes spor yapamaz, herkes bu işten anlamaz gibi bir bakış açısı oluşturmuştur. O yüzden sporda bir spor yapan vardır bir de izleyici... Seyirci ya da izleyici sporu kendisi açısından imkansız bulur ve onun için ulaşılmazdır. Hatta bu yüzden deneme girişiminde bile bulunmaz. Spor yapan kişilerde ise spor sadece

bir ticaret aracıdır. O, bedeninin tüm gücünü yaptığı sporla kazandığı paraya bakar. Spor yeteneğiyle insanları ya da seyirciyi eğlendirir. Sistemin yol açtığı stres ve sıkıntıdan bulaan seyirci ise spor sahalarında öfkesinden ve kininden arındırılır, deşarj edilir. Dolayısıyla her iki durumda da kazanan sistemin kendisi olur. Bilindiği gibi spor, ruh ve beden bütünlüğünü sağlar. Ruh ve beden bütünlüğü sağlıklı bir düşünce oluşum ve sistematizasyonu yaratır. Amacından sapan spor ise satılık ruhlar ve sakat bedenler yaratır.

Seks

Eski zamanlardan ele almak gerekirse cinsel ilişkinin amacı sadece çoğalmaktan ibaretti. Seks bu kadar köleleştirme ara-

»

Sporu yapan kişilerde ise spor sadece bir ticaret aracıdır. O, bedeninin tüm gücünü yaptığı sporla kazandığı paraya bakar.

Sekse bakış açımız anlık zevk ve sahip olma, bunun üzerinden iktidar olma olgusuna dayanır.

cı bir olgu halinde değildi. Ama ataerkil zihniyet özellikle de kapitalist sistemde kadın ve erkeğe yüklediği rollerle insanın bir üreme, neslini sürdürme, devam etme olgusunu amacından saptırarak kadın bedeninin alım-satımı üzerinden seks köleleri oluşturmuştur. Bu durum öyle bir hale getirilmiştir ki, sadece kadınlar değil, aynı zamanda çocuklar da açık, gizli pazarlarda satılmaya başlanmıştır. Toplum öyle bir dejenere edilmiştir ki, günlük olarak yaşanan taciz, tecavüzler sıradan, olağan bir hal almıştır. Sekse bakış açımız anlık zevk ve sahip olma, bunun üzerinden iktidar olma olgusuna dayanır. Kadına ve erkeğe bakış açımız sadece cinsel ilişki yönündedir. Duygunun eksik olduğu ve sadece seks amaçlı ilişkiler günümüzde normalleşmiştir.

Sanat

Sanat, toplumsal ve tarihseldir. Bu nedenle insanlığın ve toplumun geçmişte yarattığı değerleri içerir. Kapitalist modernite gibi "eskidir" diyerek tüm değerleri bir yana atmaz. Tersine kendini bu değerler üzerinden tanımlar ve sürdürür. Bu yönüyle sanat eskiden beri var olan özgürlükçü, demokratik, toplumsal, hak, adalet ve eşitlik değerlerini taşıyan temel bir toplumsal olgudur. Dolayısıyla toplumsal değerlerden kopuk bir sanat düşünülemez. Olursa köksüz olur, temelsiz olur. Köksüz ve temelsiz bir sanat ancak

kapitalizme özgü bir sanat olur, o da toplumu çürütmeye dönük olur. Ki, günümüz toplumunun yaşadığı gerçeklik budur.

Sanat her zaman dinamiktir. Bu nedenle de sanat en fazla da toplumsal dönüşümler ve devrimler döneminde büyük aktivite kazanır. En önemli eserlerini, ürünlerini ve değerlerini bu dönemlerde üretir. Sanat özünde devrimcidir, yenilikçidir. Devlet, iktidar ve sömürücü güçlere karşı olur ve direnir. Bu güçlere karşı toplumun savunma mevzisi olur. Nitekim tarihte zalimlere, sömürgecilere ilk tepkiler her daim sanatçılardan gelmiştir. Dolayısıyla sanatta, sanatçı da devrimcidir. Tüm dünyada 20. yüzyıl boyunca sanatçıların büyük çoğunluğunun sosyalist partilere üye olması ya da sempatizan olması bunun kanıtıdır. Bu, doğru bir tavidir. Fakat kapitalizm sanatı da spor gibi alınıp, satılır konuma getirmiştir. Kapitalizmde sanat toplumu uyutma, algıda çarpıklık, gerçeklikten koparma, olduğundan farklı gösterme ya da görme kısacası bir çeşit illüzyondur. Bunun için verilebilecek sayısız örnek vardır. Bunların başında yaratılan pembe diziler, sinemanın kullanılma biçimi, yine sanata dair yapılan festivaller ve verilen ödüllerin ardındaki gerçekler, sanat konusunda nasıl bir pazar oluşturulduğunu gözler

önüne serer. Sanatçının durumu da buna paralel maalesef içler acısıdır. Tüm bunlar toplumun çökertildiği ve nasıl bir toplum kırımının yaşandığının göstergesidir.

Bilim

Bugün kapitalizmin bilimi kendi çıkarları doğrultusunda nasıl geliştirdiğini ve yönettiğini herkes görüyor. Bilim tamamıyla bir ticaret aracı haline dönüştürülmüştür. İnsanların çıkarından çok kapitalist egemenlerin çıkarları doğrultusunda işletiliyor. Bilim için sınırsız imkanlar devreye konularak, yapılan buluşlar sermayedarlara daha fazla para kazandırmayı amaçlıyor. Yapılan birçok deney veya buluşlar doğaya veya insanlığa geri dönülemez zararlar veriyor. Örneğin laboratuvar ortamında yaratılan birçok virüs bugün insanlığı ciddi bir şekilde etkiliyor. Ölümcül risk oluşturuyor. Mesela atom bir laboratuvar ortamında parçalandı. Bu insanlık için büyük bir buluştu. Ama aynı atom parçalandıktan sonra bir bombaya dönüştürüldü ve bu bomba Japonya'ya karşı kullanıldı. Bunun sonucunda Japonya'da resmi verilere göre 100 bin insan öldü. Doğa tahrip edildi. Halen doğan çocuklar sakat doğuyor. Belki de bunun için verilebilecek en iyi örnek Koronavirüs salgınıdır. Koronavirüs yeni değildir. Yıllardır var. Ama bilimsel olarak buna bir çözüm aranmadı. Ne zamanki

Kapitalizmde sanat toplumu uyutma, algıda çarpıklık, gerçeklikten koparma, olduğundan farklı gösterme ya da görme kısacası bir çeşit illüzyondur.

mutansiyona uğrayıp, Covid-19 olarak pandemik bir hal aldı o vakit aşî arayışına başlandı. Neden bu duruma geldi? Çünkü bilimin önceliği toplum, insan yaşamı değildir. Hatta şu anki bilimin amacı insana daha iyi bir yaşam sağlama da değildir, kapitalizmi sürdürülebilir kılmaktadır, ayakta tutmaktadır. İllüzyonist yanıyla kapitalizmi “ezel ve ebed” göstermektir. Mevcut durumda bilim, kapitalizmi ayakta tutan temel ayaklardan biridir.

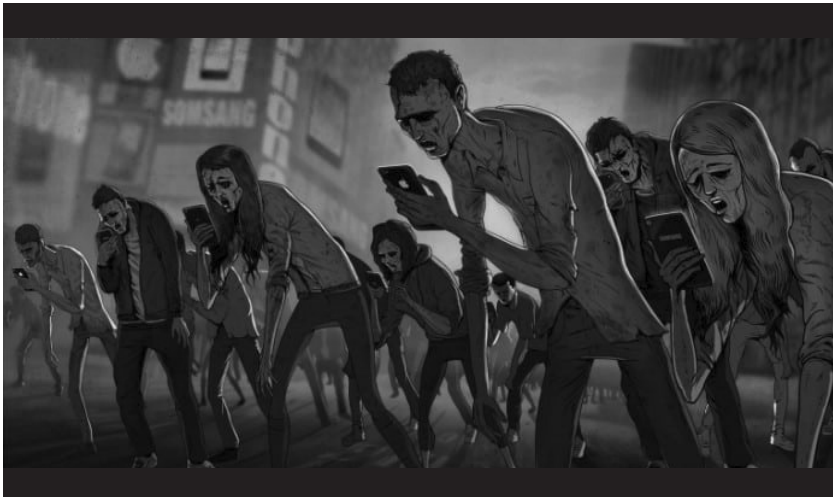
Sosyal medya ve ilişkiler

Günümüzde yaygın hale getirilen internet ile geliştirilen akıllı telefon ve bilgisayarlarla insan yaşamı adeta farklı bir aşamaya taşınmıştır. Bu aşama insan açısından en büyük illüzyondur. Görünenlerin, yaşananların, duyguların hiçbirisi somut değildir. Elle dokunulabilir, gözle görülebilir, koklanabilir, yaşamsal bir karşılığı yoktur. Tamamen soyuttur. Ama beyin buna bir şekilde alıştırılmaya ve kabul görmeye programlanmaktadır. Elbette her teknolojik gelişme ve bunun üzerinden yaratılan iletişim araçları komple “kötüdür” denilerek bir kenara itilemez. Nasıl kullanıl-

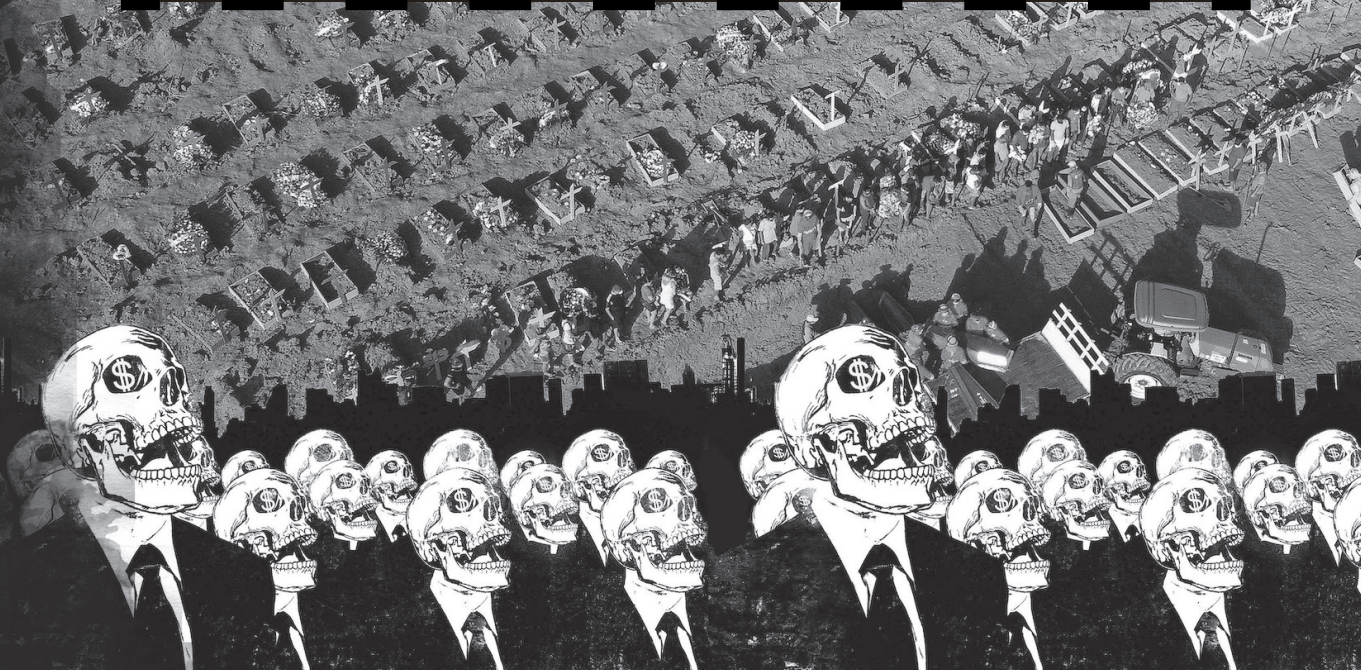
dığı, hangi amaçla kullanıldığı önemlidir. Örneğin kapitalist sistem yaratılan bu tekniği insan düşüncesinin, ruhunun, isteklerinin, arzularının hem pekiştirilmesi hem de sömürülmesi üzerinden yayın bir şekilde kullanmaktadır. Bunu kullanan insanlar ise kendilerini, düşüncelerini, duygularını paylaştıkları, eğlenceli bir alan gibi görmektedir. Fakat akıllı telefon ya da sosyal medya üzerinden rüyalarımıza kadar her şey sistem tarafından denetim altına alınmakta, ne istediğimiz ve nasıl istediğimiz kontrol dahile alınmaktadır. Dinlediğimiz müzik türleri üzerinden, izlediğimiz filmlere, paylaştığımız düşüncelere, anlık zayıflık gösterdiğimiz konulara kadar birçok şey kapitalist sistem tarafından takip edilmektedir. Bu takip durumu, bizim kişiliğimizi, düşüncelerimizi ele verdiği gibi, sistem kurucuları tarafından bir değerlendirilmeye tabi tutulmakta ve bu sistemin daha fazla gelişimi için kullanılmakta, sistemin varlığını korumasını sağlamaktadır. Bu konu derinlemesine incelendiğinde anlık olarak nasıl bir kontrolden geçtiğimiz ve bunun sonuçlarının çarpıcılığı karşısında muhtemelen dehşete dü-

şeriz. “Sosyal Medya” denilen internet programlarının insan üzerindeki etkini anlaşıldıkça insan psikolojisi açısından ne kadar sarsıcı olduğu ve derin bir toplumsal çöktünüye yol açtığını ortalama bir zekaya sahip olan herkes rahatlıkla anlayabilir. “Sosyal Medya” ve “akıllı telefon” denilen teknolojik gelişmeler sanıldığı kadar masum değildir. Mutlak anlamda çözümlenmesi ve insan yararına daha iyi kullanılacak bir konuma getirilmesi zorunluluktur. Aksi halde “sosyalleşme” adına “zombileşme” kaçınılmaz olur. Kötüye kullanılan bir tekniğin ve sosyal ağların böyle bir sonuç yaratması mümkündür. Bu gerçeklik insanlıktan çok da uzak değildir.

Dolayısıyla bu verilerden anlayacağımız ve çıkaracağımız sonuç şu olmalıdır: Kapitalizm insan ihtiyaçlarını karşılamak için değil kar etmek, karı büyütmek için var edilen bir sömürge sistemidir. Her kapitalist daha çok kar etmek ve elde ettiği değer ile daha ileriye doğru kendini sürdürme durumundadır. Kapitalistin gözünde insan varlığını sürdürmek için bir araçtır. Ekonomik, sosyal, ekolojik, velhasıl insanlık bu rotada devam ederse ve değiştirilmeye çalışmadıkça insanlığımızın bir geleceği olmayabilir. İlerlemiş modernleşmiş kalkınmacı paradigma iflas etmiş bulunmaktadır. Sürekli toplumsal sorunlar yaratan, doğa tahribatını derinleştiren, yaşamı anlamsızlaştıran bu sistemden kurtulmanın vaktidir. Sonuç olarak, sorun kapitalizmi kurtarmak değil, kapitalist sistemden kurtulmakla ilgili... ●●●

BRAZIL, COVID-19 AND CAPITALISM

Brazil is facing the Covid pandemic in the best possible way...for the capitalist system. At the moment I write this text, there are 333,937 confirmed cases of the disease and 21,145 deaths, however, under-notification of cases is a reality. According to a research initiative promoted by large national universities, the number of infected can be 15 times greater, varying between 1.2 million and 2 million people. The country suffers with a great problem with the impossibility of mass testing for the population, there are 1,590 tests per million people (a number much smaller than the other countries), in addition the country have its ICU beds crowded into

the largest states. Even without mass testing and with a small margin of confirmation of cases, the country is today the 6th in the world in more confirmed cases of Covid19.

The disavances on the Health Ministry

To contribute to the problem, the Ministry of Health has approved a measure that authorizes the burial and cremation of bodies without the need of a death certificate. A measure that was refused to be taken in other countries when they were at their most difficult times in the pandemic, such as Italy, China and Spain, for example. In São Paulo, the city's mayor's

office opened 13,000 ditches to be used during the pandemic and the mayor said that "the worst is yet to come. It turns out that the situation has come to this point not by accident. On April 16 the president of the country, Jair Messias Bolsonaro, decided to dismiss the then Minister of Health because the minister advocated social isolation, but Bolsonaro and his supporters were against this decision. According to him, the Covid19 is nothing more than a "little flu" (which he claims to have contracted and recovered, but refuses to show the medical reports even with the demand of justice) and that "the people need to work." During the quarantine period the president

would take to the streets and greet people, in a clear demonstration of denial of the isolation measures and insisting that everything is just an exaggeration. Jair Bolsonaro also said that “it is a fact that 70% of the population will contract Covid19, people will die, it is part of it”. When informed that Brazil had passed the death toll in China, he replied “So what? I am the Messiah, but I do not perform a miracle”.

For Bolsonaro and his supporters, the real problem is not the pandemic and the loss of human lives, the problem is the economic crisis. Since the disease was classified by the WHO as a pandemic, governments around the world have been applying money to their economies to prevent them

from breaking. In Brazil, this aid came in the amount of R\$ 600.00 (98.56 euros) per person, about 97 million people applied for the aid, half received it. According to the Ministry of Economy, all government actions in times of pandemic will cost R\$350 billion (EUR 583 million). According to the IMF, Brazil is expected to shrink 5.3% of GDP, the biggest drop since 1901.

Because of this, the government has been creating a network of supporters to disseminate fake news, saying that the situation of the corona is built and exaggerated, spreading false numbers on the data, the Ministry of Health makes wrong comparisons with other countries on purpose and spreads manipulated information, government supporters dissimulate in social networks that the people should return to work and even demonstrations were called for “go back to work.”

Covid19 in the suburb

Most confirmed cases of Covid19 in Brazil are concentrated in large cities in its periphery region, in needy communities (the well-known favelas). Doctors who work in a public health facility in a community in Rio de Janeiro have reported to the media that the determination is to classify the death of community residents as “flu syndrome” and not the corona. Favelas in Rio de Janeiro are home to around 1.5 million people, many without any basic sanitation and running water. The state has no interest in helping these people. Popular

movements within the communities try to alert residents to the real danger of the disease, but have encountered difficulties, according to a militant of the favela movement: “Part of the people in the favelas are not obeying the quarantine and social isolation, this is due to the pronouncements of this president who created a process of misinformation of the population. In turn, the Pentecostal evangelical churches adhered to the president’s speech and say in the slums that covid-19 is not so serious.

And it’s not only the government that’s taking advantage of the moment to get rid of insignificant people for them (the poor), the country’s ruralists are taking advantage of the moment of social-political chaos and are attacking indigenous reserves to create mining wells. Deforestation in the Amazon has increased 30% compared to the same period last year. The people who invade these areas of environmental protection are taking the Covid19 to indigenous tribes and putting entire communities at risk. IBAMA (Brazilian Institute of Environment and Natural Resources) has carried out a mega-operation in the region to prevent the actions of these groups and protect the indigenous populations in the region from the spread of the virus. This action caused displeasure in the government, which on April 30, through the Ministry of the Environment, fired the officials responsible for setting off and coordinating this security operation in indigenous territory.

Flirting with authoritarianism

On April 20, the president participated in a demonstration called by his supporters, demanding the closure of the National Congress, the Supreme Federal Court and a military intervention. He did so again on May 3, despite being widely criticized even by allies of the government for having participated in April in an anti-democratic demonstration, on the second occasion supporters accompanied him carrying the flags of Brazil, Israel and the United States. During this period of worsening crisis, the contradictions of the capitalist system and its real concern only with the economic system become clear. As in the 1930s the system is undergoing a deep crisis and the rise of fascist speech becomes a reality once again. Groups of nationalists have carried out these anti-democratic demonstrations and in solidarity with the government practically every Sunday (holy day), they even set up a camp in the federal capital and say that

they want to “ucranize Brazil,” a reference to Maiden’s protests in Ukraine in 2013, which culminated in a civil war, the death of 13,000 people and the rise of Nazi groups nostalgic for Stephan Bandera to power.

Never before has it been possible to notice so clearly the disappearance of human life. Capitalist modernity presents itself without masks in this moment of uncertainty and chaos. People are disposable to the system, no matter how many die, no matter if unemployment is growing and people are unable to feed themselves, what is important is that the economic system does not collapse. The corona virus was taken to the poor communities in Brazil from the big cities and economic poles, from the rich elites who were able to recover from the disease, turning to very expensive private hospitals. Now with the corona in the peripheries, cases in noble neighborhoods are beginning to decrease and in the suburbs to increase, while the government is preserving these people who live in

poor communities to return to work so that the economy does not “break”. This is a real policy of extermination against the poor and working people.

Capitalism without masks

The ideological alignment of the government with the ruralist elites, the high businessmen, the financial capital is clear and evident. The people who suffer are the same people who have been suffering in Brazil since its “discovery” period. The destruction of the Amazon forest for cattle grazing, for mining and logging is committed in the name of “progress”. Progress for whom? Besides the original communities be affected directly by these inhuman and immoral actions, humanity as a whole will suffer the consequences of devastating acts. Progress for the system, for capital, for those who accumulate power. Even capitalism is using this crisis to strengthen itself, as it has done in the other crises that humanity has faced while enslaved under its control. It is creating laws and surveillance mechanisms that will be maintained even after the “end” of the crisis, testing the reaction of the popular layers by imposing curfews and serious restrictive actions, acquiring small businesses and strengthening monopolies. However, it is also clear to all of us that we do not need this system for our survival, with the evidence of these contradictions, lies told by the system have become unsustainable, an alternative is possible and necessary. ●●●

ROBOTERGESELLSCHAFT ODER FREIE GESELLSCHAFT -

**AUF WELCHER
SEITE STEHST DU?**

Wir schreiben das Jahr 2020 und in dem Schleier einer Lüge, die seit hundert Jahren aufrecht erhalten wird, fallen die Masken der kapitalistischen Staaten und werden jetzt den Menschen aufgesetzt. Zwischen gefälschten Emotionen, menschlicher Entfremdung und Individualisierung der Massen, drückt sich die Krise der kapitalistische Moderne heute durch eine biologische Waffe aus. Die Natur des Kapitalismus kann sich nicht mehr verstecken und das Monster, welches geschaffen wurde, ist aus dem Keller der Bourgeoisie ausgebrochen und giert nach Zerstörung. Vie-

le von uns wollen die Wahrheit nicht sehen und glauben an die Erlösung und die Rettung durch unsere Gottstaaten. Doch der Kapitalismus tötet Frauen, Menschen, Natur und Gesellschaftlichkeit. Mit kleinen Reformen und Diskursen wird versucht, die Menschen nachhaltig zum Schweigen zu bringen. Mit sozialdemokratischen Ansichten sollen revolutionäre Gedanken gestoppt werden und die Herrschaft gesichert werden. Doch hinter den Kulissen verborg sich eine andere Wahrheit. Diese Wahrheit wird immer deutlicher. Die Masken wurden runtergerissen. Die Worte werden klarer und deutlicher.

Das Kriegsspiel, das den Namen „Covid-19“ trägt, ist nicht durch Mutter Natur entstanden. Es ist ein Ergebnis des Kapitalismus, das durch das Streben nach Macht und Profit alle moralischen Normen und Werte auffrisst und alles zerstört, was ihm im Wege steht. Es ist in den dunklen Laboratorien geboren, in den Fabriken erzogen und in den Konzernen der ökonomischen Mörderbanden ausgebrochen. Wie ein Krebsgeschwür zerstört es Gesellschaftlichkeit und schafft einen neuen Faschismus ganz nach Charles Darwin. Die „Schwachen“, Alten, Kranken, die nicht mehr Akkumulationsinstrument sein

können, werden aussortiert. Nur die „Gesunden“ können Produktivität für die Wirtschaft bedeuten. Gesellschaftlichkeit wird durch eine Individualisierung und technologischen Fortschritt zu einer leicht-kontrollierbaren Masse zerschlagen. Neue Gesetze werden ins Leben gerufen und die Monopolisierung der Herrschaft wird neu polarisiert. Alles im Namen der „Gesundheit“ und „Fürsorge“. Oder doch für das Kapital?

Nicht Corona bringt uns um, sondern Kapitalismus

Dieses System ist eine selbstzerstörerische Bombe und bedroht die gesamte Menschheit. All die Lügen und Facetten des

Kapitalismus' entlarven sich immer stärker und die Krise weitet sich tiefer aus. Covid-19 ist nicht das Gift das uns umbringt, sondern Kapitalismus, welches uns für die eigenen Belangen aufopfert. Dieses System malt für Obdachlose Kästchen auf Betonboden neben leersiehenden Hotels. Sie pflanzen Millionen von Kameras, die dich 24 Stunden beobachten. Sie verfolgen dich auf Schritt und Tritt. Deine Einkäufe, deine Worte, deine Taten. Sie entscheiden für dich was du kaufen möchtest. Sie individualisieren dich und sperren dich ein. Sie treffen Entscheidungen über deine Gesundheit. Sie töten an Grenzen und lassen Kinder ertinken. Sie töten Kinder und

Peiniger erfolgen kann, sondern durch den Kampf gegen dieses System. Das Gegengift ist kein Impfstoff, sondern ein freies Leben. Für dieses freie Leben kämpft die kurdische Freiheitsbewegung seit über 40 Jahren. Der Kampf, den Rêber APO führt, ist nicht der Kampf allein für die Kurdinnen und Kurden, sondern der Kampf für ein freies Leben im Einklang mit der Natur. In Vielfalt und Schönheit. Solche Krankheiten entstehen durch die verdorbenen Spielchen der kapitalistischen Paläste. Durch die Zerstörung und Missachtung der Umwelt. Doch warum kann die Wissenschaft gerade nicht helfen? Das Gesundheitssystem, die Wissenschaft und die Pharmaindustrie

Dieser biologische Krieg ist in erster Linie ein Angriff auf die Gesellschaftlichkeit, die wir kennen und lieben. Es ist die Kriegserklärung gegen ein freies Leben.

vergewaltigen Frauen und all das im Namen von Covid-19. Das Patriarchat hat die Gesellschaft vergiftet und mit dem Kapitalismus schmacht gemacht.

Ein Angriff auf die Gesellschaftlichkeit

In dieser Phase wird immer deutlicher, dass die Erlösung nicht durch den

sind zu einer gefährlichen Organisation herangewachsen, die den Willen der jeweiligen Staaten reproduziert. Und wer sind die Staaten? Die Banden die uns Märchen erzählen, um ihr Reichum zu sichern. Das Gesundheitssystem und die Wissenschaft sollten für die Gesellschaft arbeiten und den Schutz und die Gesundheit der Menschen als Fundament haben. Genau diese Grundsätze strebt Rojava an. Doch mitten in einer Pandemie, welches die ganze Menschheit bedroht,

Rojava als gelebte Utopie zeigt den Menschen weltweit immer stärker, dass eine andere Welt möglich ist und dass dieses kapitalistische System unser gesamtes Leben bedroht.

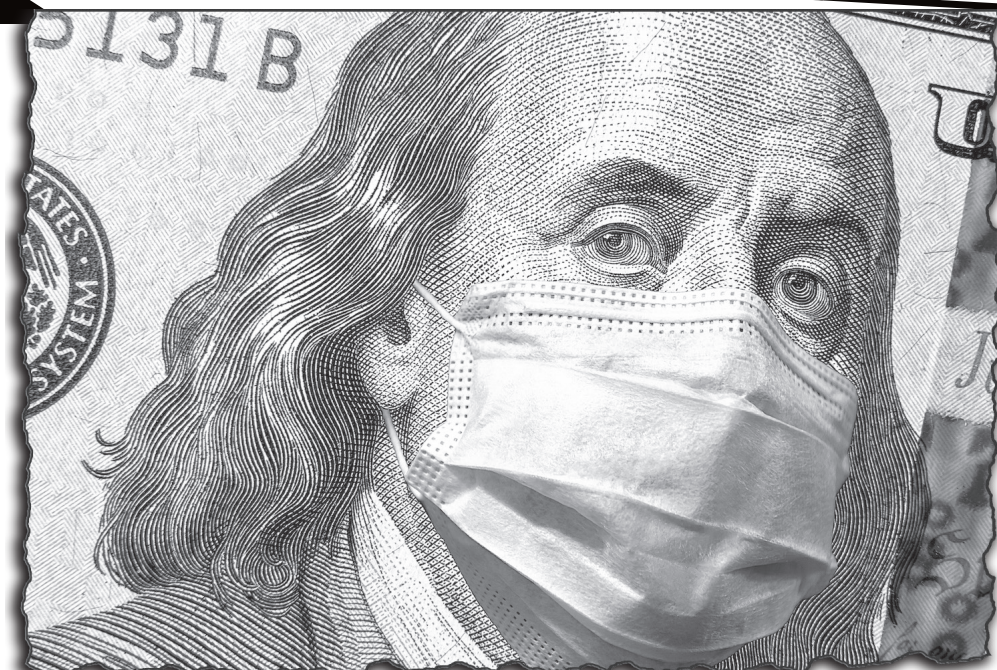
wird Rojava angegriffen, Zwangsverwaltungen in kurdischen Städten gestellt und ein großer Kriegsplan gegen das Zentrum der Philosophie dieser Alternative geplant. Denn dieser biologische Krieg ist in erster Linie ein Angriff auf die Gesellschaftlichkeit, die wir kennen und lieben. Es ist die Kriegserklärung gegen ein freies Leben. Es ist der Versuch die Alternative nicht nur aus den Köpfen zu blasen, sondern aus dem Herzen zu löschen. Es ist der Versuch eine Robotergesellschaft zu erschaffen und durch immer schärfere Eingriffe zu schulen. Denn nur eine Robotergesellschaft kann diese Entfremdung aufnehmen. Immer stärker er-

kennen wir, wie dieses System eine konstruierte Welt schafft und das Leben auslöscht. Durch „sozialen“ Abstand und „soziale“ Medien wird versucht, eine neue Gesellschaft zu etablieren, die ihre Werte und Normen verliert und ein totalitäres Regime den Weg ebnet. Wir sollen glauben, folgen und gehorchen. Eine Sklavenherrschaft wie es schon im alten Ägypten gab. Durch den Überwachungsstaat wird die Möglichkeit eines Widerstands aus den Köpfen herausprogrammiert. Während neue Kriege und Ausbeutung geplant werden, sollen Utopien bekämpft werden. Rojava als gelebte Utopie zeigt den Menschen weltweit immer stärker,

dass eine andere Welt möglich ist und dass dieses kapitalistische System unser gesamtes Leben bedroht. Das ist eine akute Gefahr für das kapitalistische System. Die Verschärfung der Krise lässt uns klare Positionen beziehen. Es ist ein Kampf der Ideologien. Deshalb ist die Zeit gekommen, um auf dein Herz zu hören und zu handeln. Es ist die Zeit gekommen, um Widerstand zu leisten, bevor es zu spät ist. Es ist die Zeit gekommen, für ein freies Leben zu kämpfen und das freie Leben zu verteidigen oder für immer alles zu verlieren.

Auf welcher Seite stehst du?

●●●

COMMENT LE CORONAVIRUS AIDE L'ÉTAT?

La crise du COVID-19 qui touche actuellement quasiment la totalité de la planète est une nouvelle étape dans l'Histoire du capitalisme. Pour la première fois l'humanité dans sa globalité est frappée en même temps par une crise sanitaire. Cette crise a et aura de nombreuses conséquences économiques, sociales et écologiques. À travers le monde les classes dominantes par leur contrôle sur les États et l'économie, profitent de la situation pour étendre l'hégémonie de leurs pouvoirs sur les sociétés et sur les individus. Depuis longtemps déjà la peur est un outil de la guerre psychologique que mènent les états. La peur est outil de coercition sur la mentalité et le comportement des individus et des sociétés. Si la peur de Dieu, la peur de l'étranger,

la peur de la répression sont depuis longtemps utilisées, la peur d'un virus meurtrier est la nouvelle arme de l'arsenal idéologique des états. Le virus du Covid-19 permet aux états de développer toute une série d'arguments qui instaure dans la société et la psyché des individus la peur de l'autre et le rejet de la vie commune et justifie les dépenses au profit de l'appareil répressif. Aujourd'hui un groupe de personne qui discute dans la rue représente une menace pour la société. L'individualisation de l'humanité est poussée à un nouvel extrême. Ceux qui vivent une vie collective deviennent de dangereux criminels, des terroristes de la santé publique. Les voix officielles n'ont cessé de culpabiliser les malades en leurs reprochant de ne pas s'être enfermés

chez eux, omettant au passage de rappeler que ce sont les états qui sont censé garantir la santé et les soins pour leurs citoyens. En instaurant la peur du virus et en exacerbant une paranoïa autour de la situation actuelle les états créent un espace politique leur permettant de renforcer leur pouvoir. En Slovénie, le gouvernement profite de la crise pour supprimer les commissions anticorruptions levant un garde-fou démocratique qui permet aux gouvernants de contourner le parlement et dépenser l'argent public sans contrôle. L'interdiction de se rassembler librement est une menace criante contre les mouvements sociaux qui jusque-là ont réussi à affaiblir les positions omnipotentes de certains états. La limitation des déplacements permet au pou-

voir d'instaurer une mainmise accru sur la vie de la population en justifiant et en normalisant les contrôles de police.

Le recours à la force d'État

Le déploiement policier semble justifié, et les individus ne se plaignent pas d'être survolé par des drones qui surveillent les allées et venues. L'utilisation d'outils numériques de délation et de surveillance ont aussi très rapidement été présenté comme étant des solutions pour lutter contre le Covid-19. L'utilité de tels outils reste très incertaine en matière de lutte contre la pandémie. Cependant ils ont fait leurs preuves en matière de contrôle social sur les masses. Évidemment les classes ne sont pas égales face la crise. Les retraités précaires qui ont cotisé toutes leurs vies pour avoir accès à des soins meurent dans des hôpitaux surpeuplés qui manquent de moyens. Situation catastrophique qui est la conséquence des coupes budgétaires des gouvernances ultra-libérales. Les travailleurs se confinent dans des bâtiments d'habitation ou la promiscuité fait grimper les cas d'infections tandis que la bourgeoisie prend l'air dans les jardins privés, ou pratique le jet ski sur les plages privatisée tout en monopolisant les appareils de ventilation pour leurs cliniques réservée aux nantis de ce système. La classe des travailleurs et des petits propriétaires se meurent dans une promiscuité propice à la pandémie et les riches profite

de la privatisation du territoire pour s'offrir des quarantaines de luxe. Le système capitaliste est injuste et immorale et les états en défendent le statu quo. La pandémie offre d'ailleurs une occasion rêvée aux états de déployer de nouveaux outils pour défendre le statu quo, pour défendre le capitalisme. La militarisation de la société par le déploiement de moyens normalement réservé à la guerre, comme les barrages et check-point routiers, l'utilisation

de drones de surveillance, les couvre-feux etc, l'abolition de droits fondamentaux (le droit de se déplacer librement, de se rassembler, de manifester) accentue l'hégémonie totalitaire des états et du système capitaliste. En matière d'économie la crise favorise les grands cartels et les monopoles. La crise économique futur annonce une faillite massive de petits commerces et entreprises. Ouvrant des parts de marche qui seront,

à n'en pas douter, prises par les grands groupes industriels de tous les secteurs. L'attention des médias hégémonique étant actuellement totalement dirigé sur le Coronavirus, les industries écocides en profitent pour mener leurs projets d'exploitation des ressources naturels dans un silence assourdissant (exploitations minières en Amazonie, privatisation de l'accès à l'eau aux moyens orientés et en Amérique latine etc). Le couvert médiatique fourni par le Covid-19 sert aussi le fascisme de l'état turc pour préparer ses futures opérations militaires au Moyen-Orient et en particulier dans le sud-Kurdistan contre les bases de la guérilla kurde. Leur alliance avec le KDP (Parti tribal et patriarcal du KRG) se mobilise dans les régions du Bashur dans l'objectif avouer de massacrer les révolutionnaires du PKK. L'offensive d'occupation turque en Syrie non plus n'est pas en quarantaine. Les renforts militaires continuent d'arriver à la frontière et les avions de combat et les drones survolent les zones de la confédération-démocratique du nord syrien. Erdogan et ses alliés se préparent à envahir un pays ravagé par 9 ans de guerre civile. Sous prétexte d'apporter la paix et la stabilité ils se préparent à détruire la jeune démocratie syrienne, et le coronavirus leur permet de passer inaperçus. Les chiens de la guerre impérialiste aboient, la quarantaine passe. ●●●

Özel savaş topluma karşı ilan edilmiş bir savaştır

Özel savaş iktidarcı ve devletçi güçlerin topluma karşı geliştirdiği, baskı ve egemenlik aracı olarak başvurduğu savaşın bir biçimidir. Özellikle II. Dünya Savaşı sonrasında, halkların kurtuluş mücadeleleri ile tasfiye edilen klasik-sömürgeciliğin yerine geliştirilen yeni-sömürgecilik sisteminin yeni savaş tarzıdır. Kurlsız, kural tanımayan savaş olarak da ifade edilmektedir. Değişen koşullara göre uyarlanan ve aralıksız sürdürülen bir savaştır. Sadece şiddetten ibaret olmayan ama şiddet araçlarının en üst düzeyde kullanılmasını da içeren bir savaş biçimidir. Onun için özel savaş egemenler tarafından, siyasal, askeri, kültürel alanlar başta olmak üzere bir bütün olarak insana ve topluma ait ne varsa hepsine karşı farklı biçimler-

de ve araçlarla yürütülen bir savaşı ifade eder. Bu savaşta toplumun kendi iç çelişki ve zayıflıkları da kullanılır. Önder APO buna ilişkin tespiti yapmaktadır: "Özel savaşın özü, bir toplumun kendi iç zayıflık ve çelişkilerinden dolayı birbirine düşürülerek, egemenlik sağlama yöntemidir."

Tarih de yaşanmış savaş biçimleri

Tarihsel olarak savaşlar meydan savaşları, konvansiyonel savaşlar, nükleer savaş, soğuk savaş vb biçimlerde yaşanmıştır. Halkların işgal ve sömürgecilğe karşı geliştirdiği savaş biçimleri de vardır. Bunlardan en yaygın ve etkili olanı gerilla savaşıdır. Baskı, işgal ve sömürü altında olan halkların özgürlük için yürüttükleri bir savaştır.

Halkların özgürlük savaşlarının temelinde neden gerilla savaşı yer alıyor? Çünkü sayı ve teknik üstünlüğü olan düşmana karşı ancak gerilla tarzıyla halklar kendilerini örgütleyebilir, eğitebilir, tüm toplum mücadeleye sevk edilerek zafere ulaşabilir. Egemenler de özel savaş en yoğun şekilde gerilla mücadelesi temelinde özgürlük mücadelesi veren ve direnen hareket ve halklara karşı geliştirmişlerdir.

Önderlik, özel savaş için, "Topluma karşı bir bütün olarak ilan edilmiş bir savaştır" demektedir. Yani özel savaş bir anlamda topluma ve bireye karşı derinlikli yürütülen savaştır. Topluma karşı yürütülen bu savaşta sınır ve kural yoktur. Direnen gücü ve toplumu bastırmak, kendi egemenliğini inşa etmek için her yolu mubah

görür. Özel savaşı yürütenler için savaşın nasıl ve hangi yöntemler ile geliştirildiği önemli değildir. Önemli olan mutlak sonuca ulaşmadır. Direnenleri yok etme, toplumu 'zapturapt' altına almadır. Toplumu ege-menlere biat ettirme, ona ko-şulsuz teslimiyet halini kabul ettirmedir.

Toplumun sürüleşmesi

Önderlik yaşanan bu durumu toplumun sürüleşmesi olarak değerlendirir. Özel savaş ilk çıkış aşamasında Özgürlük mücadelesini, direnen halkları bastırma, yenilgiye uğratma yöntemi olarak öne çıksa da git gide bir çok sömürgeci ulus

rek bugün benzersiz bir özel savaş rejimi haline gelmiştir.

Özel savaş stratejisi

PKK'nin çıkışı, Zindan Direnişi, 15 Ağustos Gerilla Atılımı'yla karşılaşınca 1980'de 12 Eylül Darbesi gerçekleştirildi, 1987'de Olağanüstü Hal ilan edildi. Kürdistan'da özel kolordu kuruldu, özel bölge ilan edildi, koruculuk sistemi geliştirildi. Olağanüstü Hal Bölgesi uygulaması özel savaşın esas alan, özel savaş temelinde devleti yeniden yapılandırmayı öngören süreci hızlandırdı. Bu, günümüze kadar derinleşerek geldi ve devletin temel yönetim biçimi haline geldi. Bugün TC sistemi

ce köyün yakılıp yıkılması, milyonlarca insanın göçertilmesi, binlerce insanın 'faili mechul cinayet' adı altında katledilmesi bu özel savaş stratejisinin uygulamalarındandır. Bu uygulamalar günümüze kadar daha da derinleştirilip, yaygınlaştırılarak devam etti.

AKP yönetimi altında özel savaş yeniden yapılandırıldı. Özellikle 30 Ekim 2014 MGK toplantısında kararlaştırılan hareketimizi tasfiye amaçlı çökertme planı, özel savaş rejiminin Kürt düşmanlığı ve soykırımında ulaştığı en ileri düzeyi ifade ediyor. Bunun için devlet içindeki tüm kesimler Hareketimize ve halkımıza karşı bir araya geldi ve bir devlet politikası olarak bu plan yürürlüğe sokuldu.

Özel savaş yürütenler için savaşın nasıl ve hangi yöntemler ile geliştirildiği önemli değildir.

TC devleti bir özel savaş rejimidir

devletin yönetim biçimi, rejimi haline dönüşmüştür. Bu devletler siyasi, ekonomik, kültürel, askeri olarak bütün politikalarını özel savaş temelinde belirlenmeye başlamıştır. Buna en iyi örnek TC devletidir. Özel savaş sistemi, TC sisteminde zirve yapmış bulunuyor. Kapitalist sistemin son iki yüz yılda halklara karşı yürüttükleri savaşların deneyimlerini, Kürt halkına karşı kendi yürüttüğü savaşın deneyimiyle birleştirerek özel savaş en örgütlü, en kapsamlı hale getirmiştir. TC, tepeden turnağa bir özel devletidir. Kürt halkına karşı yürüttüğü savaşta özel savaş boyutu başlangıçta belki kısmiydi. Ama özel savaş sistemini adım adım inşa ede-

tümüyle Kürdistan'da Özgürlük mücadelesine, gerilla hareketine, yurtseverleşen Kürt halkına karşı şekillendirilmiş bir özel savaş sistemidir. Bir bütün olarak toplumu hedefleyen, ama öncelikle Öncü devrimci güçleri ve gerillayı halktan koparmayı esas alan taktikler uygulandı: Balığı yakalamak için suyu kurutmak! Balık gerilla, su halk oluyor. O halde gerillayı yok etmek için suyu kurutmak gerekiyordu. Bu da halka karşı topyekün bir savaş ifade ediyor. Halkın gerillalaşmasını, gerillaya desteğini kesmeyi hedefliyor. Onun için bu savaşın ekonomik, sosyal-siyasi, diplomatik, hukuki, askeri, ideolojik, psikolojik boyutları var. Binler-

Bu konsept ile hareketimizin, halkımızın ve devrimci güçlerin tüm kazanımları, örgütlü yapısı değer yargılarının tamamen tasfiyesi amaçlanmıştır. Devlet ordusu, polisi, kontra güçleri ve devletin tüm kurumlarını harekete geçirmiş, yürüttüğü savaşta sınır tanımamış, özel ve psikolojik savaş tüm aygıtları ile derinliğine uygulanmıştır. Kürdistan'ın kentleri yerle bir edilmiş, insanlar diri diri yakılmış, örgütlü tüm alanlar hedeflenerek on binlerce kişi tutuklanmış ve Kürdistan'ın diğer parçalarına yönelik işgal saldırıları başlatılmıştır. Toplumun tüm değerleri, dokunulmazları, kutsalları bile bu saldırıların hedefi yapılmıştır. Son süreçlerde şehit mezarlıklarına saldırılar bu temeldedir.

Kayyum adı altındaki özel savaş elemanlarının ilk yaptığı ise halk iradesinin üstüne dev Türk bayrakları ya da Erdoğan fotoğrafları asmak olmuştur.

Mezarlıklar her yerde hedeflenmiş ve bu temelde saldırılar yapılmıştır. Gerilla cenazelerine hiç bir dini, ahlaki, toplumsal ölçünün kaldıramayacağı uygulamalar gerçekleştirilmiş, mezarlar kazılarak cenazeler kaçırılmış, gerilla Egid'in cenazesi ailesine posta ile gönderilmiştir.

Bu saldırılarla halkımızın direniş hafızası ve moral değerlerinin yok edilmesi hedeflenmektedir. Bu uygulamalar Kürdistan sınırlarını da aşmış açlık grevi eyleminde şehit düşen Grup Yorum sanatçısı İbrahim Gökçek'in cenazesi Kayseri'de engellenmeye çalışılarak mezardan çıkarılıp yakılacağı tehditleri yapılmıştır. Bu olaylar tesadüf, veya birkaç kişinin tepkisi değil, direnenleri sindirmek için tamamen özel savaş rejimi tarafından örgütlenen kontra güçlerin faaliyetleridir.

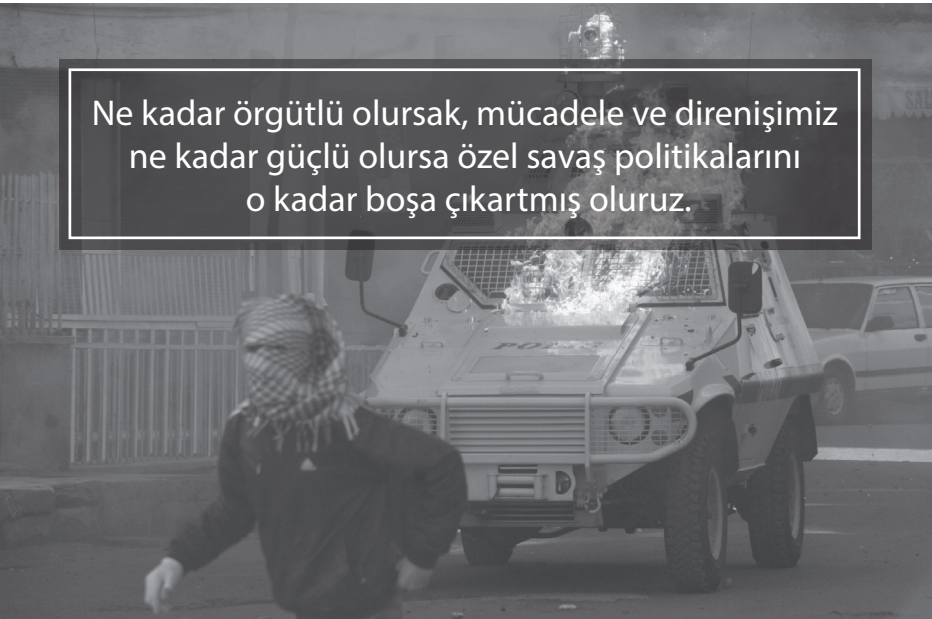
TC Özel savaş rejiminin diğer biz özelliği de hiç bir kural ve değer tanımayan fırsatçı politikalarıdır. Tüm dünyada Koronavirüs'ten kaynaklı tutsaklar serbest bırakılırken Türkiye'de bırakılmı tutsakların bırakılması tam tersi cezaevlerinde tecrit ve işkenceler daha da artırılarak, virüs salgını politik tutsakları tasfiye etmek için bir silah olarak kullanılmaktadır. Yine Koronavirüs salgını ile açığa çıkan atmosferden yararlanıp halkın iradesi olan belediyeler gaspedilmektedir. Kayyum adı altındaki özel savaş elemanlarının ilk yaptığı ise halk iradesinin üstüne dev Türk bayrakları ya da Erdoğan fotoğrafları asmak olmuştur. Bu uygulama faşizmin çıplak yüzünü tüm dünyaya göstermiştir. Her gün televizyonlara çıkan özel savaş elemanı faşist iktidarın bakanı Soylu, Özgür-

lük Hareketi'nin tasfiyesi için gün vermekte, sözde gerillaya katılımların bittiğini söylemektedir. Bu söylemler biz direnen devrimcilere çok tanıdık gelmektedir. Tansu Çiller, zamanında meydanlarda bu sloganları atmaktaydı. Şimdi de Tansu Çillerin yetiştirdiği Süleyman Soylu aynı sloganları atmaktadır. Ama Tansu Çiller nasıl yenilgiye uğramışsa Soylu da direnen halkımızın iradesi karşısında yenilgiye uğrayacaktır.

Özel savaş politikasını boşa çıkarmak

Özel savaş rejiminin Hareketimize ve değerlerimize yönelik devam eden topyekün soykırım saldırılarına karşı yapmamız gereken ideolojik, örgütsel ve eylemsel çizgi mücadelesini yükseltmek olmaktadır. Önder APO'nun son yaptığı görüşmede yaptığı çağrıda bu yönlüdür. Ne kadar örgütlü olursak, mücadele ve direnişimiz ne kadar güçlü olursa özel savaş politikalarını o kadar boşa çıkartmış oluruz. Özel savaş politikalarını boşa çıkartmak demek bir anlamda özel savaş rejimi ve onun faşist şefinin soykırım saldırılarını boşa çıkartmak demektir. Çünkü kendisini tamamen Kürt düşmanlığı çerçevesinde örgütlemiş bir özel savaş rejimi ile karşı karşıyayız. Artık Kürdistan gençliği öncülüğünde Kürdistan halkı bu politikaları iyi görmeli, örgütlü gücünü açığa çıkarmalı ve hiç zaman kaybetmeden buna karşı mücadele hamlesini yükseltmelidir. ●●●

Ne kadar örgütlü olursak, mücadele ve direnişimiz ne kadar güçlü olursa özel savaş politikalarını o kadar boşa çıkartmış oluruz.

Toplum karşıtı kapitalizme karşı toplumcu sosyalizm

Sınıflı sistemlerin sonuncusu ve en acımasız olan kapitalizm, toplumu her bakımdan büyük bir çaresizlikle ve çözümsüzlükle karşıya getirmektedir. Toplumu oluşturan bireylere bakıldığında hepsinin nefesi kapitalizm kokmaktadır. Herkes bu sistem içinde kendisine yer edinmeye çalışıp, bireysel kurtuluşlarını hedeflemektedir. Kapitalizm öncelikle kendi kültürünü topluma ve bireye yedirip, kendi toplum ve bireyini yaratır. Kapitalizm insana ezmemeyi ve sömürmemeyi değil, ezmeyi ve sömürmeyi öğretir. Çünkü kapitalizm ezerek ve sömürerek egemenliğini devam ettirir. Toplumun tüm gözeneklerine sızarak, toplumsallık adına bir şey bırakmayıp toplumun en temel değerlerini felç edip, çaresiz ve çözümsüz bırakır. Toplumsallık bilinci olmayan kişilikler, bi-

reysel kurtuluşu toplumsal kurtuluşa tercih edip, kapitalizmin ekmeğine yağ sürerler, sistemin devamlılığını sağlarlar.

İnsanın özüne aykırı bir sistem

Kapitalizm insanın özüne aykırı bir sistemdir ve bu sistem var oldukça insan, başta kendisi olmak üzere, doğayı çevreyi her şeyi kirletir ve bununla hastalıklı bir topluma yol açar.

Bilindiği üzere dünya, son aylarda Çin'de ortaya çıktığı iddia edilen ve adı Korona olan bir virüs ile boğuşmaktadır. Bu virüsün geçmişi son 10 yıla dayanmaktadır. Covid-19 olarak tanımlanan virüs daha önce MERS-CoV, SARS-Cov2 virüsünün mutasyona uğramış halidir. 2019 yılında hızla yayılan ve karmaşık bir hal alan virüs, kendi içinde halen mutasyona

uğramaktadır. Özellikle yaşlıları ciddi bir şekilde etkiliyor, ölüme yol açıyor. Bu virüs en çok yaşlıları etkilese de, gerçekte kimse güvende değildir. Korku herkesi sarmış, tedavisi ise sözde toplumsal-bireysel karantina, yani evlere kapanmakta görölüyor ya da öyle lanse ediliyor. Eve kapanmak, kendi kendini izole etmek ölüme yeğ tutuluyor.

Kuşkusuz tüm bu bulaşıcı-salgın hastalıkların esas suçlusu ve nedeni mevcut kar-sermaye düzeni, sistem ve yaşam biçimidir. Yani kapitalist modernite güçleridir. Bugün kapitalist modernite güçleri bu virüsü kâra dönüştürme çabasındadır. Hatta birçok nokta da virüsten faydalanarak, toplumu denetime almaya çalışmaktadır. Örneğin salgını, protestoları engellemek için kullandıklarını görebilmekteyiz.

**“Kapitalizm gölgesinden
faydalanamadığı
ağacı bile keser.”**

Derler ki, “kapitalizm gölgesinden faydalanamadığı ağacı bile keser.” Gerçekten durum böyledir. Korona gibi ölümcül bir hastalıktan bile fayda sağlamaya ve toplumu hastalık yoluyla kuşatmaya ve sindirmeye çalışmaktadır. Böylelikle egemenliğini sağlama olarak güçlenmeyi hedeflemektedir. Günümüzde muhafazakar politikaların, faşizmin hortaltamasının temel nedeni budur.

Sosyalizm alternatif sistem olarak, toplumsal yaşamın özüdür. Kollektif yaşamı öngörür. Temelini komünal değerlerden alır. Demokratiktir.

İnsanları ezerek, sömürerek, sırtına basa basa yükselme çabasındadır. Kapitalizm beş yüz yıldır da bunu yapmaktadır. Tabi buna alternatif sistem ise sosyalizmdir.

Alternatif kollektif, komünal ve demokratik sistem

Sosyalizm alternatif sistem olarak, toplumsal yaşamın özüdür. Kollektif yaşamı öngörür. Temelini komünal değerlerden alır. Demokratiktir. Demokratik komünal toplumun bilimsel ifadesi olarak sosyalizm, özgür birey ve devlet olmayan toplumun kurtuluşunu öngören bilimsel bir ideolojidir. Kapitalizmin tersine sosyalizm toplumsallığı esas alır. Zaten özü de budur.

Kapitalist modernitenin topluma dayattığı bireyciliğe karşı toplumsallığı savunmak sosya-

lizmin ana ilkesidir. Sosyalist toplumu, kapitalist toplumun bir panzehiri olarak görür. Nitekim ortaya çıkan kimi sosyalist toplumlarda bu özellikleri görmek mümkündür. Kapitalist sistemin tüm ambargolarına, saldırılarına rağmen Küba bir örnektir. Özellikle salgın hastalıkla mücadelede dünyadaki birçok ülkeye destek vermiş, sağlık alanında büyük bir katkı sunmuştur. Yine Rojavayê Kurdistan'ı da bu noktada örnek vermek mümkündür. Her ne kadar demokratik sosyalizm her yönleriyle oturtulmamış olsa da tüm imkansızlıklara rağmen Korona gibi bir salgın hastalıkla mücadele etmeyi bilmişlerdir. Tabi bunun birçok nedeni vardır. Bu nedenlerin başında da toplumsallıkları gelmektedir.

Dolayısıyla sosyalizm, özellikle de demokratik sosyalizm, kapitalist sistemin her açıdan

tersidir. Kapitalizm ne kadar toplum karşıtıysa demokratik sosyalizm o kadar toplumcudur.

Sosyalizm toplumcudur

Rêber Apo, kapitalist modernite için şöyle demektedir, "Kapitalist modernitenin ve onun köleleştirici kültürünün temelinde insanı geçmişsiz ve geleceksiz kılarak, anın hayvanca tüketicisi haline getirme vardır. Kapitalist bireyciliğin bu hayvanlaştırmacı yaşam kültürüne karşı demokratik modernite bireyi, altın çağlı geçmiş özlemiyle ütopyalı gelecek umudunu anın demokratik komünal topluluklarında birleştirip, çalışmayı özgürlük sayarak alternatif olmayı başarmak durumundadır. (...) Sosyalizmin kavram düzeyinde toplumculuk olarak kendini açıklaması doğrudur. Yanlış olan 'kapitalist toplum' kavramı ve ancak bu toplum biçiminin aşılmasıyla komünizme ulaşılacağıdır. Her şeyden önce çerçevesini çok iyi çizmeden, kapitalist toplum kavramını genel bir toplumsal hakikatmiş gibi değerlendirmekten vazgeçmek gerekir. Kapitalizmi ölümcül derecede bir toplumsal hastalık, kanser türü bir toplumsal ürün büyümesi olarak değerlendirmek en doğrusudur."

Rêber Apo'nun yapmış olduğu bu tanım kapitalizmin gerçek yüzünü, içeriğini her yönüyle açığa vurmaktadır. Dolayısıyla biz gençlerin de bu tanım çerçevesinde yapabileceği en iyi şey toplumsallığını güçlendirmek, komünal ruhu büyütmek ve bu temel esaslar üzerinden mücadele edip, başarıya ulaşmaktır.

DIE KRANKE GESELLSCHAFT IM KAPITALISMUS

Das kapitalistische System, das als anti-gesellschaftliches System in der fortdauernden Sozialisierung der Menschheit existierte, hat alle möglichen Methoden benutzt, um den menschlichen Geist und die menschliche Seele wie einen Puppenspieler in die Hand zu nehmen und mit ihnen zu spielen. Es baute Unsichtbarkeit innerhalb der Sichtbarkeit auf. Wenn wir fragen, wie es Unsichtbarkeit in der Sichtbarkeit schafft: Als wir zum ersten Mal das Licht der Welt erblickten,

waren wir noch nicht Spielball des Systems, das heißt, das Hemd des Systems ist zu diesem Zeitpunkt noch nicht auf uns gekleidet. Das ist natürlich auch nur ein kurzer Prozess. Wenn wir zu einem bestimmten Zeitpunkt kommen, an dem wir einige Dinge verstehen und erfassen können, beginnt das

kapitalistische System nun, durch seine anti-gesellschaftliche Rolle mit dem menschlichen Gehirn zu spielen. Das erste Spiel des kapitalistischen Systems mit unserem Gehirn beginnt mit Spielzeugen. Mit welcher Art von Spielzeug wir spielen sollten, welche Art von Socken wir tragen sollten, und sogar der Kinderwagen, in dem wir liegen, lässt unser Gehirn gemäß dem Kapitalismus Gestalt annehmen. Aber wir sind uns all dem nicht bewusst. Es gibt Sichtbarkeit, aber es ist schwierig zu erkennen, was in der Sichtbarkeit verborgen ist. Daher können wir nicht leicht verstehen, dass das, was in der Sichtbarkeit existiert, uns in eine Unsichtbarkeit treibt und ein System ist, das will, dass wir in dieser Unsichtbarkeit verschwinden. Das größte Merkmal des Kapitalismus ist jedenfalls seine Fähigkeit,

sich in dem zu verstecken, was sichtbar ist. Das kapitalistische System ist in unser Leben eingedrungen. Mit anderen Worten, es ist das System selbst, das unser Leben bestimmt und eine Entscheidung über unser Leben trifft. Der Kapitalismus präsentiert uns seine sogenannten Lebensmöglichkeiten mit den höchsten „Möglichkeiten“, die der Einzelne anzustreben hat. Gleichzeitig formt er mit diesen „Möglichkeiten“, die er uns bietet, unserer Persönlichkeit, ohne dass wir es bemerken. Mit anderen Worten, „Möglichkeiten“ sind sichtbar, während dagegen unsere Persönlichkeit unsichtbar ist, die sie heimlich durch diese „Möglichkeiten“ ersetzt. Jetzt muss sich jeder von uns selbst in Frage stellen, die Widersprüche kneten, die mit einem korrekten sozialen Bewusstsein entstehen, und auf dieser Grundlage urteilen. Es ist

nicht möglich, eine andere Art von kapitalistischer Realität zu analysieren und entsprechend eine Lebenslinie zu schaffen. Wie frei sind wir innerhalb der „Möglichkeiten“, die uns dieses System unter dem Namen „Freiheit“ gibt? Man kann dies vom Schulsystem aus, bis zur Wissenschaft, sozialen Medien und vielen anderen Bereichen unseres Lebens bewerten.

Schulsystem

In den gegenwärtigen Schulsystemen wurde ein auf auswendig lernen basierendes System geschaffen. Das System lehrt so viel, wie die einzelne Person wissen sollte, zeigt so viel, wie die einzelne Person sehen sollte, und erstellt eine übergeordnete Sprache, um zu verhindern, dass jede Person alles weiß und lernt. Dies gilt auch für andere Bereiche unseres Lebens. Das System schafft eine dogmatische Struktur, die nichts in Frage stellt. Daher werden Personen, die die unendliche Genauigkeit des Systems nicht in Frage stellen, nicht suchen und an sie glauben, auch die Personen sein, die das System am leichtesten lenken kann und sogar offene Persönlichkeiten dafür darstellen. Es ist auch sehr bequem, eine solche Person und Gesellschaft zu verwalten und zu leiten. Wenn darauf geachtet wird, wird zunächst geprüft, was der Staat sagen wird, welche Erklärung er abgeben wird, und die Maßnahmen werden entsprechend ergriffen. Wir nennen es irgendwo „Herdenpsychologie“. Das System schafft mit einem solchen Bildungssystem eine

Gesellschaft, die einer Herde gleicht.

Sport

Obwohl Sport etwas ist, das jeder tun kann, hat das System eine solche Wahrnehmung geschaffen, als ob nicht jeder Sport treiben kann, nicht jeder diese Arbeit versteht. Daher gibt es einmal SportlerInnen und einmal ZuschauerInnen ... Das Publikum findet den Sport für diese Person unmöglich und für diese Person unzugänglich. Deshalb wird nicht einmal versucht, es zu versuchen. Und diejenigen, die Sport treiben, sind nur ein Handelsinstrument. Sie schauen auf das Geld, das ihre Körper mit all der Kraft verdienen, die sie hergeben. Diese SportlerInnen unterhalten Menschen oder ZuschauerInnen mit sportlichen Fähigkeiten. Das Publikum zeigt seinen Ärger über den Stress und die Not, welche durch das System verursacht werden, auf den Sportfeldern und wird somit ihres Protestpotentials entladen. In beiden Fällen gewinnt das System also selbst. Sport sorgt bekanntlich für die Integrität von Seele und Körper. Geist und Körperintegrität schaffen eine gesunde Gedankenbildung und eine Systematik. Sport, der von seinem Zweck abweicht, schafft verkaufte Seelen und verkrüppelte Körper.

Sex

In Anbetracht der Antike bestand der Zweck des Geschlechtsverkehrs nur darin, sich zu vermehren. Sex war kein so versklavtes Phänomen.

Die patriarchalische Mentalität hat jedoch Sexsklaven beim Kauf und Verkauf des weiblichen Körpers geschaffen, indem sie von der Tatsache der menschlichen Fortpflanzung ablenkte und die Rollen, die sie Frauen und Männern im kapitalistischen System beibringt, beibehält und fortsetzt. Diese Situation wurde so gestaltet, dass nicht nur Frauen, sondern auch Kinder auf offenen und geheimen Märkten verkauft werden. Die Gesellschaft ist so degeneriert, dass tägliche Belästigung und Vergewaltigung gewöhnlich geworden sind. Unsere Sicht auf Sex basiert auf das Phänomen des sofortigen Vergnügens, Besitzes und der Macht darüber. Unsere Sicht auf Frauen und Männer geht nur in Richtung Geschlechtsverkehr. Beziehungen, denen es an Emotionen mangelt und die nur für Sex bestehen, werden heute normalisiert.

Kunst

Kunst ist sozial und historisch. Daher enthält es die Werte, die die Menschheit und die Gesellschaft in der Vergangenheit geschaffen haben. Kunst verwirft nicht alle Werte, indem sie wie die kapitalistische Moderne „veraltet“ sagt. Im Gegenteil, es definiert und behält sich diese Werte bei. In dieser Hinsicht ist Kunst ein grundlegendes soziales Phänomen mit libertären, demokratischen, sozialen Rechten, Gerechtigkeit und Gleichheitswerten, die seit langem existieren. Eine von sozialen Werten losgelöste Kunst kann daher nicht berücksichtigt werden. Wenn dies der

Wie frei sind wir innerhalb der „Möglichkeiten“, die uns dieses System unter dem Namen „Freiheit“ gibt?

Fall ist, ist sie entfremdet und unbegründet. Eine entfremdete und unbegründete Kunst ist nur eine Kunst, die spezifisch für den Kapitalismus ist und sie zielt darauf ab, die Gesellschaft zu vergiften. Das ist die Realität der heutigen Gesellschaft.

Die Kunst ist immer dynamisch. Aus diesem Grund gewinnt die Kunst vor allem in der Zeit sozialer Transformationen und Revolutionen an Aktivität. In diesen Zeiträumen produziert sie seine wichtigsten Werke, Produkte und Werte. Die Kunst ist im Wesentlichen revolutionär, innovativ. Sie widersetzt sich dem Staat, den Mächten und den Ausbeutungskräften. Sie wird die Verteidigungsposition der Gesellschaft gegen diese Kräfte. Tatsächlich kamen die ersten Reaktionen auf die Unterdrücker und Kolonialisten in der Geschichte immer von den KünstlerInnen. In der Kunst ist der Künstler also auch revolutionär. Die Tatsache, dass die große Mehrheit der KünstlerInnen im gesamten 20. Jahrhundert MitgliederInnen oder SympathisantInnen sozialistischer Parteien waren, ist ein Beweis dafür. Dies ist eine korrekte Einstellung. Aber die Kunst hat durch den Kapitalismus einen Punkt erreicht, wo sie wie Sport gekauft und verkauft wird. Im Kapitalismus ist die Kunstgesellschaft eine Art Illusion in Form von Taubheit, Wahrnehmungsverzerrung, Loslösung von der Realität, an-

ders Zeigen oder Sehen der Tatsachen. Dafür gibt es unzählige Beispiele. Die zu Beginn entstandenen Seifenopern, die Art und Weise, wie das Kino genutzt wird. Die Festivals über die Künste und die Fakten hinter den Preisen zeigen den Markt der Kunst. Leider ist die Situation des Künstlers bedauerlich. All dies sind Anzeichen dafür, dass die Gesellschaft zerschlagen wurde und welche Art von Gesellschaft erschaffen wurde.

Die Wissenschaft

Heute sieht jeder, wie der Kapitalismus die Wissenschaft in seinem eigenen Interesse entwickelt und verwaltet. Die Wissenschaft wurde vollständig in ein Handelsinstrument verwandelt. Sie wird eher im Interesse der kapitalistischen Herrscher als im Interesse des Volkes betrieben. Mit der Einführung unbegrenzter Möglichkeiten für die Wissenschaft zielen die Erfindungen darauf ab, den Kapitalisten mehr Geld zu bringen. Viele Experimente oder Erfindungen verursachen irreversible Schäden an der Natur oder der Menschheit. Beispielsweise beeinträchtigen viele Viren, die in einer Laborumgebung erzeugt werden, die Menschheit heute ernsthaft. Es ist ein tödliches Risiko. Zum Beispiel wurde das Atom in einer Laborumgebung zerstört. Dies war eine großartige Erfindung für die Menschheit.

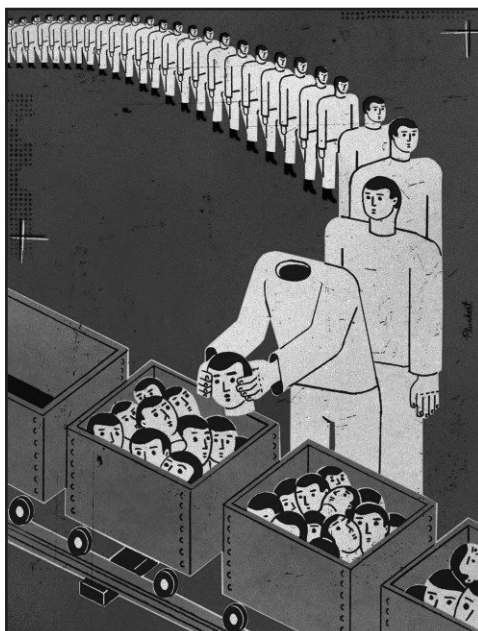
Aber nachdem dasselbe Atom zerstört worden war, wurde es in eine Bombe verwandelt und diese Bombe wurde gegen Japan eingesetzt. Infolgedessen starben nach offiziellen Angaben in Japan über 100.000 Menschen. Die Natur wurde zerstört. Noch heute werden Kinder behindert geboren. Das vielleicht beste Beispiel dafür ist die Coronavirus-Pandemie. Obwohl in der Vergangenheit dieses Virus in anderer Form schon existierte, wurde wissenschaftlich jedoch keine Lösung gesucht. Als es mutierte und als „Covid-19“ zu einer Pandemie wurde, begann die Suche nach Impfstoffen. Warum ist es erst zu diesem Zustand gekommen? Weil die Priorität der Wissenschaft nicht die Gesellschaft ist, also nicht das menschliche Leben. Tatsächlich besteht der Zweck der gegenwärtigen Wissenschaft nicht darin, dem Menschen ein besseres Leben zu ermöglichen, sondern den Kapitalismus nachhaltig zu machen und zu erhalten. Die illusionistische Seite besteht darin, den Kapitalismus als etwas schon immer Existierendes zu zeigen. Derzeit ist die Wissenschaft eine der wichtigsten Säulen, die den Kapitalismus stützt.

Social Media und Beziehungen

Mit den Smartphones und Computern, die mit dem Internet entwickelt wurden und

heute üblich sind, hat sich das menschliche Leben in eine andere Phase verlagert. Diese Phase ist die größte Illusion für Menschen. Nichts von dem, was gesehen, erlebt oder emotional ist, ist konkret. Was nicht von Hand berührt wird, nicht sichtbar ist, und keinen Geruch hat, hat kein lebenswichtiges Gegenstück. Es ist völlig abstrakt. Aber das Gehirn ist so programmiert, dass es sich irgendwie daran gewöhnt und akzeptiert. Natürlich kann nicht jede technologische Entwicklung und die darüber geschaffenen Kommunikationsmittel beiseite geschoben und als „schlecht“ bezeichnet werden. Es ist wichtig, wie und zu welchem Zweck es verwendet wird. Zum Beispiel verwendet das kapitalistische System diese Technik, die im Großen und Ganzen sowohl durch die Festigung als auch durch die Ausbeutung des menschlichen Denkens, Geistes, und Wünsche geschaffen wurde. Menschen, die es nutzen, sehen es als unterhaltsamen Ort, an dem sie ihre Gedanken und Gefühle teilen. Aber alles bis zu unseren Träumen wird vom System über ein Smartphone oder soziale Medien gesteuert und was wir wollen und wie wir es wollen, wird unter ihre Kontrolle gebracht. Viele Dinge werden vom kapitalistischen System verfolgt, von den Musikarten, die wir hören, über die Filme, die wir sehen, über die Gedanken, die wir teilen, bis zu den Themen, bei denen wir Schwächen zeigen. Diese Verfolgung des kapitalistischen

System in jeder Sphäre unseres Lebens, die sich auf unsere Persönlichkeit und unsere Gedanken bezieht, wird von den Systemherstellern einer Bewertung unterzogen und für die Weiterentwicklung dieses Systems verwendet. Sie stellt sicher, dass das System seine Existenz beibehält. Wenn dieses Problem eingehend analysiert wird, werden wir wahr-

scheinlich Angst haben, wie wir einer momentanen Kontrolle unterzogen werden und welche bemerkenswerten Ergebnisse erzielt werden.

Jeder, mit einer durchschnittlichen Intelligenz, kann leicht verstehen, wie Internetprogramme, die als „Social Media“ bezeichnet werden, in Bezug auf die menschliche Psychologie verwendet werden, und einen tiefen sozialen Zusammenbruch verursachen, wenn die Wirkung auf den Menschen verstanden wird. Der technologische Fortschritt, der als

„Social Media“ und „Smartphone“ bezeichnet wird, ist nicht so unschuldig wie erwartet. Es ist unbedingt erforderlich dieses Problem zu lösen und dass dieser „technologische Fortschritt“ zum Wohle des Menschen eingesetzt werden. Andernfalls wird „Zombifizierung“ im Namen der „Sozialisierung“ unvermeidlich. Es ist möglich, dass eine missbräuchliche Technik und soziale Netzwerke ein solches Ergebnis erzielen. Diese Realität ist nicht weit von der Menschheit entfernt. Die Schlussfolgerung, die wir aus dem verstehen und ziehen können, sollte daher folgende sein: Der Kapitalismus ist ein Kolonialsystem, das nicht dazu dient, die menschlichen Bedürfnisse zu befriedigen, sondern Profit zu machen und Profit zu steigern. Jeder Kapitalist ist in der Lage, mehr Profit zu machen und den Wert, den er gewinnt, weiter fortzusetzen. Es ist ein Werkzeug, um in den Augen des Kapitalisten zu überleben. Wenn die Wirtschaft, das Soziale, die Ökologie oder sogar die Menschheit diesen Weg fortsetzt und wir nicht versuchen, ihn zu ändern, hat unsere Menschheit möglicherweise keine Zukunft. Das fortschrittliche, modernistische Entwicklungsparadigma ist bankrottgegangen. Es ist Zeit, dieses System loszuwerden, das ständig soziale Probleme schafft, die Zerstörung der Natur vertieft und das Leben bedeutungslos macht. Infolgedessen geht es nicht darum, den Kapitalismus zu retten, sondern das kapitalistische System loszuwerden... ●●●

Wachsende Unterdrückung?

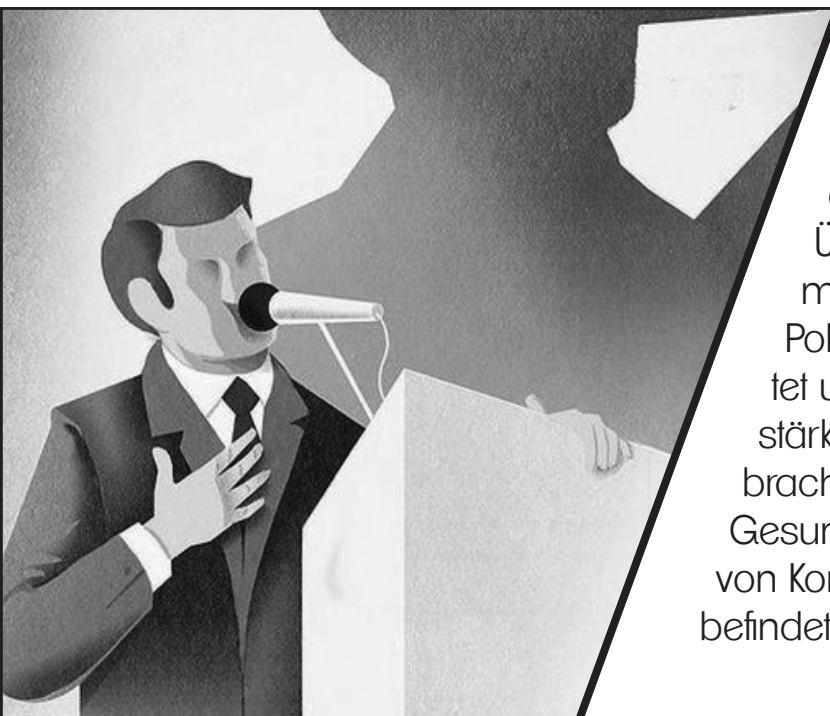
Oder Kampf für Freiheit?

Für die letzten 3 Monate hat die Corona-Krise das Denken und das Zusammenleben der Gesellschaft in massivem Ausmaß bestimmt. Nun hoffen alle, dass möglichst schnell das Leben wieder „normal“ wird, so wie man es vorher gekannt hat. Doch wir dürfen solch eine Krise weder als etwas völlig Einmaliges noch als etwas rein Zufälliges begreifen, sondern als ein Symptom eines

großen Chaos, in dem sich das System befindet. Je nachdem ob wir das richtig verstehen, werden wir entweder für einen Ausweg kämpfen oder auf noch tiefere Abhängigkeit und Unterdrückung zulaufen.

Werfen wir einen Blick in das kapitalistische Weltsystem, welches uns als eine Geschichte des Erfolgs verkauft wird. Von den Wirtschaftsliberalen, bis hin zu den Marxisten sind sich alle einig, dass die Gesell-

Unter dem Deckmantel der Sicherheit werden Überwachungsmaßnahmen eingeführt, Polizeibefugnisse ausgeweitet und Menschen in noch stärkere Abhängigkeit gebracht, da sich das gesamte Gesundheitswesen in der Hand von Konzernen und Staaten befindet.

schaft sich mit fortschreiten- der Zeit stetig verbessert. Seit seiner Entstehung ist es jedoch vor allem ein System, das sich dadurch auszeichnet, das Leben für die Menschen schwerer und unglücklicher zu machen und die Gesellschaft zu zerstören. Die Erzählung, dass die Geschichte ein permanenter Fortschritt sei und dass die westliche Zivilisation die beste aller möglichen Welten wäre, können wir als Ideologie und Propaganda dieses Systems beschreiben. Wo immer Katastrophen über Menschen hereinbrechen, verkaufen die Regierungen uns diese als „Ausnahmestand“ und sich selbst und den Staat als Medizin.

Das Corona-Virus zeigt uns das sehr deutlich: Es wird von den Staaten und Behörden als ein unvorhersehbares Unheil

dargestellt, welches plötzlich über die Gesellschaft hereingefallen ist. Dann stellen sie sich als große Retter der Gesellschaft dar, welche diese in der Krise beschützen. Doch, wenn wir uns von dieser Propaganda befreien, sehen wir, dass das Virus ganz und gar nichts Plötzliches war, sondern ein direktes Symptom des zivilisatorischen Systems. So wie bereits im 14. Jahrhundert die Pest in Europa als Konsequenz von extremer Abholzung von Wäldern, Verstädterung und Zunahme von Handel wütete, so erleben wir in Folge von Industrialisierung, Massentierhaltung und imperialisierter Wirtschaft ständig Ausbrüche von Viren, seien es AIDS- oder verschiedene Grippe-Viren. Diese Krankheiten rafften in den ausgebeuteten Ländern des Südens schon im-

mer unschuldige Menschen hinweg, Krankheiten und Epidemien sind also klar Teil dieses Systems.

„Hauptsache die Sorgen gehen weg“

Wenn wir uns hingegen den Umgang der Staaten mit diesen Situationen anschauen, können wir feststellen, dass sie diese vor allem dazu nutzen, die eigene Herrschaft auszubauen und die Gesellschaft und demokratischen Elemente weiter zu entwapfen. Unter dem Deckmantel der Sicherheit werden Überwachungsmaßnahmen eingeführt, Polizeibefugnisse ausgeweitet und Menschen in noch stärkere Abhängigkeit gebracht, da sich das gesamte Gesundheitswesen in der Hand von Konzernen und Staaten be-

findet. So werden wir langsam an diese Zustände gewöhnt, akzeptieren sie, sehen sie als normal an und wehren uns nicht. Diese passive Haltung zeigt sich von der gesellschaftlichen Dimension bis in die persönlichsten Gefühle der Menschen: Man wartet und hofft, dass das Schlimmste vorbei geht, man erduldet alles um die Symptome zu lindern und will einfach wieder zum „Normalzustand“ zurückkehren. Wenn wir uns selbst betrachten, können wir das ganz genau feststellen. Immer wieder werden wir von Sinnkrisen gepackt und fragen uns, warum wir eigentlich in diesem Hamsterrad mitlaufen, warum wir Zahnräder in der Maschine des Systems spielen? Doch, anstatt unser Leben radikal zu hinterfragen und uns auf die Suche nach einem sinnvollen Dasein zu machen, lenken wir uns ab, betäuben uns oder gehen zum Psychiater, Hauptsache die Sorgen gehen weg. Dass in Wahrheit alles nur immer schlimmer wird, wollen wir nicht wahrhaben. Und genauso verhält sich die Gesellschaft, wenn wir diesen trügerischen Vorhang nicht herunterreißen und die Wurzel des Problems offenlegen.

Chaosintervalle – Zeiten historischer Entscheidungen

Rêber APO beschreibt unsere aktuelle Zeit, in der sich der krisenhafte Charakter unseres Systems immer deutlicher zeigt, als Chaosintervall. Die bisherigen liberalen Methoden der Staaten und Kapitalisten funktionieren nicht mehr, Zusammenbrüche in der Wirtschaft ereignen sich in immer kürzeren Abständen, die Gesellschaft gerät in Aufruhr und Unzufriedenheit und merkt, dass es so nicht mehr weiter gehen kann. Das System wird von Jahr zu Jahr schwächer und schafft es nur durch äußerste Gewalt und psychologische Kriegsführung, sich auf den Beinen zu halten. Der Faschismus in der Türkei ist eines der deutlichsten Beispiele hierfür.

Chaosintervalle können wir als Zeiten historischer Entscheidung ansehen. Denn wo die bisherigen Methoden des Systems ihr Versagen unter Beweis stellen, entsteht eine Lücke und es ist nicht vorherzusehen, wie diese gefüllt wird. So wird sich in den kommenden Jahren zeigen, welche Kräfte sich am stärksten organisieren und ein alternatives System errichten

können. Es könnten diejenigen faschistischen Kräfte sein, welche um alles in der Welt das Machtmonopol der Staaten aufrechterhalten wollen und dabei jegliche Art von Kolonialismus, Ausbeutung und Repression einsetzen. Diese Kräfte versuchen, unseren Willen und unsere Perspektive zu zerstören und uns zu Sklaven dieses Systems, welches gegen jegliche Gesellschaftlichkeit ist, zu machen.

Die andere Alternative ist die Errichtung einer demokratischen Moderne, in der die Gesellschaft sich ein eigenes System aufbaut, mit dem sie das Leben ihrer MitgliederInnen sichern und eine wirkliche Lösung für ihre Probleme erarbeiten kann. Doch welches der beiden sich letztendlich durchsetzen wird, das liegt in deiner, in meiner, in unserer aller Hand. Zu glauben, es würde von alleine alles gut werden, ist ebenso ein Trugschluss, wie die Hoffnungslosigkeit, welche uns tagtäglich beigebracht wird. Es ist also an uns zu entscheiden, welchen Weg wir selbst einschlagen. Denn in Zeiten der Entscheidung gibt es keine neutrale Position. Es gibt entweder die Seite der Kapitulation oder des Widerstandes. ●●●

Es ist also an uns zu entscheiden, welchen Weg wir selbst einschlagen. Denn in Zeiten der Entscheidung gibt es keine neutrale Position.

KAPÎTALÎZM

BÊEXLAQÎ YE!

Gelo em dikarin ji civakekê re bibêjin Kapîtalîst? An jî pênasekirina herî rast ji bo moderniteya kapîtalîst û moderniteya demokratîk çawa ye? Em wek gelekî ku herî zêde ji aliyê hêmanên moderniteya kapîtalîst bi zilm û zordariyê ve hatine mexdûrkin, bêriya kîjan jiyane dikin? Kapîtalîzm herî zêde ji civakê kîjan hêmanan dizî? Yan jî civakeke çawa afirand? Cûdatiyên di navbera jiyana civaka xwezayî û jiyana civaka ku di nav pençeya kapîtalîzmê de çî ne?

Bêguman ger em karibin bersivên rast bidin van pirsan di aliyê hişmendiya ku em dixwazin bidin afirandin jî dê baştir were fêmkirin. Ger taybetmendiyên jiyana Neolîtîk û jiyana serdema ku em niha tê de jiyana dikin baş were fêmkirin; wê demê girîngiya paradigma Rêber APO ya ku ji bo hemû mirovatîyê hêviya Azadiya Civaknasiyê daye afirandin jî dê baştir were fêmkirin û li derdora fikrên Rêbertî em ê xelekekî xurttir û kûrtir bidin avakirin.

“Ez gotina Fernand Braudelê ya ku ji bo şaristaniya kapîtalîst digot “çanda madî (berbiçav)” girîng

dibînim. Pêwîst e em vê têgînê ne tenê ji bo şaristaniya kapîtalîst lê ji bo hemû şaristaniyên dewletî, bazarî û çînî jî bi kar binin da ku em karibin derfetên dahûrandina pergale zêdetir bikin. Çanda birdozîk (em dikarin bêjin çanda arişî jî) jî pêwîst e xwe bigihîne asta lût-

keya civaknasiya azadiyê ya ku li hember kapîtalîzmê cihê xwe digire.” (Rêbertî)

Bi vê rengê bi pênasekirinê ve em fêm dikin ku pergala kapîtalîzm ji roja ku bingehên şaristaniyê ji aliyê rahîbên Sumeran ve hatibû avêtin heta roja me ya îroyîn dixwaze navbeyna di navbera her dû çanda ve bike. Mabesta pergale bi vê yekê ew e ku naveroka nîrxên civakê valekîrin û bînxirxkirin e. gotina çanda berbiçav ji bo pênasekirina ruhê moderniteya kapîtalîzmê ji ber vê yekê pir baş pêşwazî dike.

Civaka Xwezayî

Di destpêkê û dema sazîbûna Neolîtîkê de çanda madî, di nav jiyana civakê de ne xwedî cihekî berbiçav bû. Ji ber ku elimandinekî wek milkiyet tune ye. Kes nafikire ku berhemen civakê bixe bin kontrola xwe. Hişmendiyeke wek desthilatdarî heta wek siyekî ji derneketiye holê. Sinca civakî rê nade vê yekê. Dîsa feraseta xwedaniya taybetî (ozel mulkiyet) wek eybekî, şermekê herî mezin tê dîtin wek bînamustî tê hesibandin.

Dîsa di navbera zayenda

Rûyê rast ê pergalê şer e, talan e, tunekirin e, hepskirin e, bêwijdanî ye, kuştin e. Ji bo berjewendiyên çend kesan dinya dikare bişewite lê ne xema tu kesî be.

de nakokiyekî ku karibe rê li ber pevçûna vebike tune ye. Ji ber ku feraseta desthilatdar tune ye rolên civakî bi şiklekî xwezayî teşe digire. Ji ber zarokanîna, xwedîkirina, rehma dayîk ciheke bingeîn a jinê di nav civakê de hatiye pejirandin. navê zilamti û rola zilamtiyê xuya nake.

Nêzikatiya li hember derdor û xweza bi hestên pîroz ve tê pênasekirin. xweza weke mirovek tê dîtin. Wek hestên tirs, dilovanî, spasdarî, adenî, ronahî hwd. dixwazin têkiliyên xwe yên bi xwezayê re bidin avakirin. Hestên bi xwezayê re hewqasî bihêz e ku nirxên xwe yên herî pîroz qurban didin.

Em bi gotina Rêber APO xwezayê jî wek perçeyekî civakbûnê bihesibînin wê demê dikarin bibêjin ku hêza civakê wek XWE-DATÎ tê dîtin. Ev tê vê wateyê; civak têgîna herî bilind e, civakbûn jî nasnameya herî girîng û pîroz e.

Bi kurtasî em dikarin xisletên serdema Neolitikê wek bi sinca civakî, serweriya jin, û bi ekolojîyê ve bijmêrin. béguman em dikarin van xisletan zêde zêdetir bikin û parêznameyên Rêber APO ji bo vê mijarê çavkaniya herî xurt in.

Baş e nexwe destpêka serdema kapîtalîst çawa bû û herî zêde kîjan taybetmendiya serdema neolitik bû hedefa êrîşên kapîtalîzmê?

Kapîtalîzm Li Dijî Civakê ye

Niha camertî, kubarî, nazikî

û hurîti wek taybetmendiya herî bingeîn ên şaristaniyê tîn dîtin, lê nexêr ev yek hemû xericandin in û tiştêkî wisa tine. Rûyê rast ê pergalê şer e, talan e, tunekirin e, hepskirin e, bêwijdanî ye, kuştin e. Ji bo berjewendiyên çend kesan dinya dikare bişewite lê ne xema tu kesî be. Feraseta zilamti li her keliyê de jinê dikuje û rehmet li ser tirba jiyana xwezayî dixwîne. Ji çanda dayîk xwedavend ber bi def u deqên zilamê kone ve rê tê avakirin. Em hê dema avakirina şaristaniyê binêrin em ê bibînin ku şaristanî li ser jiyana civakê hatiye avakirin. Pîramîdên Misrê, ziguratên sumerîyan, bajarên çiniyan hemû bi mijatîna keda civakê ve hatine avakirin. Koletiyek pir kûr jî civakê re hatiye spartin.

Disa Sinca (exlaka) civakê bi hismendiya xwedaniya taybetî darb xwariye û ber bi rizandinê ve çûye. dema neolitikê de ji ber ku her tişt wekhev dihat dîtin mantiqekî karibe xwezayê, jinê, civakê bixe kontrola xwe tunebû lê bi feraseta ji xwe wêdetir her tiştê wekî meta dîtinê ve ev nirx wek amûrên bîkaranîne hatiye dîtin. Û encam; ji bo benîştêkî bifroşe bedena jinê bi kar tîne, ji bo karibe çend qiruşan zêdetir dest bixe

hemû xwezayê talan dike, ji bo berjewendiyekî herî biçûk dikare hemû civakê manipule bike.

Ji bo kapîtalîzmê civak pêwîst e were kuştin, di şûna civakê de kes heye. Azadiya civakê ne pêwîst e. Kes bi azadiya sexte ve pêwîst e were xapandin. Bîrdozîya liberalîzmê ve ezezitiyekî wisa kûr hatiye afirandin ku hestên manewî yên herî bingeîn jî bêwate mane. wek mînak civanekî Kurd ji bo rehetîya xwe ya takekesî pir bi hêsanî dikare dev ji welatê xwe berde û xwe di nav jiyana Ewropaya ku navenda kapîtalîzm û liberalîzmê ye de jîyan bike. Ka exlaq? Ka namûsa civakî? Ka hestên Welatparêzî?

Ciwan di nav jiyanekî çilvirandî de asê mane û nikarin xwe ji vê yekê rizgar bikin. Fîkr, raman û bîrdozîyên komalparêzî ji bo kapîtalîzmê fikrên

herî bi xeter in . Kî van fikran biparêze pêwîst e dengê wê/wî were qûtkirin, û mirovatî jê bê-par bimîne. Niha sedemekî herî bingehîn a tecrîda li ser Rêber APO yek jî ew e ku pergala Kapîtalîzmê naxwaze dengê Rêbertî bigihêje civakê, dinê û mirovatiyê.

Pergal dixwaze hemû kirinên xwe bi hiquqê ve rave bike lê pêwîst e em vê yekê jî baş bizanibin ku hiquq tu carî mina exlaqê nikare ji pirsgirêkên civakê re bibe bersiv û di nav esasa xwe de ji bilî berjewendîya dewlet û burokrasiyê tu karê xwe tune ye. Wek mînak dema dewlet bi bacan ve trilyonan pere bidize ne lazim e ku hesab bide lê dema ku mirovekî xizan ji bo zarokên xwe tîr bike nanekekî bidize bi salan tîr girtin û hepskirin. di vê mînakê de wijdana civakê her çiqas ji aliyê mirovê xizan de be jî ji ber ku li gorî hiquqê dewlet mafdar e. ji ber ku di nav hiquqê de sinc û exlaq tune ye.

Encam

Wek encam em dixwazin gotina Rêber APO bibêjin.” Li gorî fikra min a takekesî civaka xwezayî tu car nayê qedandin. ji ber ku wekî çanda şaneya kokê di nav jiyana civakan de cihê xwe girtiye; ne mimkun e ku civak karibin bê wê jiyan bikin.”

Em jî wek hêza herî mezin a civakê wek ciwan, pêwîst e êrîşên kapîtalîzmê yên ku mêjiyê me û hestên me ji xwe re dike hedef, wek xetereyekî herî esasî bibînin û li gorî vê yekê bikevin pozîsyona parastinê. wek hezîrî, têkoşer û şervanek civaka xwe ji xwe bînamustiyê nepejirînin. Û li derdora Rêber

APO li ser xeta qehremantiya xwe rêxistin bikin. ●●●

Devrimci eylem fikrin sınındığı, kanıtlandığı, doğrulandığı yerdir

Partinin zihniyet alanı, örgüt alanı olduğu gibi bir de eylem alanı var. Eylemsiz bir hareket değiliz. Eylemsiz olmak; değıştirici, dönüştürücü olamamayı ifade eder. Doğruları, gerçekleri açığa çıkartıp söylemeyi ya da onları kendi şahsında yaşamayı, ama başkalarına taşırmamayı, yaymamayı, başkalarını değışime-dönüşüme getirmemeyi ifade eder ki, o zaman bir devrim hareketi olamaz, pratik işlevi olmaz, birey ve toplum yaşamında değışime-dönüşüme, yeniliğe yol açmaz. Örgüt olmak, eyleme geçmek içindir.

Düşünce; örgüt olmaya, pratik adım atmaya hazır hale gelmeyi, onun önünü açmayı, başlangıcını oluşturmamayı ifade ediyor. Örgüt ise eyleme hazırlık oluyor. Demek ki her şey zihniyet ve düşünçenin oluşumuyla başlıyor. O halde zihniyet ve örgüt eylem içindir. Eylem için pratiğe dönüşmezse kağıt üzerinde kalır, güzel sözler, niyetler biçiminde somutlaşır ya da filozofik bir hareket, bir tartışma hareketi, düşünsel tartışma olur. O zaman eyleme dönüşemeyen bir örgüt; bir fikir kulübü, zihniyet kulübü olarak kalır. Devrimci parti bir tartışma ya da bir fikir kulübü değildir. Bir bölümü fikir ve tartışma alanı olduğu gibi, bir alanı da örgüt ve eylem alanıdır. Ortaya çıkardığı, benimsediği, doğru-iyi-güzel gördüklerini eyleme döker, pratikleştirir ve toplumda yaşanır hale getirmeye çalışır. Bir oluşum örgüt ve eylemle tamamlandığı zaman ona parti denilebilir. Sadece zihniyet

ve örgüt alanıyla sınırlı kalana parti denmez. Parti olabilmek için zihniyet ve örgütün pratiğe dönüşmesi, eylem çizgisine kavuşması, eylemle tamamlanması şarttır. Parti bütün bunlardan oluşuyor. Bunlardan herhangi biri eksik kalırsa o yapıya parti denilmez. PKK böyle bir particiliği esas alan bir harekettir.

PKK kuşkusuz bir fikir hareketidir, zihniyet boyutu, örgütsel yapısı var. Tarih boyunca insanlığın ortaya çıkardığı örgüt sistemlerinin hepsinden ders çıkartan, ama mensuplarının yaşadığı ölçüler bakımından hepsini de aşan, ölçüleri en yükseğe çıkartan bir örgütsel harekettir, bu anlamda farklılığı var. Dünya bunu çok açık ve somut bir şekilde görebiliyor. Aslında saldırı PKK'nin bu yapısıdır. Buraya terörizm deniliyor. Bu yapısı dağıtılmak, aşılacak isteniliyor. Bütün tasfiyecilikler bu örgütsel yapıyı kırmak, değıştirmek istediler, ona saldırdılar. Çünkü ideolojik çizgi; örgütsel yapıda, parti yaşamında, o da kadro ölçü ve özelliklerinde somutlaştı. O nedenle ideolojisi onun örgütsel yaşam tarzıdır. Örgütsel yaşam tarzı neyse gerçek ideolojisi odur.

Eyleme dönüşmeyen fikir, örgütte ve pratikte hiçbir gelişmeye yol açamaz

Örgütsel yapı pratikleşmezse durgun bir göl gibi kendisiyle sınırlı kalır. Dışını etkileyemez, değışim-dönüşüm yaratamaz, gelişmeye yol açamaz. Bütün bunları aşmak eylemle, pra-

tikleşmeyle sağlanabilir. O nedenle zihniyet olmadan, fikir olmadan, örgüt olmadan, eylem olamayacağı gibi; eyleme dönüşmeyen fikir, örgütte ve pratikte hiçbir gelişmeye yol açamaz. Devrimci teori ya da devrimci fikir; devrimci eyleme yol açar. Devrimci eylem; fikrin sınındığı, denendiği, kanıtlandığı, doğrulandığı yerdir. Eyleme dönüşemeyen bir fikrin doğruluğu, iyiliği, güzelliği sadece bir iddia olarak kalır. İddianın kanıtlanması, gerçek olup olmaması pratikte, eylemde başarı yaratmasına bağlıdır, o da eylemde sınanmasıyla olur. O halde bir parti fikrinin, zihniyetinin, doğru olup olmadığı, parti örgütlenmesinin anlam bulup bulmadığı eyleme dönüşme düzeyinde ortaya çıkar ve görülür. Pratiğe dönüşemeyen fikir ve örgütler ise hiçbir zaman denenemeyeceği için doğru olup olmadıkları sadece kuru bir iddia olarak kalmaktan öteye gidemez.

Bazen 'teori' ile 'pratik' denen kavramların anlamlarını karıştırıyoruz, olurunun olmasını tartışmalı hale getiriyoruz. Oysa birbirleriyle bağını açık görmemiz lazım. Bu durum tartışılmayacak kadar nettir. Bir parti için bütün bunlar somutlaşmış olgulardır. PKK bütün bunları aynı düzeyde esas alan bir harekettir. 'Hangisi daha önce ya da önemli?' diye bir soru ve tartışma olmaz. Evet partinin bu boyutları var, ama 'hangisi öndedir ya da önemlidir, diğeri biraz önemsiz, olmasa da olur' gibi bir düşünce, tartışma doğru değildir. Bu alanlar birbirinin karşısı değil-

dir, tamamlayandır. Bir birini anlamlı kılandır. O nedenle önemleri, gereklilikleri birbirleriyle ölçülemez. Hepsinin yeri ayrıdır, ama anlam ve önemi aynı düzeydedir. Hangisinde eksiklik olursa, o zaman partileşmede bir zayıflık, bir eksiklik var demektir. 'Düşüncede eksiklik olsa da bir şey olmaz, pratik yeterli olursa her şeyi telafi eder' biçiminde de ele alınamaz. Eksik düşünceden yeterli pratik çıkmaz.

Pratiğe dönüşmedikten sonra güzel hayallerin, düşüncelerin hiçbir önemi yoktur

'Pratikte bazen hata yapıyoruz ama düşüncemiz çok iyidir, öyle güzel şeyler düşünüyor hayal ediyoruz ki, hiç tartışma konusu bile yaptırmayız' denemez. O düşünceler pratiğe dönüşmedikten sonra güzel hayallerin, düşüncelerin hiçbir önemi yoktur. Bu da kişinin kendisini kandırmaktan öte hiçbir anlama yol açmaz. Dolayısıyla her birinin eksikliği partileşmede zayıflık demektir. Doğru ve yeterli partileşme, partinin zihniyet alanını da örgüt yapısını da eylem çizgisini de doğru, tam özümseme, onlara tam katılma, inanarak, benimseyerek katılma ve eksiksiz gereklerini yerine getirmeyle çıkar. Partileşme dediğimiz de bu oluyor. Kavramı çok kullanıyoruz ama nedense gerekleri yerine gelmiyor, demek ki, yeterince anlamıyoruz. Partileşmenin ne olduğunu anlamak için önce partinin ne olduğunu anlamak lazım. Parti bu esaslardan oluşuyor. O zaman par-

tileşme ne oluyor? Tüm bu esasları özümsemek ve uygulamak oluyor. Kendini ruh, düşünce, davranış olarak bu esaslara göre donatmak ve pratikleştirmek anlamına geliyor. Günlük pratikte 24 saat ne kadar parti

Günlük pratikte 24 saat ne kadar parti esaslarını anlıyor, özümsüyor, benimsiyor ve uyguluyorsan o kadar partileşmişsin, parti kadrosu haline gelmişsin demektir.

esaslarını anlıyor, özümsüyor, benimsiyor ve uyguluyorsan o kadar partileşmişsin, parti kadrosu haline gelmişsin demektir. Ne kadar az yapıyorsan, ne kadar hataların oluyorsa, ne kadar eksiklik gösteriyorsan o kadar da partileşme sorunun var demektir. Partileşme sorunları; parti esaslarını anlama, özümseme ve uygulamadaki hata ve eksiklikler, yetersizlikler demektir. O halde zihniyet alanında, örgüt alanında gösterilen hata ve eksiklikler partileşmeyi zayıflatmış gibi, eylem alanında da partileşmeyi zayıf bırakır ve partileşme sorunu olarak ortaya çıkar. Bunlar birbirlerine bu denli bağlıdır.

PKK'de fikir boyutu, örgüt boyutu olduğu gibi eylem boyutu da var. Dolayısıyla partileşmenin ideolojik-örgütsel esasları olduğu gibi, stratejik ve taktik esasları da vardır. PKK, bu esaslara göre hareket eden bir güçtür. Bugüne kadar yarım asra ulaşan tarihi süreç içerisinde dört temel stratejik dönemi yaşamış olan bir partidir. Böyle bir stratejik süreçler içerisinde binlerce taktik geliştirmiş, uygulamış, pratiğe geçirmiş bir güçtür.

Bu durumda strateji ve taktiğe; eylem alanının, pratik alanının bilimi diyebiliriz. Dolayısıyla pratiğe bilimsel yaklaşma strateji ve taktik esaslarına göre hareket etmeyi ifade ediyor. Önderlik "strateji, düşünce; taktik, uygulamadır" dedi. Strateji; dönemsel olarak herhangi bir siyasi durumdan yeni bir duruma geçişi sağlamak için izlenecek mücadele yolunun belirlenmesine, bu yolda

yürüyecek güçlerin tasnif edilmesine deniliyor. Programla belirlenmiş amaçların başarısına götürecekt en kısa yola ve o yolda yürüyecek güçlerin tanımlanmasına stratejik analiz diyoruz. Stratejik analiz böyle bir yol çizimini, bizi amaca dönemsel olarak benimsenmiş program amaçlarına, siyasi amaçlara ulaştıracak en kısa yoldur. Taktik; o yolda günlük, anlık yürüme durumudur, uygulama alanıdır.

PKK'nin bütün pratiği strateji ve taktik biliminin gereklerine göre yapılır

PKK, bütün boyutlarda gelişen soykırıma karşı bir duruştur. Özellikle de soykırımın en tehlikeli ve en uzun süreli uygulanan kültürel soykırım biçimine karşı duyulan büyük bir öfke hareketi olarak çıkıyor. Ulusal kurtuluş bilimini, özgürlük bilimini bütün boyutlarda geliştirmeyi, uygulamayı esas alan, kendisini modern bir ulusal kurtuluş hareketi, bağımsızlık ve özgürlük hareketi olarak tanımlayan, bilinçlendiren, örgütleyen ve eyleme geçirmeye çalışan bir

Demek ki PKK parti ismiyle de olsa, kendinden önceki direnişlerden farklıdır, geliştirmeyi öngördüğü mücadele, düşünce ve örgüt yapısı farklı olduğu gibi, pratiği, eylem yapısı da farklıdır.

harekettir. Çizgisi ve Önderlik düzeyi böyledir. Dolayısıyla bilimsel temellerde hareket eden, önceki Kürt direnişlerinde var olan bilimsel yetersizlikleri aşmayı esas alan bir hareket olarak ortaya çıktığı kesindir.

Böyle olunca fikir ve zihniyet alanında, örgüt alanında bir yeniliği içeriyorsa eylem çizgisinde de bir yeniliği içeriyor. Eski direnişleri kesinlikle aşıyor. Dolayısıyla pratiğini strateji ve taktik biliminin gereklerine göre geliştirmeyi esas alıyor. Mücadele bilimini Kürdistan'a taşıyarak Kürdistan Özgürlük Direnişini bilimsel temellerde yürütülür hale getirmek istiyor. Bu boyutlarını kesinlikle görmemiz gereklidir. Demek ki PKK parti ismiyle de olsa, kendinden önceki direnişlerden farklıdır, geliştirmeyi öngördüğü mücadele, düşünce ve örgüt yapısı farklı olduğu gibi, pratiği, eylem yapısı da farklıdır. Strateji ve taktik bilimin gereklerine göre oluyor. Eylemde de bilimselliği esas alıyor. Bu temelde bir eylem çizgisi geliştiriyor, eyleminin bir bilimsel gerçekliği var.

Dolayısıyla bütün pratiği strateji ve taktik biliminin gereklerine göredir. Önderlik düzeyi böyledir. Hareketin genel planlanması tanımlanması böyledir.

PKK'nin de kendi içinde en çok çelişkili olduğu durum burası oluyor. Önderlik düzeyinin, partinin resmi düzeyinin bu denli bilimsel olmasına karşın, pratik uygulamada aynı bilimselliğe ulaşamama yaşanıyor. Bilimsel olmada stratejik ve taktik biliminin esaslarını öğrenip onun gereklerine göre pratik geliştirmede zayıflıklar oluyor. Tersine pratik uygulamaya eskinin öfke, tepki içeren isyancılık denen ölçüleri çok fazla etkide bulunuyor. Dolayısıyla pratiğin ne kadar PKK çizgisine, Önderlik çizgisinin gereklerine göre olup olmadığı her zaman tartışma konusu olmuştur. En çok tartışılan, sorun yaşanan, eleştirilen, özeleştirilen alan, eylem alanı oluyor. Sorunlar en çok burada çıkıyor. Çünkü pratik isyancılık, bilimsellik yerine tepkiselliği esas alan ruh hali, duygular, düşünceler, davranış özellikleri çok fazla PKK hare-

ketinin içerisine taşınıyor, böylelikle PKK pratiğine yön verilerek isteniliyor. Dikkat edilirse Önderlik eleştirisi en fazla bu alana dönüktür. Özeleştirimler bu alanda yaşanan sorunları gidermek, hata ve eksiklikleri düzeltmek için geliştiriliyor.

Önderlik 5. Kongreye rapor hazırlarken, raporun askeri bölümünü biraz strateji ve taktik bilimi ile ifade etmek istedi. 5-10 dakika bazı bilimsel kavramlar üzerinde durdu ve "bu pratik bilimle izah edilebilecek bir pratik değildir" dedi. Ondan sonra kişilik çözümlemesine yöneldi. "Bilime sığmayan, bilimsel esaslara gelmeyen bir kişilik yansıması oluyor. Dolayısıyla ancak savaş kişilik sorunlarının çözümüyle ifade edebiliyoruz" dedi ve değerlendirmelerini kişilik çözümlemelerine yöneltti. Demek ki eylem alanında bilimsel ölçüler kaybolmuştu. Bu da tepkiye dayalı isyancı direniş özellikleri daha etkili, daha çok yer etmiş demektir. Kişilik sorunu olarak eleştirilen de bu tepkici, isyancı kişilik özelliklerini aşmamaktır.

PKK militanlığı dünyada eşi bulunamayacak bir kahramanlık düzeyine çıkmıştır

Önderlik neyi eleştiriyor, yerine neyi koymak istiyor. Bunu da doğru anlamamız lazım. Evet cesaret ve fedakarlık çok büyüktür, PKK militanlığı dünyada eşi bulunamayacak bir kahramanlık düzeyine çıkmıştır. Önderlik ilk defa böyle bir particiliği ortaya çıkarıyor. Bu anlamda PKK, başkasını tekrarlayan, devam ettiren değil, yeni bir partileşme düzeyini ifade ediyor, ama partileşmede oluşan bu ölçülerin gereklerini eylem biliminin gereklerine göre pratiğe geçiren düzeyde değildir.

Devrimci pratik devrimci teoriden çıkar. Önünü devrimci teoriyle aydınlatmayana devrimci pratik denmez. Devrimci teoriyi de pratiğin analizinden çıkartırsın, zaten Önderlik dikkat ederssek bütün savaş teorisini pratiğin analizinden çıkardı. Küçük bir çocukluk kavgasından halk savaşında gerilla taktiği nasıl olmalı, bir çocuk kavgasını yönetmeden gerilla komutanlığı nasıl olması gerektiğini çıkardı. Kendi durumunu öyle değerlendirdi, ama dışarıdan 24 saat kadroların yürüttüğü pratiği sürekli öğrendi analiz etti. Gerillanın yürüttüğü savaş analiz etti ve değerlendirdi. Önderlik teorisi pratiğin çözümlenmesinden ortaya çıkıyor. Kitabı bilgi değildir, ezbere değildir, bilmemezlikten gelmiyor, daha çok bilmekten, daha yoğun bilgi ve düşünce yoğunlaşmasından ileri çıkıyor. O halde Önderlik değerlendirmeleri, Önderlik eleştirileri, Önderlik çözümlenmeleri doğrudur, gerçeği yansıtıyor, pratiği aydınlatıyor. Önderliğin doğru

dediklerini esas alan bir pratiğe yönelirsek; zorlukları, engelleri o temelde aşmayı esas alırsak; pratiği doğru geliştiririz, üslubumuzu, tarzımızı, tempomuzu yeterli kılarız. Pratiğimiz sonuç verir ve başarıyı getirir.

Zorluklar ve engelleri Önderlik bilimiyle, düşüncesiyle çözümlenip üzerine gitme değil de, onları kendine göre değerlendirip onlara göre düşünce ve teori üretilince pratikte revize etme ortaya çıkıyor. Dar pratik durumdan sonuçlar çıkartılarak ona katı katıya bağlanma oluyor. Dogmatizm, kalıpcılık, revize etme böyle ortaya çıkıyor. Zorluklar, engeller teoriye dönüştürülüyor. Reel sosyalizm nasıl ki başarısızlığı teoriye dönüştürerek dünya devriminden vaz geçtiyse bizde de doğru pratikten o temelde vaz geçme çıkıyor, geri çekilme oportünizme yol açıyor. O da pratikte bizi geri çekiyor, daraltıyor, sağa yöneliyor. Savaşta eylem biliminin gereklerine uymayan bir pratik durum böyle ortaya çıkıyor. Kişilik sorunlarının eylem çizgisi üzerindeki etkisi bu temelde geliyor. Yürüttüğümüz pratiği, yürüttüğümüz savaş, savaş biliminin gereklerine göre, savaş teorisine göre, strateji taktik biliminin esaslarına göre değerlendiremiyoruz, çünkü onlara göre planlanmış, kararlaştırılmış, yürütülmüş bir pratik yoktur. Kendine göre gerçekleşmiş bir pratik var. Dolayısıyla o pratiğin analizi de kişilik sorunlarının çözümü oluyor, bireyin çözümlenmesini getiriyor.

Devrimci eylem çizgisi nedir? Her türlü bilimsellik dışı, reformist milliyetçi etkiler taşıyan eylem çizgisine karşı stratejik-taktik bilimine göre gelişen

yeni devrimci çizgiye, “Devrimci Eylem Çizgi” diyoruz. Buna ‘Özgürlük Mücadelesi Çizgisi’ de diyoruz, yine “Özgürlük Devriminin Çizgisi” diyebiliriz. Bu temelde diğer örgütlerden ayrılıkları var, onlarla yürüttüğü bir mücadele var. Pratik Önderliği doğruladı. Önderliğin pratik çizgisinin, stratejik ve taktik anlayışının, tarzının, üslubunun, temposunun doğru olduğunu, geliştirici olduğunu, başarı kazandıran olduğunu ortaya koydu. Yarım asırlık son mücadelenin ortaya çıkardığı en büyük sonuç budur.

Bilimsellik, teori ve bilinçle ilgilidir. Karar ve uygulamayla ilgilidir. Teori ve pratiğe bağlı husustur. O halde sorunları niyet sorunu olarak hiçbir zaman ortaya koyamayız, anlayış sorunu olarak, tarz sorunu olarak koyacağız. Üslup ve tempo sorunu olarak koyacağız. Buralardaki yanlışlığımızı niyetimizin güzelliğiyle, iyiliğiyle örtmeyeceğiz, kamufle etmeyeceğiz, maskeleyemeyeceğiz. Çünkü öyle bir durum gelişmenin önünü tıkıyor. Sorunların doğru konulmasını ve çözüm aranmasını engelliyor. Doğru eleştiri-özeleştirisinin önünü kapatıyor. Dolayısıyla düzeltmeyi, değişimi önüyor. Darlığı, kalıpcılığı, dogmatizmi yaratıyor, tekrarı ortaya çıkartıyor. Kesinlikle doğru yaklaşmak ve anlamak çok önemlidir. Anlam gücü kazanmak, doğruya ulaşmak, doğru katılıp başarılı uygulamak buna bağlıdır. Bu esas üzerinden pratik yaklaşımlarımızı düzeltmeliyiz. Pratiğe daha doğru eleştiri-özeleştiriyle yaklaşmalıyız ki doğru ders çıkartabilelim. ●●●

Mexmûr

Die Stadt Mexmûr liegt in Başûr, Südkurdisten. Sie liegt nahe zu den Städten Hewlêr, Mossul und Kerkûk. Im Nord-Osten der Stadt Mexmûr liegt die Stadt Hewlêr, weiter südlich befindet sich schon die Großstadt Kerkûk. Im Nord-Westen befindet sich Mossul. Die Schnellstraßen M1 und Al-Qayarah verbinden die Städte. Mexmûr ist eine Stadt mit dem gleichen Distrikt Namen. Für Mexmûr wird als Synonym auch der Name „Wargeha Şehîd Rûstem Cûdî“ gebraucht.

Bei der Stadt Mexmûr handelt es sich allerdings weniger um eine Stadt, wie wir sie kennen, sondern vielmehr um ein Tal. Die Stadt ist umgeben von einer Wüste. Der nächste Fluss ist der Tigris. Auf Grund der Trockenheit gibt es viele Skorpionen und Schlangen. Tagsüber ist das Wetter in Mexmûr erschreckend warm, aber wenn die Nacht eintrifft, kommt auch eine Kälte einher.

Geschichte

Den meisten müsste Mexmûr auf Grund des Flüchtlingslager ein Begriff sein. Um die Gründung des Mexmûr-Kamps zu verstehen, müssen wir erst mal in die Geschichte schauen.

In den 90er Jahren ereigneten sich viele Aufstände in Bakur (Nordkurdisten), vor allem in Gebieten wie Botan gab es viele Auseinandersetzungen des Volkes mit der faschistischen türkischen Regierung. Diese Region war schon immer besonders vielen Angriffen der faschistischen türkischen Regierung ausgesetzt. Durch den Befreiungskampf, der in Botan begann und sich ausweitete, verbreitete sich ein Widerstand gegen alle Ungerechtigkeiten der faschistischen türkischen Regierung. Deshalb war die Region Botan besonders im Visier der faschistischen türkischen Regierung. In Städten wie Nisêbîn, Şîrnex und Gundik Remo kam es 1994 vermehrt zu Auseinandersetzungen zwischen dem Volk und dem türkischen Militär. Die Antwort der faschistischen türkischen Regierung auf die Forderung der gleichen Rechte war das Erdboden Gleichmachen der Städte. Es kam zu tausenden

Ermordungen, Verfolgungen und Verhaftungen. Das an der Grenze lebende Volk in der Botan Region sah sich gezwungen, ihr Hab und Gut da zu lassen und ihre Dörfer und Städte zu verlassen, um nach Südkurdistan zu flüchten. Vor allem Familien aus Şîrnex, Colemêrg, Nisêbîn und Cîzîr machten die Flüchtlingswelle aus. In Südkurdistan fanden sie zuerst in den Gebieten wie Nînova, Etrûş und Behdînan einen Halt. Obwohl sie soweit weg von ihrem eigentlichen Ort geflüchtet sind, hört die Bedrohung der faschistischen türkischen Regierung nicht auf, dazu kommt auch noch die von der KDP. 1998 sprach sich die UNO für den Flüchtlingsstatus aus, sodass die geflohenen KurdInnen einen Halt in Mexmûr fanden.

Dieses Kamp bezeichnet damit vielmehr den politischen und historischen Ort der verjagten KurdInnen. Das Kamp wurde 1998 nah den Bergen errichtet. Seit der Entstehung steht es „offiziell“ unter dem Schutz der UNHCR und des irakischen Staates. Zum Anfang befanden sich in diesem Kamp rund 9.000 geflüchtete KurdInnen. Heute leben rund 15.000 KurdInnen in Mexmûr. Weil Mexmûr sich in einem Tal befindet, ist es voll von Skorpionen und Schlangen, was die Lebenslage besonders erschwert. Nur auf Grund der schlechten Lage des Tals, akzeptierte Saddam Hüsesein den Flüchtlingsstatus der geflüchteten KurdInnen. Damit sollten die zur Flucht gezwungenen KurdInnen unter den schlechten Bedingungen des Mexmûr-Tals ihren Schicksal ergeben sein.

Zu Beginn des Lebens im Mexmûr-Tal wurde mit der Viehzucht und dem Ackerbau begonnen. Die kurdischen Familien, die zur Flucht gezwungen worden sind, stammen aus den Dörfern Kurdistans und kennen somit die Umstände des Dorflebens sehr gut. Angekommen in Südkurdistan sind die Mexmûr Bewohner noch immer nicht vor den Angriffen der staatlichen Repressionen sicher. Nicht nur der Faschismus des türkischen Staates verfolgt sie, sondern auch der von Saddam und der KDP. Bis heute noch wird gegen die geflüchteten KurdInnen aus Botan eine spezielle Politik verfolgt. Vor allem weil die Angriffe auf

die KurdInnen in Mexmûr nie aufgehört haben, ist ihnen bewusst, dass das Überleben nur kollektiv möglich ist. Es wird ein kollektives und kommunales Leben angestrebt.

Die Bevölkerung hat in den Jahren mit der Partei gelernt sich gegen jegliche Art von Angriffen zu schützen. Dabei haben die Werte der Welatparezî und die Kultur in Kurdistan ihnen geholfen sich zu schützen.

Kultur

Aus dem Grund, dass die Bevölkerung Mexmûrs praktisch hundert Prozent aus Bakur aus dem Gebiet Botan geflüchtet sind, wird heute in Mexmûr noch die Kultur aus Botan gelebt.

Durch die Versuche der faschistischen türkischen Regierung die KurdInnen zu Berg-Türken heranzuziehen, hat sich eine besondere Widerstandskultur in Botan entwickelt, die die kurdische Identität schützt. Diese Kultur lebt die Bevölkerung in Mexmûr in noch viel größerem Maße aus, denn sie ist vermehrt Angriffen von mehreren Feinden gleichzeitig ausgesetzt. Sie fallen in Başûr direkt durch ihr Sprachdialekt und ihrem Kleidungsstil auf. Die Mehrheit der Bevölkerung in Başûr spricht Soranî, doch in Mexmûr wir Kurmancî gesprochen. Je nach dem Ort aus dem sie eigentlich stammen, unterscheiden sich hier nochmal die Sprachdialekte. Die Kurden aus Cîzîr reden Kurmancî nochmal anders als die Kurden aus Mêrdîn oder Colemêrg. Dies zeigt die Diversität der kurdischen Sprache. Die Bevölkerung legt großen Wert darauf, ihre eigentliche

Kultur weiterzuleben. Die kurdische Sprache zu beherrschen, ist für das Volk sehr bedeutsam, denn ein großer Teil wurde auf Grund

ihrer Sprache gefoltert und zur Flucht gezwungen. Das Bewusstsein für ein freies Lebens als Kurdin oder Kurde wurde in erster Linie mit der Freiheit der Sprache verbunden. Ihre Kultur ist geprägt von den Gebieten wie Colemêrg, Şîrnex und Nisêbîn.

Die Mehrheit der Bevölkerung in Mexmûr kommt aus Gundik Remo und stammt aus dem Stamm der Hilali. Sie werden bis heute noch als Beispiel der ausgelebten Welatparezî gegeben.

In Botan wird Welatparezî sehr tief ausgelebt. Das Volk ist an die Partei, an ihrem Land und ihrer Kultur gebunden. Dies sind die Nährböden für das Leben des Demokratischen Konföderalen Systems. Das hat natürlich auch einen großen Einfluss auf die dort lebende Bevölkerung genommen und macht heute die Besonderheit Mexmûrs aus.

Durch den großen Einfluss, den die Freiheitsbewegung auf sie hat, streben sie ein kommunales Leben nach den Prinzipien des Demokratischen Konföderalismus nach Rêber APO an. Im ganzen Kamp sind von jung bis alt alle organisiert und nehmen einen Platz in Kommunen, Komitees oder Räten ein, um sich selbst demokratisch zu verwalten. Denn die Bevölkerung ist sich bewusst, dass sie nur überleben können, wenn sie sich organisieren. Diesen Zusammenhalt erzwingen vor allem die Frauen und Mütter im Kamp, denn es sind schon immer die Frauen gewesen, die die Kultur an die nächste Generation weitergegeben haben. Auch im Alltag wird die traditionelle kurdische Kleidung getragen. Die Frauen tragen wie die Frauen aus Botan die Kleider mit den traditionell bestickten Tüchern auf dem Kopf oder einem weißen Tuch, welches „Laçik“ genannt wird. Die Männer tragen des öfteren Şal und Şapik¹. Sehr viele Frauen sind

1 traditionelle Kleidung, die aus einer weiten und zwischen den Beinen breiten Hose und einer Jacke und Weste besteht

in Musikgruppen beteiligt. Sie nehmen in den autonomen Strukturen der Frauen Plätze ein. Die Teilnahme der Frauen an das Leben in Mexmûr hat einen sehr großen Wert, denn es sind vor allem die Frauen, die die Kultur und Werte der Partei ausleben, weil sie durch die Freiheitsbewegung ihre wichtige Rolle in der Gesellschaft wieder bekommen haben. Das sorgt auch dafür, dass sie eine spezielle Verbundenheit zur Freiheitsbewegung und Rêber APO haben. Sie tragen eine schwere Last auf ihren Rücken. Sie engagieren sich sozial, politisch und kulturell. Bis heute sind fast 400 Töchter und Söhne der Mütter in Mexmûr gefallen. Die Jugendlichen im Mexmûr sind ein Beispiel dafür, dass die Bevölkerung nur mit der Hilfe neuer Gedanken und einem alternativen System sich erneuern und schützen kann. Sehr viele Jugendlichen sind in den 90er Jahren der Partei beigetreten. Der Beitritt der Jugendlichen hat das Botan Volk noch mehr an die Partei gebunden.

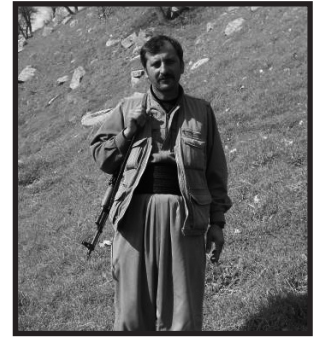
Diese Widerstandskultur und ihrer Verbundenheit zur Heimat stellt bis heute noch ein Dorn in den Augen der faschistischen türkischen Regierung und der KDP dar, weshalb sie deswegen bis heute noch vielen Angriffen ausgesetzt ist.

Die faschistische türkische Regierung versucht mit der Hilfe der verräterischen KDP die Freiheitsstreben der kurdischen Bevölkerung zu Nichte zu machen, doch all ihre Versuche laufen ins Leere, denn das Volk ist fest entschlossen und lässt sich nicht abbringen.

MärtyrerInnen

Wie in jeder anderen Stadt Kurdistans, gibt es auch in Mexmûr viele MärtyrerInnen. Durch ihre Verbundenheit zur Partei und Rêber APO sind sie sehr nah zur Partei, deshalb nehmen viele Töchter und Söhne Mexmûrs in den Reihen der Freiheitsbewegung Platz ein. Viele dieser Töchter und Söhne sind auf diesem Weg für eine befreite Gesellschaft gefallen. Mexmûr unterscheidet sich dadurch von den anderen Städten in Başûr.

Um den MärtyrerInnen zu gedenken wurde in der Stadt eine Gedenkstätte von dem Komitee der Familien der Gefallenen errichtet, in der über hunderte Bilder von gefallenem FreundInnen hängen.

Es sollte uns nicht wundern, warum besonders viele FreundInnen aus Mexmûr sich den Reihen der Freiheitsbewegung angeschlossen haben und dabei unsterblich geworden sind. Die Familien in Mexmûr haben besonders stark zu spüren bekommen, dass selbst wenn sie ihren Platz wechseln, der Feind sie niemals in Ruhe lassen wird, egal wie weit entfernt sie von ihm sind. Es geht nur durch den Kampf um Freiheit.

Fast in jeder Familie in Mexmûr gibt es deshalb eine/n MärtyrerInnen. Daher ist die Gedenkstätte besonders bedeutsam.

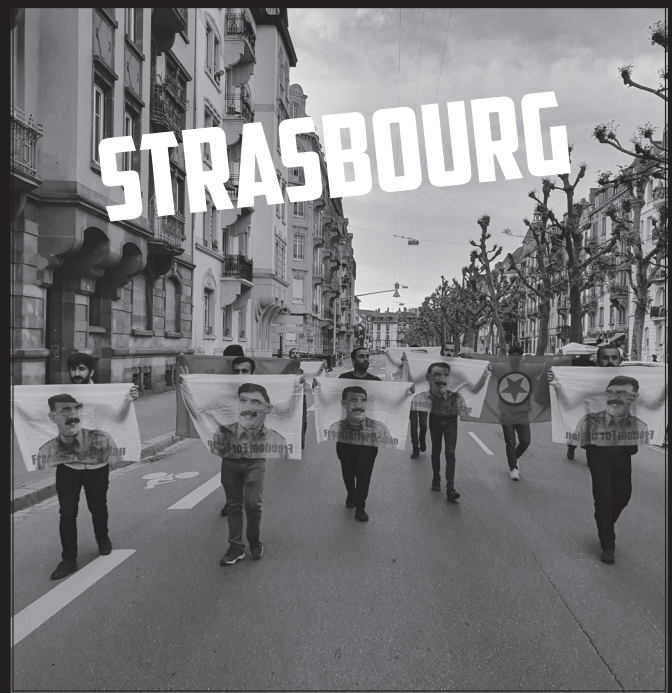
Nicht nur jene, die sich dem militärischen Kampf gewidmet haben, wurden in Mexmûr zu MärtyrerInnen Kurdistans, wie Elî Çîçek und Hesen Şîrnex, sondern auch die zivile Bevölkerung. Viele Jugendliche in Europa hatten das Glück Şehîd Elî Çîçek gekannt zu haben, sie konnten seine Liebe zum Volk und seine Leidenschaft für diese zu kämpfen spüren. Er war einer dieser Jugendlichen, die den Mut aufbrachten, für die Freiheit zu kämpfen. Sein Weg führte ihn über Mexmûr, wo er dann bei einem hinterhältigen Angriff mit Şehîd Hesen Şîrnex unsterblich wurde. Şehîd Elî Çîçek nimmt einen besonderen Platz in den Herzen der Bevölkerung ein, aber auch hier in Europa.

Auf Grund der Verbundenheit der Bevölkerung zu den MärtyrerInnen und Rêber APO werden auch sie immer wieder zur Zielscheibe des faschistischen türkischen Regimes. Wie zum Beispiel am 15. April 2020 als drei Frauen, Ehmed Ferhan, Azim Akdogan und Hawa Akdogan, Opfer eines türkischen Luftangriff in Mexmûr wurden. In der Vergangenheit kam es immer wieder zu Bombardement, bei denen viele aus der zivilen Bevölkerung gefallen sind. Aber selbst diese Angriffe können nicht ihr Ziel bezwecken, denn Mexmûr hat einen ganzen besonderen Widerstandsgeist. ●●●

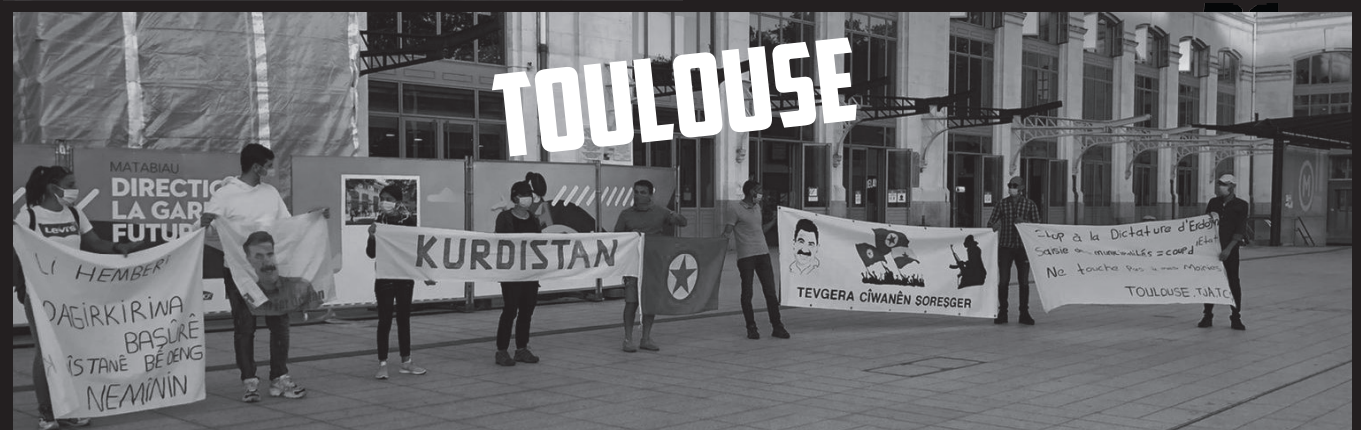
WER ZU HAUSE BLEIBT

WER ZU HAUSE BLEIBT, WENN DER KAMPF BEGINNT
UND LÄSST ANDERE KÄMPFEN FÜR SEINE SACHE
DER MUSS SICH VORSEHEN: DENN
WER DEN KAMPF NICHT GETEILT HAT
DER WIRD TEILEN DIE NIEDERLAGE.
NICHT EINMAL DEN KAMPF VERMEIDET
WER DEN KAMPF VERMEIDEN WILL: DENN
ES WIRD KÄMPFEN FÜR DIE SACHE DES FEINDS
WER FÜR SEINE EIGENE SACHE NICHT GEKÄMPFT HAT.

-Bertolt Brecht

Çalakiyên
Ciwana

Kavramlar: İktidar ve Yönetim

İktidar

Toplumsal gerçekliği çözmede iktidar en çok zorluk çıkaran, çelişkili ve yanlış aya açan kavramların başında gelmekte, içerik ve biçimi açısından tanımlanmasına karşı âdeta direnmektedir. Doğasındaki hâkimiyet tanımına da yansımakta, gerçekçi bir tanıma karşı direnmekte, kendini ele vermemektedir. Sanki nötr ama vazgeçilemezmiş ve tanrısal bir olguymuş gibi kendini genelleştirip mutlaklaştırmaktadır. Toplumsal iktidarı yoğunlaşmış ekonomik sömürü ve güç olanağı (potansiyeli) olarak tanımlamak en doğrusudur. İktidar toplumun tüm yapısal ve anlaksal odaklarında âdeta genetik bir karakter kazanan birikmiş sömürü ve güç olanağı olup, bu iktidar mekanizmasını ele geçiren toplumsal güçler somut tarihsel devletle sömürü elitleri ve sınıflarını oluşturmaktadır. İktidarı hep sınıf ve devlet oluşumlarının potansiyel rezerv imkânı olarak anlamlandırmak büyük önem taşır. İktidar potansiyeli somutlaştığında, herhangi bir devlet ve ona hükmeden elitlerin dayandığı toplumsal sömürü sınıfını (köleciler, feodal, burjuva vb.) teşkil eder. İktidarı hem fiziki hem de entelektüel güç potansiyeli olarak düşünmek de mümkündür. Topluma kendini zo-

runlu, mutlak ve sürekli gerekliliği gibi dayatmasının diğer önemli bir etkeni, kendini doğal toplumsal yönetim ihtiyacıyla aynılaştırmasıdır.

İktidar kendini yönetim olgusuyla özdeşleştirdiğinden vazgeçilmez kılmaaktadır. Doğal toplumun önderliğinden ayrıştırıldığında, iktidarın bir kanser uru olarak toplumsal bünyeye sızdığı görülecektir.

İktidarla devlet arasındaki farkı görmek de önem taşır. İktidar toplumda daha yaygın olduğu ve tüm gözeneklere sızdığı halde, devlet daha dar ve somut kurallı bir iktidar kimliğini ifade eder. Devlet daha denetim altına alınmış, kurallara bağlanmış, gittikçe hukukileşen ve kendini meşrulaştırmaya özen gösteren bir iktidar biçimidir. İktidarı genel bir hükümlanlık durumu olarak değerlendirirken, iktidarsızlığı da genel bir kölelik durumu olarak yargılamak mümkündür. Farklı iktidar ve kölelik biçimleri devletin genel özellikleriyle bağlantılı olup ondan feyiz alırlar. Bunları özgürlüğün karşısı olarak yargılamak da mümkündür. Toplumda ne kadar iktidar potansiyeli varsa, o kadar özgürlük yoksunluğu yaşanır. İktidar ne denli azaltılırsa, özgürlük durumu o denli gelişim sağlar. Toplumda iktidara duyulan özleme çok dikkat etmek gerekir. Bu özlem ne denli yaygın olursa, o denli toplumsal despotçuklar türer. Bu da demokrasinin tümüyle tükenişine götürür. Bir iktidar hastalığı olan despotluğun, Hitler tipi örneklerde görüldüğü gibi kontrol dışı kaldığında azman kesilmesi işten bile değildir. Tarihte keyfi yönetim biçiminde ortaya çıkıp toplumsal faşizm urları olarak yaşayan despotizm kapitalist iktidar süreçlerinde hızla büyüyüp tüm toplumsal gözeneklere yayılmakta ve toplumun totaliter güç yönetimi olarak somutlaşmaktadır. Ulus-devlet tarzındaki iktidar biçimlenmesi kapitalist-faşist rejimle bağlantılı olup onun öncül halini ifade eder.

Yönetim

Yönetim kavramının doğru tanımlanması, iktidar kavramından kaynaklı olumsuzluklar ve miyoplukları gidermesi açısından önemlidir. Yönetim de kültür gibi toplumda sürekliliği olan bir olgudur. Daha da genelleştirirsek, evrensel düzeyde beyinsel gelişmeye ve özellikle biyolojik evrendeki sinir yoğunlaşmasına denk gelmektedir. Yönetim evrendeki düzenliliği, kaostan çıkış halini ifade etmektedir. Toplumdaki esnek zekâlı anlamsal doğanın gelişmiş hali, yönetim erkinin gelişkin olmasını beraberinde getirmektedir. Toplumsal beyne yönetim demek mümkündür. Bu durumda özyönetim ile yabancı yönetim kavramlarının çözümlenmesi önem taşır. Özyönetim kendi toplumsal doğasındaki erki düzenleme ve denetlemeyi, böylece toplumun sürekliliğini sağlamayı ve beslenip korunmasını güvence altına alırken, yabancı yönetim kendini iktidar olarak 'doğallaştırıp' üzerinde kurulduğu toplumu baştan çıkarmaya (beynini dağıtmaya), böylelikle kendisi için bir sömürge haline getirip yönetmeye çalışır. Dolayısıyla bir toplum için özyönetim hayati önemdedir. Özyönetimden yoksun kalmış bir toplum sömürge olmaktan kurtulamayacağı gibi, bunun doğal sonucu olarak asimilasyon ve soykırımla süreç içinde yok olması kaçınılmazdır.

Toplumun özüne yabancı yönetimler iktidarın zorba ve sömürgeci biçimini temsil ederler. Dolayısıyla bir toplum için en hayati, ahlaki, bilimsel ve estetik görev özyönetim gücüne kavuşmaktır. Bu görevi başaramayan toplumun ah-

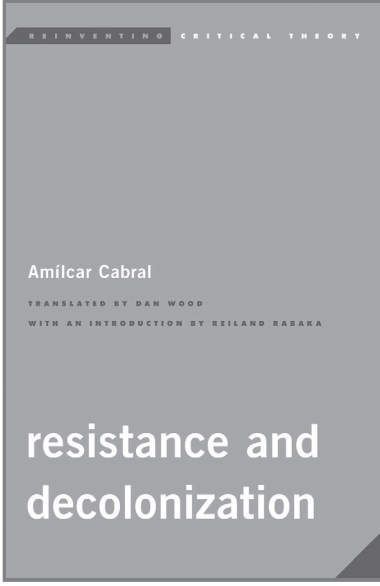
laki, bilimsel ve estetik gelişimi mümkün olmadığı gibi, siyasal ve ekonomik kurumsallaşma ve gelişmesi de yok olur. Önemli olan, yönetim erkinin bir yandan kendini iktidar biçimine taşımaktan alıkoyması, diğer yandan yönetsizliğe karşı sonuna kadar direnmesidir. Yönetimi iktidarlaştırmamak kadar, iktidarın yönetim ayrıcalıklarını elinden almak da büyük önem taşır. İktidar ne denli anti-toplumsalsa, yönetim de o denli toplumsal erktir. Toplumsal erksiz ahlaki, estetik ve bilimsel gelişme olmaz. Böylelikle dar anlamda kültürel gelişme olmayınca, geniş anlamda ekonomik ve siyasal gelişme de olmaz. Bu durumda yaşanacak olan sömürgeleşme, asimilasyon ve soykırım sonucu tükenmedir.

İktidar yönetimi toplumda ne denli anti-demokratikse, özyönetim de o denli demokratik yönetimle bağlantılıdır. Saf iktidar yönetimleri ne kadar demokrasi karşıtlığını ve toplumun yönetimden uzaklaştırılmasını ifade ediyorsa, özyönetimler de toplumu yönetime katırları oranda demokratikleşmeyi ifade ederler. Bu durumda demokrasi toplumun katılım sağladığı özyönetimi olarak tanımlanabilir. Hep toplumla ilgili olduklarından katılımsız olmaları düşünölemeyeceğine göre, özyönetimlerin doğasında demokrasi vardır. Demokrasi daha çok halk ve ulus gibi makro toplumlar için düşünülen bir kavram iken, özyönetimler en küçük klan toplumundan en geniş ulusal toplumlara kadar yaygınlaşan ve sürekliliği olan bir erki ifade ederler. Toplumbilimin yaşadığı en önemli kriz veya sorunların başında, iktidar ve yönetim kargaşasını ve çarpıtmasını çözmemesi gelir. Bu da beraberinde tüm yapısal ve anlaksal analizlerle tarihsel yaklaşımları kaos içinde tutmakta, krizin ömrünü uzatmaktadır. Sonuç iktidarın tüm toplumu ve çevreyi yutması, demokrasiyi içeriksizleştirip boş bir kabuk durumuna düşürmesi, kendini anlamsızca tekrarlayan bir biçimselliğe indirgemesidir. Sosyoloji iktidar ve demokratik yönetim kavramlarını odağına alıp çözmedikçe ve bununla bağlantılı olarak çözümünü tarihe ve diğer bilimlere yaymadıkça, bilimsel alandaki krizin, dolayısıyla toplumsal krizin yeni bir yapısal ve anlamsallık olarak aşılması mümkün olmayacaktır. ●●●

PIRTÛKÊN KU EM PÊŞNIYAR DIKIN

BOOK RECOMMENDATIONS - BUCHEMPFEHLUNGEN - PRÉSENTATION DU LIVRE

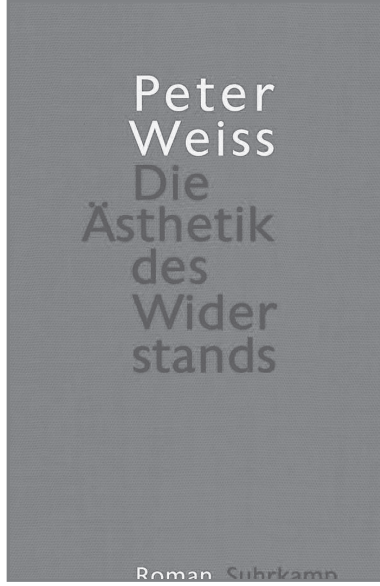
RESISTANCE AND
DECOLONIZATION

Autor: Amílcar Cabral
Publishing : Rowman &
Littlefield International
Publication: 2016

How can a people overthrow 500 years of colonial oppression? What can be done to decolonize mentalities, economic structures, and political institutions? In this book, which includes the first translation of the text 'Analysis of a Few Types of Resistance' as well as 'The Role of Culture in the Struggle for Independence,' the African revolutionary Amílcar Cabral explores these and other questions. These texts demonstrate his frank and insightful directives to his comrades in Guinea-Bissau and Cape Verde's party for independence, as well as reflections on culture and combat written the year prior to his assassination by the Portuguese secret police.

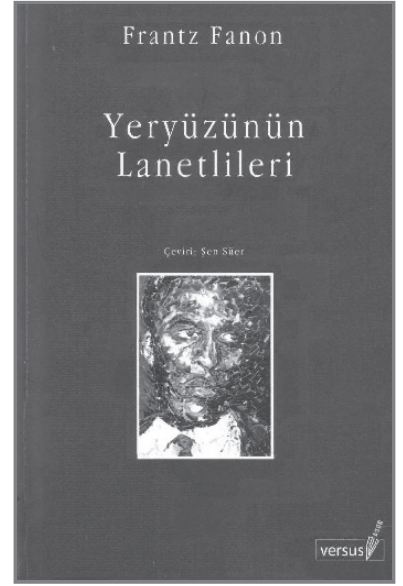
DIE ÄSTHETIK
DES WIDERSTANDS

Autor: Peter Weiss
Verlag: Suhrkamp
Veröffentlichung: 2016

Das Buch ist nicht nur als Beitrag zur Frauenemanzipation wichtig, sondern vor allem als eine der wenigen Schriften der Sozialdemokratie im 19. Jahrhundert, in der konkret die sozialistischen Vorstellungen von der Zukunftsgesellschaft umrissen werden. Bebel nennt in einem Vorwort als Zielsetzung dieser Schrift »Bekämpfung der Vorurteile, die der vollen Gleichberechtigung der Frau entgegenstehen, sowie die Propaganda für die sozialistischen Ideen, deren Verwirklichung allein der Frau ihre soziale Befreiung verbürgen«.

YERYÜZÜNÜN LANETLİLERİ

Yazar: Frantz Fanon
Yayınevi: Versus
Basım tarihi: 2007

Frantz Fanon'un sömürgeciliğin sömürge halkları üzerindeki psikolojik sonuçlarını analiz etmeye çalıştığı en ünlü eseri olan Yeryüzünün Lanetlileri sömürgecilik karşıtı mücadelenin ve Üçüncü Dünya'nın özgürlüğünün manifestosu olarak bilinmektedir. Afrika'daki ulusal kurtuluş hareketlerinin ve Amerika birleşik Devletleri'ndeki Kara Panterler örgütünün esin kaynağı olmuştur.

ŞEHİD NAMIRIN!

Çayan Koçgiri
(Veli Can Hunulu)

Mervan Kerkuki
(Zana Xazi)

Azad Tatvan
(Nevzat Pîrbudak)

Piro Serhat
(Özer İnce)

Sarya Ruken
(Emine Toy)

Agiri Qendil
(Hekim Xuncahan)

Sipan Şahin
(Xebat Casım)

Serbest Caf
(Danyar Kamil)

Şerko Kobani
(Ahmet Muhammed)

“Şehitlerimiz çok büyük; acıları çok büyük ve derin. Ama biz onların büyük acısını, büyük PKK‘ye onun büyük militan kişiliğine büründürerek yaşıyoruz. Ağlamakla, duygulanmakla büyüklük yaratılmaz.”

-Rêber APO

